

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อ
ส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

**THE DEVELOPING OF TEACHING PROGRAM OF
THE WHOLE LANGUAGE APPROACH VIAFABLE TO
IMPROVE THE WRITING SKILLS OF THAI
LANGUAGE, PRATHOMSUKSA 1**

JANTIMA SUKHONTASUP

**A thesis submitted in partial fulfillment of the requirements for
Master of Educational Program in Curriculum and Instruction**

Academic Year 2015

Copyright of Bansomdejchaopraya Rajabhat University

ชื่อเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริม
ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ชื่อผู้วิจัย จันทริมา สุคนธ์ทรัพย์
สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก รองศาสตราจารย์สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยาอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อารีวรรณ เข้มสะอาด)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุศักดิ์ หลาบมาลา)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิเชียร อินทรสมพันธ์)

..... กรรมการและเลขานุการ
(อาจารย์ ดร.เพ็ญพร ทองคำสุก)

อธิการบดีของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

ชื่อเรื่อง	การพัฒนา รูปแบบการสอนภาษาแบบของคร่อม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ชื่อผู้วิจัย	จันทร์ธิดา สุขนทรทรัพย์
สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบของคร่อมโดยใช้
นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2)
เปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนรู้
โดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การพัฒนา
รูปแบบการสอน 2) การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3) การทดลองใช้รูปแบบการสอนและ 4)
การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบของคร่อม กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย(กสิณอยู่อุปถัมภ์) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557
จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัด
ทักษะการเขียนภาษาไทย สถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐานและค่าสถิติที

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการสอนภาษาแบบของคร่อมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสม มีองค์ประกอบครบถ้วน ประกอบด้วย 1)
แนวคิดของรูปแบบการสอน 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน 3) กระบวนการเรียนการ
สอนและ 4) ผลที่ผู้เรียนจะได้รับ
2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่า
ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตาม

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : การพัฒนารูปแบบการสอน ทักษะการเขียนภาษาไทย

Title **The Development of Holistic Language Teaching through the Use of Fables to Enhance Thai Writing Skill of Prathomsuksa 1 Students**

Author **Jantima Sukhontasup**

Program **Curriculum and Instruction**

Major Advisor **Associate Professor Suporn Limboribun**

Co-advisor **Assistant Professor Sommai Mahabunpot**

Academic Year **2014**

ABSTRACT

The purposes of this research were 1) to develop the holistic language teaching through the use of fables to enhance Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students and 2) to compare Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students between before and after using the developed instruction. The methodology involved 4 stages which involved 1) development of instruction 2) research instrument design 3) experiment and 4) assessment of instruction. The sample included 30 of Prathomsuksa 1 students at Klongnakluanoi (Klinooupatham) School in the 1st semester of academic year 2014. The research instrument were lesson plans and test of Thai writing skill. Data were statistically analyzed in mean, standard deviation, and t-test.

The findings revealed as follows.

1. The holistic language teaching through the use of fables to enhance Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students was found to be properly designed with the components 1) instructional thoughts 2) learning objectives 3) learning activities and 4) learning outcomes.

2. Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students after using the developed instruction was found higher than before the experiment at significance level .01.

Keywords: The Development of Instruction, Thai Writing Skill

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์สุภรณ์ ลีมบริบูรณ์ ประธานกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต กรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาแนะนำดูแลเอาใจใส่ชี้แนะให้คำปรึกษาด้านวิชาการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องรวมทั้งให้กำลังใจในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิ นางสิริพร ฝอยทอง นางแนนน้อย เปี่ยมทรัพย์ นางอนงค์ ตาลประสาท ที่กรุณาตรวจสอบแก้ไขให้คำปรึกษาแนะนำปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ซึ่งเป็นพื้นฐานการศึกษาค้นคว้าวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเพื่อนครูและเจ้าหน้าที่โรงเรียนคลองนาเกลือร้อย (กลีน้อยอุปถัมภ์) ทุกท่านที่เป็นกำลังใจในการศึกษา ขอขอบคุณคณะเจ้าหน้าที่บัณฑิตศึกษาและเพื่อนบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ร่วมศึกษา ช่วยเหลือเกื้อกูล และเป็นกำลังใจให้กันตลอดมา

คุณค่าประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบให้ คุณพ่อสมใจ สีซัง คุณแม่สายบัว สีซังและคุณก้านท์ สุคนธ์ทรัพย์

จันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
สมมติฐานของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
หลักปรัชญาและหลักจิตวิทยาในการพัฒนารูปแบบการสอน.....	8
ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง(Constructivism).....	14
การพัฒนารูปแบบการสอน.....	16
หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551.....	21
รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม.....	26
นิทาน.....	35
การเขียน.....	40
ข้อมูลพื้นฐานโรงเรียนคลองนาเกลือน้อย(ถลิ่งอยู่อุปถัมภ์)	52
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	55

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	59
การพัฒนารูปแบบการสอน.....	61
การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การทดลองใช้รูปแบบการสอน.....	66
การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	68
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	69
ผลการพัฒนารูปแบบการสอน.....	69
ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอน.....	73
พฤติกรรมการเรียนรู้.....	74
ผลการประเมินรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	76
รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยที่พัฒนาขึ้น.....	76
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	78
สรุปผลการวิจัย.....	79
อภิปรายผล.....	79
ข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม	83

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก.....	89
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	89
ภาคผนวก ข หนังสือราชการ.....	91
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ.....	95
ภาคผนวก ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	107
ภาคผนวก จ สำเนาเกียรติบัตร.....	159
ภาคผนวก ฉ แบบตอบรับและบทความวิจัย.....	161
ประวัติผู้วิจัย.....	171

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง.....	67
2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	72
3	การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการสอน.....	73
4	การเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองใช้รูปแบบการสอน.....	74
5	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านคุณภาพรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	96
6	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	97
7	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความสอดคล้องของส่วนประกอบต่างๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	99
8	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย.....	100
9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	101

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
10	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทักษะการเขียนภาษาไทยที่นำไปใช้ทดลอง (pretest- posttest) จำนวน 20 ข้อ	102
11	ประสิทธิภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยจำนวน 20 ข้อ	103
12	คะแนนเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลัง โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย.....	105

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	7
2	การเรียนรู้และพัฒนาภาษาของผู้เรียนโดยให้แนวการสอนภาษา แบบองค์รวม.....	29
3	ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย.....	60
4	ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบการวัดทักษะการเขียนภาษาไทย.....	64

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติไทยที่แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษไทยในด้านวัฒนธรรม ประเพณี ชีวิตทัศน์ โลกทัศน์ และสุนทรียภาพ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรมและการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งของมูลสารสนเทศต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิด วิเคราะห์ วิจัย อย่างสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และให้ทันต่อความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ภาษาไทยจึงเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่ควรแก่การเรียนรู้อนุรักษ์และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทยตลอดชั่วกาลนาน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.37)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนด สมรรถนะสำคัญของผู้เรียนให้มีความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์อันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตัวเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ (กรมวิชาการ, 2546, น.21) กล่าวว่ภาษาไทยเป็นวิชาสำคัญที่มีการเรียนการสอนทุกยุคทุกสมัย เพียงแต่มีรูปแบบการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไป ตามวิวัฒนาการของภาษาและแนวคิดทฤษฎีในการจัดการเรียนการสอนที่เป็นที่นิยมในแต่และช่วงเวลา การเรียนการสอนภาษาไทยในปัจจุบัน จึงมิได้มุ่งหวังให้นักเรียนอ่านออกเขียนได้เพียงอย่างเดียว หากมุ่งหวังให้นักเรียนนำความรู้ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริง สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้กลุ่มสาระอื่นๆ ได้

การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language Approach) ซึ่งเป็นการนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการเรียน การสอนภาษา เน้นวิธีการรับรู้เกี่ยวกับข้อมูล โดยจะต้องเป็น การรับรู้ผ่านประสาทสัมผัส ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ต้องมีการทดลองและพิสูจน์ให้เห็นจริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้ภาษาในการสื่อสารกันจริงๆ รวมถึงแนวความคิดด้านมานุษยวิทยาที่เน้นความสำคัญ และความแตกต่างระหว่างบุคคล เน้นสิ่งที่มีความหมายและสัมพันธ์กับตัวผู้เรียน เน้นความสนใจและความต้องการของผู้เรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดเชิงจิตนิยม หรือทฤษฎีพัฒนาการของ Noam Chomsky ผู้นำสาขา Nativist ด้วยเช่นกัน โดย Noam เชื่อว่ามนุษย์เกิดมาพร้อมกับความสามารถทางภาษาที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัว แม้ว่าสภาพแวดล้อมจะมีบทบาทต่อการเรียนรู้อยู่บ้าง แต่ความพร้อมของผู้เรียนมีความสำคัญว่าผู้สอนควรให้ความสนใจต่อกลไกภายในสมองของผู้เรียน การเรียนการสอนเน้นการจัดประสบการณ์ ป้อนข้อมูลทางภาษาที่เหมาะสมและมีความหมายต่อผู้เรียนมากที่สุด แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม ยังสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) โดยใช้การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง มากระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลอยอยากแสดงออกทางภาษา หรือการทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยผ่านกิจกรรมต่างๆ ในขณะที่เรียน ซึ่งมีงานวิจัยของ (ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554) การสอนภาษาแบบโฟนิคส์ประกอบกับการสอนภาษาไทยแบบองค์รวมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีคุณภาพประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 75/75 และนักเรียนมีคะแนนความสามารถการอ่านออกเสียงและสะกดคำผ่านเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 60 และงานวิจัยของ (วิภาดา จักรอิสราพงศ์, 2553) การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม สำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่า คะแนนจากการทดสอบวัดความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษหลังการใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมมีค่าเฉลี่ย ร้อยละ 82.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 70.00 นักเรียนส่วนใหญ่มีการพัฒนาตนเองมากขึ้นในการอ่านออกเสียง การสะกดคำ การตอบคำถาม มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนมากขึ้น

นิทานเป็นอีกกิจกรรมหนึ่งที่จะ ช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ทางความคิด และ มีจินตนาการ คนในสมัยก่อนนั้นใช้นิทานในการปลูกฝังทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งการอบรม

สั่งสอนโดยผ่านนิทาน นิทานเรื่องหนึ่งจะให้สิ่งดีๆ แก่นักเรียน ก็จะสอนให้นักเรียนมีความคิด มีจินตนาการส่วนด้านภาษานักเรียนจะจินตนาการตามคำพูด หรือภาษาที่มีอยู่ในนิทาน ซึ่งทำให้นักเรียนเข้าใจคำต่างๆ รวมทั้งคำใหม่ด้วย นักเรียนเรียนรู้ตัวอักษรจากนิทานได้ (นภาพร ภูทอง, 2546, น.28) ดังที่เพลโต ได้ให้แนวคิดที่ว่า พี่เลี้ยง พ่อแม่และครู อาจารย์ควรประดับประดาตนเองให้เต็มไปด้วยนิทานนิทานให้ความอบอุ่นยิ่งกว่าอ้อมกอดวงแขน ด้วยเหตุนี้นักเล่านิทาน ผู้เล่านิทานจึงเป็นที่รักใคร่ของผู้คนและเด็กๆ (เกริก ยूनพันธ์, 2543, น.8) จากงานวิจัยของ (ดวงหทัย คำวัง, 2554, น.51-54) การใช้นิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและการเล่านิทานของนักเรียน ชาวเผ่ากะเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ผลการเรียงคำในประโยคภาษาไทยและการเล่านิทานของนักเรียนชาวเผ่ากะเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในระดับดีมาก (ร้อยละ 85.53) และผลการเล่านิทานของนักเรียนอยู่ในระดับดี (ร้อยละ 79.30)

จากการที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือร้อย (กลิ่นอยู่อุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทย จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2554 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่านและการเขียน พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งจากการสอบถาม สัมภาษณ์ ทั้งนักเรียนและครูประจำชั้นรวมทั้งประสบการณ์ในการสอนนักเรียนของผู้วิจัย ทำให้ทราบปัญหาของการเรียนภาษาไทย นักเรียนไม่มีหลักเกณฑ์ ในการอ่าน ออกเสียงพยัญชนะไม่ถูกจำรูปและเสียงสระไม่ได้ ทำให้อ่านไม่ออก เขียนไม่คล่อง เขียนไม่ถูก ซึ่งปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ เป็นปัญหาที่สำคัญจึงเป็นอุปสรรคต่อการเรียน การสอนเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม และนิทานเป็นสื่อเพื่อได้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน

สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานมีทักษะการเขียนภาษาไทยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (ถลีนอยู่อุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 2 ห้อง จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (ถลีนอยู่อุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 30 คน

2. ตัวแปรการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือ เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สาระหลักการใช้ภาษา ซึ่งอิงตามเกณฑ์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 และนำนิทานสระอะ เรื่องกระต่ายกับกระบือ นิทานสระอา เรื่องปลาสามตัว นิทานสระอิ เรื่องลิงตัวจิ๋ว นิทานสระอี เรื่องลูกหมีหนีไฟ มาเป็นสื่อในการจัดกระบวนการเรียนการสอน

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแผนการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ระยะเวลา 4 สัปดาห์ๆ ละ 5 ชั่วโมง ใช้เวลารวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เป็นแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนกลุ่มภาษาไทย นำไปใช้พัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย หมายถึง แบบแผนการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเขียนภาษาไทยได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ส่วนได้แก่

1. ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ
2. วัตถุประสงค์ของรูปแบบ
3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

โดยแนวคิดทฤษฎีของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานมีขั้นตอนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

ขั้น 1 ขั้นพसानความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนจะทบทวนความรู้เดิมให้ผู้เรียนสำรวจว่าสิ่งที่ตนเองเคยรู้มีอะไรบ้าง และผู้สอนจะได้อธิบายในสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ต่อไป

ขั้น 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนเล่านิทานให้ผู้เรียนฟังโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจเมื่อเล่าจบผู้สอนพร้อมผู้เรียนอภิปรายเรื่องร่วมกันเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหลังจากนั้นผู้เรียนอ่านออกเสียงตามผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวอักษรและการออกเสียง

ขั้น 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา ขั้นนี้ผู้เรียนเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจากที่ครูเล่า (ขั้น 2) โดยผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็นให้ผู้เรียนช่วยกันเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจนจบแล้วให้ผู้เรียนอ่านเองอีกครั้งพร้อมให้ผู้เรียนได้หาคำศัพท์จากเรื่อง

ขั้น 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์ ขั้นนี้เป็นการฝึกเขียนคำศัพท์จากเรื่อง เป็นการระลึกจากการฟังและอ่านให้นักเรียนรู้จักอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่างๆ ที่เรียน ในลีลาการเขียนอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงอักษร

ขั้น 5 ขั้นประเมิน เติมความสมบูรณ์ ผู้สอนมอบหมายให้ทำชิ้นงานให้ผู้เรียนได้ทำสมุดเล่มเล็ก โดยคิดคำศัพท์พร้อมวาดภาพประกอบเป็นคำที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันจากเรื่องที่เรียนมา

4. ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ

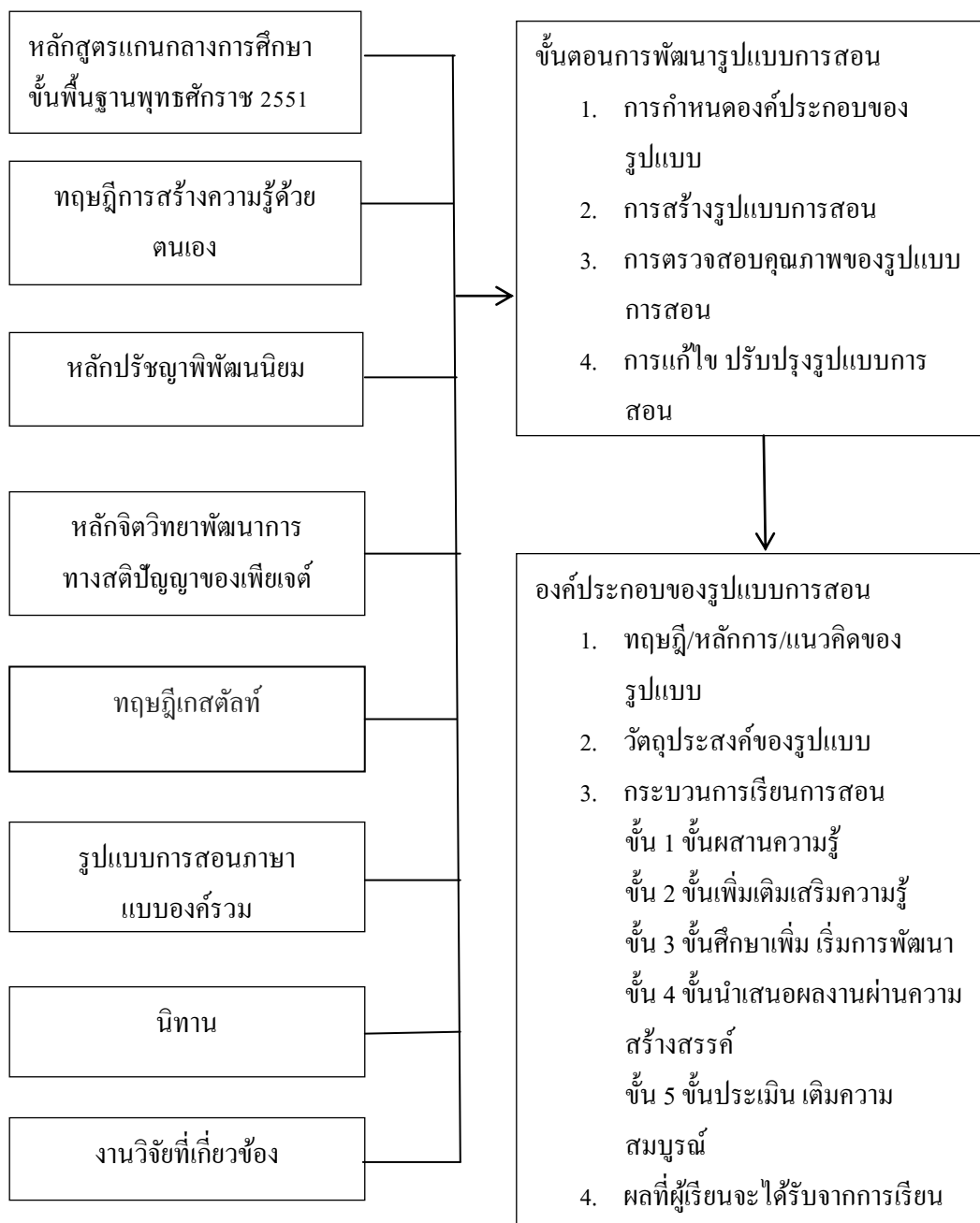
ทักษะการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนคำโดยการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกดได้ถูกต้องตามหลักภาษา และมีความหมาย ได้แก่ สระอะ สระอา สระอิ สระอี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นิทาน หมายถึง การผูกเรื่องราวขึ้นมา โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและสอดแทรกคำที่มีเสียงพยัญชนะ เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ ในเนื้อหาของนิทาน

นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนคลองนาเกลือร้อย (ก๊อญอู่อู่อู่อู่) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนา รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในศึกษาการพัฒนาแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาโดยจำแนกหัวข้อตามลำดับดังนี้

1. หลักปรัชญาและหลักจิตวิทยาในการพัฒนาแบบการสอน
2. ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)
3. การพัฒนาแบบการสอน
4. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551
5. รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม
6. นิทาน
7. การเขียน
8. ข้อมูลพื้นฐาน โรงเรียนคลองนาเกลือ (กิโลเมตรที่ 10 ฝั่งซ้ายทางหลวงหมายเลข 305 ตำบลนาเกลือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ)
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักปรัชญาและหลักจิตวิทยาในการพัฒนาแบบการสอน

1. ปรัชญาพัฒนานิยม (Progressivism)

คำว่า พัฒนาการ (Progress) หมายถึง ก้าวหน้า เปลี่ยนแปลงไม่หยุดอยู่กับที่ ปรัชญาการศึกษาที่มีชื่อเรียกหลายอย่าง เช่น พัฒนานิยม พัฒนาการนิยม ประสบการณ์นิยม และนอกจากนี้ ตำราบางเล่มก็เรียกว่า อนุกรมวิธาน หรือก้าวหน้านิยม ปรัชญาการศึกษาเป็นปรัชญาการศึกษาที่แพร่หลาย และเป็นที่ยอมรับทั่วโลกมากที่สุดลัทธิหนึ่ง แนวความคิดและการปฏิบัติทางการศึกษาก็มีแตกต่างกันไป ตามแต่ผู้นำไปใช้ จะเข้าใจและแปลความหมายเป็นปรัชญาการศึกษาที่ยึดหลักการของปรัชญาสากลสาขาปฏิบัติการณ์นิยม โดย ชาลส์ เอส เพียซ (Charles S. Peirce) โดยมีความเชื่อว่า นักเรียนเป็นบุคคลที่มีทักษะพร้อมที่ปฏิบัติงานได้ ครุภัณฑ์นั้นเป็นผู้นำทางในการทดลองและวิจัย หลักสูตรเป็นเนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับประสบการณ์ต่างๆ ของสังคม ต่อมา จอนห์น ดิวอี้

(John Dewey, 1963 อ้างถึงในธนชัย ใจสา 2555, น.11) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจนได้รับความนิยมน้อมต่อมาโดย ดิวอี้ เชื่อว่า ในกระบวนการที่เด็กพยายามแก้ปัญหาหรือสนองความสนใจของตนเอง นั้นเด็กจะต้องลงมือกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งและในกระบวนการนี้เอง การเรียนรู้จะเกิดขึ้น หลักการนี้ทำให้เกิดวิธีการเรียนแบบแก้ปัญหา หรือเรียนด้วยการปฏิบัติ ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักตนเองและสังคม เพื่อผู้เรียนจะได้ปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่ว่าสังคมจะเปลี่ยนไปอย่างไรก็ตาม ผู้เรียนจะต้องรู้จักแก้ปัญหาได้

สุจิตรา อ่อนค้อม (2551, น.47) สรุปหลักการสำคัญในการจัดการศึกษาตามแนวปรัชญาพิพัฒน์นิยมได้ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษา มุ่งพัฒนาบุคลิกภาพของเด็ก ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา โดยเน้นให้เด็กเป็นศูนย์กลาง คำนึงถึงความสนใจของเด็กเป็นเกณฑ์ในการจัดการศึกษาจัดหาประสบการณ์หรือวิธีแก้ปัญหา เพิ่มความรู้ให้กว้างขวาง สรุปเป็นหลักเกณฑ์เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ในโอกาสต่อไป

2. องค์ประกอบของการศึกษา

2.1 หลักสูตร เน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ในชีวิตจริง เพื่อสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.2 ครูทำหน้าที่แนะแนวทาง ไม่เป็นผู้ออกคำสั่ง มีความรู้ในการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับความสามารถ ความสนใจ ของผู้เรียน

2.3 ผู้เรียน ผู้เรียนมีอิสระในการตัดสินใจ ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและทำงานร่วมกันเพื่อให้การเรียนการสอนตรงกับความสนใจและความสามารถของผู้เรียน

2.4 โรงเรียน ทำหน้าที่เป็นแบบจำลองสังคมและชีวิตที่ดั่งงาม โดยจัดประสบการณ์ให้เหมาะสมกับวุฒิภาวะของผู้เรียน สร้างบรรยากาศที่ดีให้กับผู้เรียน

2.5 กระบวนการเรียนการสอน เป็นการสอนที่ยึดเด็กเป็นศูนย์กลาง (Child Centered) โดยให้ผู้เรียนมีบทบาทมากที่สุด ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริงและเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง

สรุปว่า การจัดการศึกษามุ่งพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ และสติปัญญา การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ผู้เรียนสามารถลงมือปฏิบัติจริง คำนึงถึงความสนใจของเด็กเป็นเกณฑ์ในการจัดการศึกษา จัดหาประสบการณ์โดยมีผู้สอนเป็นผู้แนะแนวทางและสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

2. จิตวิทยาพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์

เพียเจต์ (Piaget, 1972 อ้างถึงในทศนา เขมมณี 2553, น.64-66) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการทางด้านความคิดของเด็กว่ามีขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างไร เขาอธิบายว่า การเรียนรู้ของเด็กเป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งจะมีพัฒนาการไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้น พัฒนาการเป็นสิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติ ไม่ควรที่จะเร่งเด็กให้ข้ามจากพัฒนาการขั้นหนึ่งไปสู่อีกขั้นหนึ่งเพราะจะทำให้เกิดผลเสียแก่เด็ก แต่การจัดประสบการณ์ส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในช่วงที่เด็กกำลังพัฒนาไปสู่ขั้นที่สูงกว่า สามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตามเพียเจต์เน้นความสำคัญของการเข้าใจธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กมากกว่าการกระตุ้นเด็กให้พัฒนาการเร็วขึ้น ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ของเพียเจต์ มีสาระสรุปได้ดังนี้

1. การพัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคลเป็นไปตามวัยต่างๆ เป็นลำดับขั้นดังนี้

1.1 ขั้นรับรู้ด้วยประสาทสัมผัส (Sensorimotor Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 0-2 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ขึ้นกับการรับรู้และการกระทำ เด็กยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง และยังไม่สามารถเข้าใจความคิดเห็นของผู้อื่น

1.2 ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด (Preoperational Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 2-7 ปี ความคิดของเด็กวัยนี้ยังขึ้นอยู่กับการรับรู้เป็นส่วนใหญ่ยังไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลอย่างลึกซึ้ง แต่สามารถเรียนรู้และใช้สัญลักษณ์ได้ การใช้ภาษาแบ่งเป็นขั้นย่อยๆ 2 ขั้นคือ

1) ขั้นก่อนเกิดความคิดรวบยอด (Per-Conceptual Intellectual Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 2-4 ปี

2) ขั้นการคิดด้วยความเข้าใจของตนเอง (Intuitive Thinking Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 4-7 ปี

1.3 ขั้นการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Operational Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 7-11 ปี เป็นขั้นที่การคิดของเด็กไม่ขึ้นกับการรับรู้จากรูปร่างเท่านั้น เด็กสามารถสร้างภาพในใจ และสามารถคิดย้อนกลับได้ และมีความเข้าใจเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวเลขและสิ่งต่างๆ ได้มากขึ้น

1.4 ขั้นการคิดแบบนามธรรม (Formal Operational Period) เป็นขั้นพัฒนาการในช่วงอายุ 11-15 ปี เด็กสามารถคิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้ และสามารถคิดตั้งสมมติฐานและใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ได้

2. ภาษาและกระบวนการคิดของเด็กแตกต่างจากผู้ใหญ่

3. กระบวนการทางสติปัญญาที่มีลักษณะดังนี้

3.1 การซึมซับหรือการดูดซึม (assimilation) เป็นกระบวนการทางสมองในการรับประสบการณ์ เรื่องราว และข้อมูลต่างๆ เข้ามาสะสมเก็บไว้เพื่อใช้ประโยชน์ต่อไป

3.2 การปรับและการจัดระบบ (accommodation) คือกระบวนการทางสมองในการปรับประสบการณ์เดิมและประสบการณ์ให้เข้ากันเป็นระบบหรือเครือข่ายทางปัญญาที่สามารถเข้าใจได้ เกิดเป็นโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้น

3.3 การเกิดความสมดุล (equilibration) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการปรับ หากการปรับเป็นอย่างผสมผสานกลมกลืนก็จะก่อให้เกิดสภาพที่มีความสมดุลขึ้น หากบุคคลไม่สามารถปรับประสบการณ์ใหม่และไม่ปรับประสบการณ์เดิมให้เข้ากันได้ก็จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญารึ้นในตัวบุคคล

หลักการจัดการศึกษาทฤษฎีพัฒนาทางสติปัญญาของเพียเจต์ ดังนี้

1. ในการพัฒนาเด็ก ควรคำนึงถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก และจัดประสบการณ์ให้เด็กอย่างเหมาะสมกับพัฒนาการนั้น ไม่ควรบังคับให้เด็กเรียนในสิ่งที่ยังไม่พร้อม หรือยากเกินพัฒนาการตามวัยของตน เพราะจะก่อให้เกิดเจตคติที่ไม่ดีได้

1.1 การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ตามวัยของตนสามารถช่วยให้เด็กพัฒนาไปสู่พัฒนาการขั้นสูงขึ้นไปได้

1.2 เด็กแต่ละคนมีพัฒนาการแตกต่างกัน ถึงแม้อายุจะเท่ากัน แต่ระดับพัฒนาการ อาจไม่เท่ากัน ดังนั้นจึงไม่ควรเปรียบเทียบเด็ก ควรให้เด็กมีอิสระที่จะเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของเขาไปตามระดับพัฒนาการของเขา

1.3 ในการสอนควรใช้สิ่งที่เป็นรูปธรรม เพื่อช่วยให้เด็กเข้าใจลักษณะต่างๆ ได้ดีขึ้น แม้ในการพัฒนาการช่วงการคิดแบบรูปธรรมเด็กสามารถสร้างภาพในใจได้ แต่การสอนที่ใช้อุปกรณ์ที่เป็นรูปธรรมจะช่วยให้เด็กเข้าใจแจ่มชัดขึ้น

2. การให้ความสนใจและสังเกตเด็กอย่างใกล้ชิดจะช่วยให้ได้ทราบลักษณะเฉพาะตัวของเด็ก

3. ในการสอนเด็กเล็กๆ เด็กจะรับรู้ส่วนรวม (whole) ได้ดีกว่าส่วนย่อย (part) ดังนั้นครูจึงสอนภาพรวมก่อนแล้วจึงสอนที่ละส่วน

4. ในการสอนสิ่งใดให้กับเด็ก ควรเริ่มจากที่เด็กคุ้นเคยหรือมีประสบการณ์มาก่อนแล้วจึงเสนอสิ่งใหม่ที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเก่า การทำเช่นนี้จะช่วยให้กระบวนการซึมซับและจัดระบบความรู้ของเด็กเป็นไปด้วยดี

5. การเปิดโอกาสให้เด็กได้รับประสบการณ์ และมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมากมาย ช่วยให้เด็กดูดซึมข้อมูลเข้าสู่โครงสร้างทางสติปัญญาของเด็กอันเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย และจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ มีส่วนร่วมในกิจกรรมเป็นการกระตุ้น ความคิด สติปัญญา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีและมีประสิทธิภาพ

3. ทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory)

เกสตัลท์ เป็นศัพท์ในภาษาเยอรมันมีความหมายว่า “แบบแผน” หรือ “รูปร่าง” (form or pattern) ซึ่งในความหมายของทฤษฎี หมายถึง “ส่วนรวม” (Whole-ness) แนวความคิดหลักของทฤษฎีนี้ก็คือ ส่วนรวมมิใช่เป็นเพียงผลรวมของส่วนย่อย ส่วนรวมเป็นสิ่งที่มากกว่าผลรวมของส่วนย่อย (the whole is more than the sum of the parts) กฎการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้สรุปได้ดังนี้ บิ๊กจ์ (Bigge, 1982, p.190-202 อ้างถึงใน ทิศนา แวมมณี, 2553, น.60-61)

1. ทฤษฎีการเรียนรู้

1.1 การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งเป็นกระบวนการภายในตัวของมนุษย์

1.2 บุคคลจะเรียนรู้จากสิ่งเร้าที่เป็นส่วนรวมได้ดีกว่าส่วนย่อย

1.3 การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะ คือ

1) การรับรู้ (perception) การรับรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้ประสาทสัมผัสรับสิ่งเร้าแล้ว โยนเข้าสู่สมองเพื่อผ่านเข้าสู่กระบวนการความคิด สมองหรือจิตจะใช้จิตตีความหมาย

2) การหยั่งเห็น (insight) เป็นการค้นพบหรือการเกิดความเข้าใจในช่องทางแก้ปัญหาอย่างเฉียบพลันทันที อันเนื่องมาจากผลการพิจารณาปัญหาโดยส่วนรวม และการใช้กระบวนการทางความคิดและสติปัญญาของบุคคลนั้น

1.4 กฎการจัดระเบียบการเรียนรู้ (perception) ของทฤษฎีเกสตัลท์มีดังนี้

1) กฎการรับรู้ส่วนรวมและส่วนย่อย (Law of Pragnanz) ประสบการณ์เดิมมีอิทธิพลต่อการรับรู้ของบุคคล การรับรู้ของบุคคลต่อสิ่งเร้าเดียวกันอาจแตกต่างกันได้ เพราะการใช้ประสบการณ์เดิมมารับรู้ส่วนรวมและส่วนย่อยต่างกัน

2) กฎแห่งความคล้ายคลึง (Law of Similarity) สิ่งเร้าใดที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน บุคคลมักรับรู้เป็นพวกเดียวกัน

3) กฎแห่งความใกล้เคียง (Law of Proximity) แม้สิ่งเร้าที่มีความใกล้เคียงกันบุคคลมักรับรู้เป็นพวกเดียวกัน

4) กฎแห่งความสมบูรณ์ (Law of Closure) แม้สิ่งเร้าที่บุคคลรับรู้ยังไม่สมบูรณ์ แต่บุคคลสามารถรับรู้ในลักษณะสมบูรณ์ได้ถ้าทุกคนมีประสบการณ์เดิมในสิ่งเร้านั้น

5) กฎแห่งความต่อเนื่อง สิ่งเร้าที่มีความต่อเนื่องกันหรือมีทิศทางไปในแนวเดียวกัน บุคคลมักรับรู้เป็นพวกเดียวกันหรือเรื่องเดียวกันหรือเป็นเหตุผลกัน

6) บุคคลมักมีความคงที่ในความหมายของสิ่งที่รับรู้ตามความเป็นจริง กล่าวคือ เมื่อบุคคลรับรู้สิ่งเร้าในภาพรวมแล้วจะมีความคงที่ในการรับรู้สิ่งนั้นในลักษณะเป็นภาพรวมดังกล่าว ถึงแม้ว่าสิ่งเร้านั้นจะได้เปลี่ยนแปลงไปเมื่อรับรู้ในแง่มุมอื่น เช่น เมื่อเห็นปากขวดกลมเรายังจะเห็นว่ามันกลมเสมอ ถึงแม้ว่าในการมองบางมุม ภาพที่เห็นจะเป็นรูปวงรีก็ตาม

7) การรับรู้ของบุคคลอาจผิดพลาด บิดเบือน ไปจากความเป็นจริงได้ เนื่องมาจากลักษณะของการจัดกลุ่มสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการลวงตา

1.5 การเรียนรู้แบบหยั่งเห็น (insight) โคห์เลอร์ (kohler) ได้สังเกตการณ์เรียนรู้ของลิงในการทดลอง ลิงพยายามหาวิธีที่จะเอากล้วยซึ่งแขวนอยู่สูงเกินกว่าที่จะเอื้อมถึงได้ ในที่สุดลิงเกิดความคิดที่จะเอาไม้ไปสอดกล้วยที่แขวนเอามากินได้ สรุปได้ว่า ลิงมีการเรียนรู้แบบหยั่งเห็น การหยั่งเห็นเป็นการค้นพบ หรือเกิดความเข้าใจในช่องทางแก้ปัญหาอย่างฉับพลันทันที อันเนื่องมาจากผลการพิจารณาปัญหาโดยส่วนรวมและการใช้กระบวนการทางความคิดและสติปัญญาของบุคคลนั้นในการเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับปัญหาหรือ สถานการณ์ที่เผชิญ ดังนั้นปัจจัยสำคัญของการเรียนรู้แบบหยั่งเห็นก็คือ ประสบการณ์ หากมีประสบการณ์สะสมไว้มาก การเรียนรู้แบบหยั่งเห็นก็จะสะสมไว้มาก การเรียนรู้แบบหยั่งเห็นก็จะเกิดขึ้นได้มากเช่นกัน

2. หลักการจัดการศึกษา/การสอน

2.1 กระบวนการคิดเป็นกระบวนการสำคัญในการเรียนรู้ การส่งเสริมกระบวนการคิดจึงเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้

2.2 การสอนโดยการเสนอภาพรวมเพื่อให้ผู้เรียนเห็นและเข้าใจก่อนการเสนอส่วนย่อยจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี

2.3 การส่งเสริมให้ผู้เรียนมีประสบการณ์มาก ได้รับประสบการณ์ที่หลากหลายจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถคิดแก้ปัญหาและคิดริเริ่มได้มากขึ้น

2.4 การจัดประสบการณ์ใหม่ ให้มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์เดิม ของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น

2.5 การจัดระเบียบสิ่งเร้าที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดี คือการจัดกลุ่มสิ่งเร้าที่เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน

2.6 ในการสอน ครูไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเสนอเนื้อหาทั้งหมดที่สมบูรณ์ ครูสามารถเสนอเนื้อหาแต่เพียงบางส่วนได้ หากผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมมาเติมให้สมบูรณ์

2.7 การเสนอบทเรียนหรือเนื้อหาควรถัดให้มีความต่อเนื่องกัน จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว

2.8 การส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่หลากหลาย จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้แบบหยั่งเห็นได้มากขึ้น

สรุปได้ว่า ทฤษฎีเกสตัลท์เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้โดยเสนอในภาพรวมให้ผู้เรียนได้เห็นภาพและเข้าใจก่อนและในการจัดกระบวนการเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ที่จะเรียนรู้ต้องมีความสัมพันธ์ สอดคล้องกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีและง่ายขึ้น

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

เป็นทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากทฤษฎีพัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของเพียเจต์ (Piaget) และของวิกทอทสกี (Vygotsky) เพียเจต์อธิบายว่า พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาของบุคคลมีการปรับตัวผ่านทางกระบวนการซึมซาบหรือดูดซึม (assimilation) และกระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา (accommodation) พัฒนาการเกิดขึ้นเมื่อบุคคลรับและซึมซาบข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่เข้าไปสัมพันธ์กับความรู้หรือโครงสร้างทางปัญญาที่มีอยู่เดิม หากไม่สามารถสัมพันธ์กันได้ จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น (disequilibrium) บุคคลจะพยายามปรับสถานะให้อยู่ในภาวะสมดุล (equilibrium) โดยใช้กระบวนการปรับโครงสร้างทางปัญญา ทุกคนจะมีการพัฒนาเชาวน์ปัญญาไปตามลำดับขั้นจากการมีปฏิสัมพันธ์และประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ

เทร่าท์แมน และ ลิชเทนเบิร์ก (Touman & Lichtenberg ,1995, p.25 อ้างถึงใน ธนชัย ใจสา, 2555, น.15) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการค้นคว้าความรู้ให้กับตนเองมีการรวบรวมความรู้ใหม่ๆ เข้าไปในจิตใต้สำนึกภายในจิตใจ(Schemata) โดยการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อมยอมรับสิ่งใหม่ๆ เข้ามาในสิ่งแวดล้อม พิสูจน์ความจริงจากสมมติฐานที่ตั้งขึ้น

และสรุปเอง โดยการสร้างการเชื่อมโยงและเปรียบเทียบบทสรุปของตนเองกับคนอื่น ๆ เพื่อเป็นพื้นฐานให้เกิดการสร้างความรู้ใหม่

จากแนวคิดพื้นฐานของการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) ที่เป็นรากฐานสำคัญซึ่งปรากฏจากรายงานของเพียเจต์ (Piaget) และของวิกีอทสกี (Vygotsky) ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มที่เน้นการรู้คิดในตัวตน (Cognitive Constructivism) เป็นกลุ่มที่เน้นการเรียนรู้ของมนุษย์เป็นรายบุคคล โดยมีความเชื่อว่ามนุษย์แต่ละคนมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคิด แรงจูงใจและความสนใจอยู่แล้ว เมื่อได้เริ่มรับรู้หรือมีปฏิสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางกายภาพในชีวิตประจำวัน ก็จะเกิดการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้น ครูจึงมีบทบาทเป็นผู้พัฒนาให้นักเรียนแต่ละคนรู้วิธีการเรียนและรู้วิธีคิด เพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง กลุ่มนี้จึงอ้างเพียเจต์เป็นสำคัญ

2. กลุ่มที่เน้นที่สร้างความรู้โดยอาศัยปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social Constructivism) เป็นกลุ่มที่เน้นว่า มนุษย์จะเกิดการเรียนรู้ได้จะต้องปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มคนและสภาพแวดล้อมทางสังคม จึงมีความเชื่อว่าความรู้คือผลผลิตทางสังคม โดยมีข้อตกลงเบื้องต้น 2 ประการ คือ 1) ความรู้ต้องสัมพันธ์กับชุมชน 2) ปัจจัยทางวัฒนธรรม สังคม ประวัติศาสตร์ มีผลต่อการเรียนรู้ ดังนั้น ครูจึงมีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ กลุ่มนี้อ้างอิงทฤษฎีของวิกีอทสกีเป็นสำคัญ

ลักษณะการพัฒนารูปแบบตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism)

1. การสอนตามทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เน้นความสำคัญของกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนและความสำคัญของความรู้เดิม

2. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงความรู้ได้ด้วยตนเองและสามารถสร้างความรู้ด้วยตนเองได้ ผู้เรียนจะเป็นผู้สังเกตสิ่งที่ตนอยากรู้ มาร่วมกันอภิปราย สรุปผลแล้วนำไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเป็นองค์ความรู้ที่สมบูรณ์ต่อไป

3. การเรียนรู้ต้องให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติจริง ค้นหาคำรู้ด้วยตนเอง ในการจัดการเรียนรู้ผู้สอนจะต้องปฏิบัติ ดังนี้

- 3.1 เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสังเกต สำรวจเพื่อให้เห็นปัญหา
- 3.2 มีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน เช่นแนะนำ ถามให้คิด
- 3.3 ช่วยให้ผู้เรียนคิดค้นต่อไป
- 3.4 ประเมินความคิดรวบยอดของผู้เรียน

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนสร้างความรู้ด้วยตนเอง โดยความรู้ไม่ใช่มาจากการสอนของครูหรือผู้สอนเพียงอย่างเดียวแต่ความรู้จะเกิดและถูกสร้างขึ้นโดยผู้เรียนเอง อาศัยความเชื่อมโยงความรู้ประสบการณ์เดิมที่อยู่กับสถานการณ์หรือสิ่งพบเห็นเพื่อสร้างความรู้ใหม่

การพัฒนารูปแบบการสอน

1. ความหมายของรูปแบบการสอน

รูปแบบการสอน หมายถึง แผนการทำงานเกี่ยวกับการสอนที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ โดยวางแผนการจัดองค์ประกอบและงานเกี่ยวกับการสอน อย่างมีจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจงที่จะให้ผู้เรียนบรรลุผลสำเร็จอย่างใดอย่างหนึ่ง ในทางศึกษาศาสตร์ มีคำที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ คือ

รูปแบบการสอน (Model of Teaching หรือ Teaching Model) คือ แบบหรือแผนของ การสอน รูปแบบการสอนแบบหนึ่งจะมีจุดเน้นที่เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งสามารถใช้ การสอนในห้องเรียนหรือสอนพิเศษเป็นกลุ่มย่อยหรือเพื่อจัดสื่อการสอนซึ่งรวมถึง หนังสือภาพยนตร์ เทปบันทึกเสียง โปรแกรมคอมพิวเตอร์และหลักสูตรรายวิชา เพื่อให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ตามจุดหมายที่กำหนดไว้ให้มากที่สุด

รูปแบบการเรียนการสอนหรือรูปแบบการจัดการเรียนการสอน (Instructional Model หรือ Teaching – Learning Model) คือ โครงสร้างที่แสดงความสัมพันธ์และส่งเสริมซึ่งกันและกันระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ในการเรียนการสอนเป็นแนวในการสร้างกิจกรรมการเรียนการสอนและจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอน ได้แก่ หลักการ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ขั้นตอน การสอน การประเมินผล รวมทั้งกิจกรรมสนับสนุนอื่นๆ โดยผ่านขั้นตอนตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ได้มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความหมายของรูปแบบการสอนไว้ดังนี้

วิโพทฐ์ วัฒนานิมิตกุล (2540, น.52) กล่าวว่า รูปแบบการสอน หมายถึง แบบแผนของการสอนที่กำหนดไว้ล่วงหน้าโดยจัดขึ้นอย่างมีจุดมุ่งหมายเฉพาะในการสอนที่ชัดเจน ประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ทางการสอน ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา ขั้นตอน การสอน การประเมินผล รวมทั้งกิจกรรมสนับสนุนอื่นๆ ที่มีความสัมพันธ์กันอย่างเป็นระบบเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของการสอนนั้นๆ

ทิสนา แคมมณี (2545, น.219) กล่าวว่า รูปแบบการสอน หมายถึง สภาพลักษณะของการเรียนการสอนที่ครอบคลุมองค์ประกอบสำคัญซึ่งได้รับการจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ

ตามหลักปรัชญา ทฤษฎี หลักการ แนวคิดหรือความเชื่อต่างๆ โดยประกอบด้วย กระบวนการหรือขั้นตอนสำคัญในการเรียนการสอนรวมทั้งวิธีสอน และเทคนิคการสอน ต่างๆ ที่สามารถช่วยให้สภาพการเรียนการสอนนั้นเป็นไปตามทฤษฎี หลักการหรือแนวคิด ที่ยึดถือ

สุเทียบ ละอองทอง (2545, น.8) กล่าวว่า รูปแบบการสอน หมายถึง แผนปฏิบัติ ของแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ที่ใช้ในการ จัดกระทำเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้เนื้อหาวิชาต่างๆ ตามเป้าหมาย

2. ขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบการสอน

วิโพภรณ์ วัฒนานิมิตกุล (ม.ป.ป., น.15-16) กล่าวถึง ขั้นตอนในการพัฒนารูปแบบ การสอนไว้ 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการสอน ดำเนินการดังนี้

- 1) การศึกษาสภาพการณ์ปัจจุบันและดำเนินการจัดการศึกษา เช่น คุณภาพ การศึกษา ปัญหาด้านการศึกษา เป็นต้น แล้วระบุเป็นประเด็นที่ต้องการพัฒนา
- 2) กำหนดปรัชญาการศึกษาที่สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันและประเด็นที่ ต้องการพัฒนา เพื่อเป็นแนวคิดของปรัชญาการศึกษาเป็นทิศทางในการพัฒนารูปแบบ การสอน
- 3) กำหนดขอบข่ายและวิธีการ กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
- 4) กำหนดแนวคิดพื้นฐานของรูปแบบ
- 5) กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการสอนให้สอดคล้องกับแนวคิด พื้นฐานของรูปแบบที่กำหนดไว้

ขั้นที่ 2 การสร้างรูปแบบการสอน ดำเนินการดังนี้

- 1) นำองค์ประกอบของรูปแบบการสอนที่ได้ดำเนินการไว้แล้วในขั้นที่ 1 มาสร้างความสัมพันธ์แล้วนำเสนอในรูปของแผนภูมิรูปแบบการสอน
- 2) นำเสนอรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบของรูปแบบการสอน โดย จัดทำเป็นรูปแบบการสอนฉบับร่างแล้วนำรูปแบบการสอนฉบับร่างนี้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบแก้ไขและให้คำแนะนำ

ขั้นที่ 3 การสร้างเอกสารประกอบรูปแบบการสอน

โดยขั้นนี้เป็นขั้นตอนที่มีจุดมุ่งหมายในการเตรียมเอกสารต่างๆ ที่จะ สามารถอธิบายการนำรูปแบบการสอนไปใช้ปฏิบัติจริง เช่น คู่มือการใช้รูปแบบการสอน คู่มือการสร้างสื่อที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น

ขั้นที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสอนและเอกสารประกอบการสอนดำเนินการ 2 ขั้นตอนดังนี้

1) นำเอกสารรูปแบบการสอนและเอกสารประกอบการสอน ให้ผู้ทรงคุณวุฒิอย่างน้อย 5 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขและให้ข้อเสนอแนะ

2) นำแผนการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้เพื่อตรวจสอบความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริง ด้านภาษาที่ใช้ ระยะเวลาในแต่ละกิจกรรม ตลอดจนปัญหาต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นในการสอน

ขั้นที่ 5 การแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการสอนและเอกสารประกอบการสอน โดยนำข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับจากการตรวจสอบแก้ไขและแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิและผลการทดลองใช้มาพิจารณาปรับปรุงเพื่อให้รูปแบบการสอนและเอกสารต่างๆ ที่มีความสมบูรณ์ครบถ้วน

สรุปได้ว่า การพัฒนารูปแบบการสอนประกอบด้วย 5 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างรูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 3 การสร้างเอกสารประกอบรูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 4 การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 5 การแก้ไขปรับปรุงรูปแบบการสอน

3. องค์ประกอบรูปแบบการสอน

องค์ประกอบรูปแบบการสอนเป็นขั้นตอนที่สำคัญ เพราะการนำเสนอรูปแบบการสอนที่ชัดเจนและเข้าใจง่ายจะช่วยให้ครูผู้สอนเกิดความเข้าใจและสามารถนำรูปแบบการสอนไปใช้ได้หรือสามารถศึกษาและฝึกฝนตนเองให้ใช้รูปแบบการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเกิดผลตามวัตถุประสงค์ของรูปแบบ

จอยซ์ และเวลล์ (Joyce & Weil, 1986,p.243 อ้างถึงในธนชัย ใจสา,2555, น.54-55) ได้เสนอเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ที่มาของรูปแบบการสอน (Orientation to model) จะเป็นการอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นที่มาของรูปแบบการสอน ประกอบด้วยเป้าหมายของรูปแบบทฤษฎี ข้อสมมุติ หลักการ และแนวคิดสำคัญที่เป็นพื้นฐานของรูปแบบการสอน

ส่วนที่ 2 รูปแบบการสอน (The model of teaching) จะเป็นการอธิบายถึงรูปแบบการจัดการเรียนการสอนโดยละเอียด ตามหัวข้อต่อไปนี้

1) ขั้นตอนการสอนตามรูปแบบการสอน(Syntax) เป็นการให้รายละเอียดเกี่ยวกับการลำดับขั้นตอนการสอนหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2) หลักการของการปฏิสัมพันธ์ (Social system) เป็นการอธิบายถึงบทบาทของครูนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ซึ่งจะแตกต่างกันไปตามแต่ละรูปแบบ เช่น บทบาทของครูอาจเป็นผู้นำในการทำกิจกรรมเป็นผู้อำนวยความสะดวก เป็นผู้แนะแนว เป็นแหล่งข้อมูล เป็นต้น

3) ระบบการสนับสนุนการเรียนการสอน (Support system) เป็นการอธิบายถึงเงื่อนไขหรือสิ่งจำเป็นที่จะทำให้การใช้รูปแบบนั้นได้ผล เช่น รูปแบบการสอนแบบทดลองในห้องปฏิบัติการ ต้องใช้ผู้นำการทดลองที่ผ่านมาฝึกฝนมาอย่างดีแล้ว รูปแบบสอนแบบฝึกทักษะนักเรียนจะต้องได้ฝึกการทำงานในสถานที่และใช้อุปกรณ์ใกล้เคียงสภาพการทำงานจริง

ส่วนที่ 3 การนำรูปแบบการสอนไปใช้ (Application) เป็นการให้คำแนะนำและตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการนำรูปแบบการสอนไปใช้ให้ได้ผล เช่น ควรใช้กับเนื้อหาประเภทใด ควรใช้กับผู้เรียนระดับใด เป็นต้น

ส่วนที่ 4 ผลที่ได้จากการใช้รูปแบบการสอน ทั้งผลทางตรงและทางอ้อม (Instructional and nurturant effects) เป็นการระบุถึงผลของการใช้รูปแบบการสอนที่คาดว่า จะเกิดแก่ผู้เรียนทั้งผลทางตรง ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของรูปแบบการสอนนั้น และผลทางอ้อมซึ่งเป็นผลพลอยได้จากการใช้รูปแบบการสอนนั้น ซึ่งจะเป็นแนวทางสำหรับครูในการพิจารณาและเลือกรูปแบบการสอนไปใช้

วิโพภุช วัฒนานิมิตกุล (2540, น.60-62) กล่าวว่า ส่วนประกอบของรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นและจำเป็นต้องนำเสนอเพื่อสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้ศึกษารูปแบบการสอนนั้นๆ ควรประกอบด้วย

1. ความหมายของรูปแบบการสอน
2. ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดของรูปแบบ
3. วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน
4. ลักษณะเด่น ข้อจำกัด ขอบเขตของรูปแบบการสอน (ถ้ามี)
5. กระบวนการของรูปแบบการสอน
6. เทคนิคบางประการที่จำเป็นต้องนำไปในรูปแบบการสอน (ถ้ามี)
7. ผลที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนที่ได้รับการสอนตามรูปแบบการสอน

ทิสนา แคมมณี (2545, น.223-296) ได้นำเสนอรูปแบบการสอนเพื่อให้ผู้ที่สนใจนำไปปรับประยุกต์ใช้ในหนังสือศาสตร์การสอน โดยนำเสนอให้เห็นภาพรวมของรูปแบบและองค์ประกอบของรูปแบบนั้น ดังนี้

ส่วนที่ 1 ทฤษฎี หลักการ และแนวคิดของรูปแบบ ในส่วนนี้เป็นการอธิบายเกี่ยวกับ ทฤษฎี หลักการ หรือแนวคิดที่ใช้เป็นหลักในการพัฒนารูปแบบการสอนนั้นๆ

ส่วนที่ 2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบ ในส่วนนี้เป็นการระบุวัตถุประสงค์ของรูปแบบ ซึ่งอาจเป็นวัตถุประสงค์ใน 2 ลักษณะ ขึ้นอยู่กับประเภทของรูปแบบนั้นๆ กล่าวคือ หากรูปแบบการสอนนั้นเป็นรูปแบบการสอนทั่วไป วัตถุประสงค์จะมีลักษณะกว้างๆ คือ สามารถนำรูปแบบการสอนนั้นไปใช้ทั่วไปทุกกรณี ส่วนรูปแบบการสอนที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจงจะมีวัตถุประสงค์ของรูปแบบ คือ ซึ่งเฉพาะเจาะจงถึงผลที่จะเกิดขึ้นกับผู้เรียน ดังนั้นองค์ประกอบของรูปแบบการสอนในส่วนที่ 2 ที่นำเสนอจึงจะเป็นส่วนที่ช่วยให้ผู้สอนสามารถพิจารณาเลือกรูปแบบการสอนไปใช้ได้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ส่วนที่ 3 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ในส่วนนี้เป็นการนำเสนอขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนตามลำดับ ตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการ โดยระบุด้านวิธีการ พร้อมทั้งบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านได้ทำความเข้าใจอย่างชัดเจนก่อนนำไปประยุกต์ใช้

ส่วนที่ 4 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ ในส่วนนี้เป็นการระบุผลที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนหากได้รับการสอนตามรูปแบบนั้นๆ องค์ประกอบที่นำเสนอส่วนนี้จึงจะเป็นเสมือนเกณฑ์การประเมินเบื้องต้นเพื่อประเมินผลจากการใช้รูปแบบการสอนนั้น

สรุปได้ว่า องค์ประกอบรูปแบบการสอนเป็นสิ่งสำคัญโดยประกอบไปด้วย กระบวนการหรือขั้นตอนสำคัญในการเรียนการสอนรวมทั้งวิธีการสอน เทคนิคการสอนต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้สอนเกิดความเข้าใจและสามารถนำรูปแบบการสอนไปประยุกต์ใช้ได้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ส่วนดังนี้

- 1.ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ
- 2.วัตถุประสงค์ของรูปแบบ
- 3.กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ
- 4.ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

(กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.6) หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดไว้

1. วิสัยทัศน์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง เจตคติ ที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเอง ได้เต็มตามศักยภาพ

2. หลักการ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีหลักการที่สำคัญดังนี้

1. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อความเป็นเอกภาพของชาติ มีจุดหมายและมาตรฐาน การเรียนรู้เป็นเป้าหมายสำหรับพัฒนาเด็กและเยาวชนให้มีความรู้ ทักษะ เจตคติ และคุณธรรมบนพื้นฐานของความเป็นไทยควบคู่กับความเป็นสากล
2. เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อปวงชน ที่ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาค และมีคุณภาพ
3. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สนองการกระจายอำนาจให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น
4. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่มีโครงสร้างยืดหยุ่นทั้งด้านสาระการเรียนรู้ เวลาและการจัดการเรียนรู้
5. เป็นหลักสูตรการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
6. เป็นหลักสูตรการศึกษาสำหรับการศึกษาในระบบนอกระบบและตามอัธยาศัย ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้ และประสบการณ์

3. จุดหมาย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุขมีศักยภาพในการศึกษาต่อ และประกอบอาชีพ จึงกำหนดเป็นจุดหมายเพื่อให้เกิดกับผู้เรียน เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ดังนี้

1. มีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ เห็นคุณค่าของตนเอง มีวินัยและปฏิบัติตนตามหลักธรรมของพระพุทธศาสนาหรือศาสนาที่ตนนับถือยึดหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และมีทักษะชีวิต
3. มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี มีสุขนิสัย และรักการออกกำลังกาย
4. มีความรักชาติ มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ยึดมั่นในวิถีชีวิตและ การปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข
5. มีจิตสำนึกในการอนุรักษ์วัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทย การอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม มีจิตสาธารณะที่มุ่งทำประโยชน์และสร้างสิ่งที่ดีงามในสังคม และอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีความสุข

4. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ในการพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งเน้นพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ดังนี้

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะสำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม
2. ความสามารถในการคิด เป็นความสามารถในการคิดวิเคราะห์ การคิดสังเคราะห์ การคิด อย่างสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการคิดเป็นระบบ เพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้หรือสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจเกี่ยวกับตนเองและสังคมได้อย่างเหมาะสม
3. ความสามารถในการแก้ปัญหาเป็นความสามารถในการแก้ปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ที่เผชิญได้อย่างถูกต้องเหมาะสมบนพื้นฐานของหลักเหตุผล คุณธรรมและ

ข้อมูลสารสนเทศ เข้าใจความสัมพันธ์และการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่างๆ ในสังคม แสวงหาความรู้ ประยุกต์ความรู้มาใช้ในการป้องกันและแก้ไขปัญหา และมีการตัดสินใจที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น ต่อตนเอง สังคมและสิ่งแวดล้อม

4. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต เป็นความสามารถในการนำกระบวนการต่างๆ ไปใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง การทำงาน และการอยู่ร่วมกันในสังคมด้วยการสร้างเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างบุคคล การจัดการปัญหาและความขัดแย้งต่างๆ อย่างเหมาะสม การปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและสภาพแวดล้อม และการรู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น

5. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี เป็นความสามารถในการเลือก และใช้ เทคโนโลยีด้านต่างๆ และมีทักษะกระบวนการทางเทคโนโลยี เพื่อการพัฒนาตนเอง และสังคม ในด้านการเรียนรู้ การสื่อสาร การทำงาน การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ถูกต้องเหมาะสม และมีคุณธรรม

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข ในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ดังนี้

1. รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

นอกจากนี้ สถานศึกษาสามารถกำหนดคุณลักษณะอันพึงประสงค์เพิ่มเติมให้สอดคล้องตามบริบทและจุดเน้นของตนเอง

5. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, น.7) กล่าวถึงสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ไว้ดังนี้

สาระที่ 1 การอ่าน

มาตรฐาน ท 1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิด เพื่อนำไปใช้ตัดสินใจแก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

สาระที่ 2 การเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 ใช้กระบวนการเขียนเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงาน การศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สาระที่ 3 การฟัง การดู และการพูด

มาตรฐาน ท 3.1 มีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

สาระที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย

มาตรฐาน ท 4.1 เข้าใจธรรมชาติของภาษาและสามารถเลือกฟังและดูอย่าง มีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกลงในโอกาสต่างๆ อย่างหลัก ภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษาและพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษาและรักษา ภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

สาระที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

มาตรฐาน ท 5.1 เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและ วรรณกรรมไทยอย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

6. องค์ประกอบแผนการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน

เดือนใจ เหล่าสุวรรณ (2553) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบและหลักการเขียน แผนการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

1. สาระสำคัญ หมายถึง ข้อความที่เป็นแก่นของเนื้อหาสาระ หลักการ ข้อเท็จจริง และแนวคิดต่างๆ ของเนื้อหาสาระของแผนการสอนนั้น มีวิธีการเขียน สาระสำคัญ ดังนี้

1.1 เขียนอย่างสรุป กระชับ

1.2 ใช้คำที่มีความหมายเจาะจง แน่นนอน เช่น “เป็น” “ประกอบ” “หมายถึง” คือ”

1.3 เป็นการขยายชื่อเรื่อง

1.4 เขียนเป็นความเรียงหรือเป็นข้อก็ได้ ส่วนใหญ่นิยมเป็นความเรียง

1.5 เริ่มด้วยสิ่งที่จำเป็นและสำคัญที่สุดของเนื้อหาก่อนแล้วตามด้วยรายละเอียดที่สำคัญ เช่น เขียนชื่อเรื่อง ตามด้วย เป็น /หมายถึง/คือ แล้วตามด้วย ข้อความขยายชื่อเรื่อง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ หมายถึง การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นการบอกให้ทราบว่าเมื่อสิ้นสุดการสอนแล้วผู้เรียนจะทำอะไรได้บ้าง มีวิธีการเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ดังนี้

2.1 เขียนให้สอดคล้องกับผลการเรียนที่คาดหวัง และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น

2.2 เขียนให้สังเกตได้ วัดได้

2.3 การเขียน มีองค์ประกอบ 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 เป็นพฤติกรรม (ใช้คำกริยา)

ส่วนที่ 2 เงื่อนไขหรือสถานการณ์

ส่วนที่ 3 เกณฑ์ (ความสามารถขั้นต่ำในการบรรลุจุดประสงค์)

3. เนื้อหาสาระ/สาระการเรียนรู้ มีวิธีเขียนดังนี้

3.1 เขียนให้มีความถูกต้อง

3.2 เขียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อต่อข้อ

3.3 เขียนเนื้อหาใหญ่ เนื้อหาย่อยและมีรายละเอียดของเนื้อหา

4. กิจกรรมการเรียนรู้ มีวิธีการดังนี้

4.1 ควรเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เช่น กิจกรรมการซักถาม กิจกรรมการอภิปราย กิจกรรมการแสดงความคิดเห็น

4.2 เทคนิคการเขียนกิจกรรมการเรียนรู้ต้องเขียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ สามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายเน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง เพื่อนำไปสู่การบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้และใช้กระบวนการเรียนที่เหมาะสม

5. สื่อและแหล่งเรียนรู้

5.1 สื่อเหมาะสม สอดคล้องกับเนื้อหา/สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนการสอนและผู้เรียน

5.2 เรียงลำดับให้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้

5.3 ระบุสื่อ/แหล่งเรียนรู้ที่ชัดเจน

6. การวัดผลและประเมินผล

6.1 เขียนได้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ข้อต่อข้อ

6.2 มืองค์ประกอบย่อยครบถ้วน เช่น วิธีวัด เครื่องมือวัด เกณฑ์การวัด

7. ความคิดเห็นของผู้บริหาร

8. บันทึกผลหลังสอน

สรุปได้ว่าในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้

ส่วนนำ รายวิชา/กลุ่ม ชั้น ชื่อหน่วยการเรียนรู้หรือชื่อแผนการจัดการเรียนรู้
จำนวนเวลาที่สอน

- 1.จุดประสงค์การเรียนรู้/ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
- 2.สาระการเรียนรู้
- 3.กระบวนการจัดการเรียนการสอน/กิจกรรมการเรียนรู้
- 4.การวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้
- 5.สื่อและแหล่งการเรียนรู้
- 6.บันทึกผลการจัดการเรียนรู้
- 7.ความคิดเห็นของผู้บริหาร
- 8.การบันทึกผลของการสอน

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม

1. ความเป็นมาและแนวคิดของการสอนภาษาแบบองค์รวม

จากการศึกษาเรื่องการสอนภาษาแบบองค์รวม ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

อารี สันทรวี (2550, น.74) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบองค์รวมหมายถึงการสอนภาษาที่เป็นไปตามธรรมชาติเน้นสื่อที่มีความหมายผู้เรียนสามารถใช้ประสบการณ์เดิมช่วยทำให้เข้าใจสื่อที่อ่านได้รวดเร็วขึ้นการสอนจะไม่แยกสอนส่วนย่อยของภาษาที่ละส่วนแต่เน้นให้เข้าใจในภาพรวมก่อนแล้วจึงเรียนรู้ด้าน โครงสร้างภาษาภายหลัง ผู้เรียนสามารถสร้างสรรค์ภาษาของตนเองอย่างอิสระผู้สอนต้องยอมรับความแตกต่างด้านการออกเสียงที่เป็นสำเนียงภาษาถิ่น (Dialects) ในเบื้องต้นแล้วจึงพัฒนาให้ถูกต้องในโอกาสต่อไปการสอนภาษาแบบองค์รวมจะเน้นการนำรวมวรรณกรรมต่างๆ ที่ดีมาเป็นสื่อการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ทางภาษาที่หลากหลายสามารถนำไปเป็นแบบอย่างการใช้ภาษาของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพดังนั้นการจัดการเรียน การสอนภาษาแบบองค์รวมจึงเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและยึดหลักการประชาธิปไตยในชั้นเรียน คำว่าภาษาแบบธรรมชาติ (Whole Language) เป็นคำที่พบครั้งแรกในหนังสือภาพของเด็กที่เขียนโดย John Amos Comenius ยุคคริสต์ศตวรรษที่ 17 กูดแมน (Goodman, 1970 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.34)

เป็นหนังสือเล่มเล็กๆ เต็มไปด้วยรูปภาพชื่อและคำอธิบายของสิ่งเหล่านั้นความหมายของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมมีลักษณะเด่นคือ ผู้สอนคำนึงถึงวิธีการเรียนรู้แบบเด็กๆ ซึ่งCominius เชื่อว่าผู้เรียนสามารถค้นพบข้อมูลใหม่ๆ ได้ด้วยการนำเสนอสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยในชีวิตอยู่แล้วผู้เรียนจะเข้าใจสิ่งของที่เป็นรูปธรรมได้โดยการใช้ภาษาถิ่นหรือภาษาในชีวิตประจำวันของผู้เรียน นักการศึกษาในช่วงระหว่างคริสต์ศตวรรษที่ 17-20 ได้ระบุว่าหลักการของการเรียนรู้ภาษาอย่างธรรมชาติแบบองค์รวมในยุคนี้คล้ายกันกับแนวทางของ Cominius ที่กล่าวว่าความรู้จะเกิดอย่าง พรั่งพรูจากกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาภาษาพูดภาษาเขียน ซึ่งครูจะเห็นได้ชัดเจนว่าเด็กๆ นั้นอาศัยภาษาเป็นสื่อในการแก้ปัญหาต่างๆ อย่างมีความหมายในกระบวนการเรียนรู้ต่างๆ ไปของเด็กในโรงเรียนต่อมาโดโรธี วัตสัน (Dorothy Watson, 1978 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.34) และคณะในเมืองโคลัมเบียรัฐ มิสซูรี ได้ก่อตั้งกลุ่มครูกลุ่มแรกมีชื่อว่ากลุ่มครูประยุกต์ใช้แนวภาษาธรรมชาติ (Teacher Applying Whole Language หรือ TAWL) ร่วมมือกันปรับเปลี่ยนแนวทางการสอนเข้าสู่ภาษาธรรมชาติหรือที่เรียกกันต่อมาภายหลังว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

เวเวอร์ (Weaver, 1994 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.35) กล่าวว่า

1. การเรียนรู้เป็นพัฒนาการผู้เรียนส่วนใหญ่จะเรียนรู้ทักษะในระหว่างการพัฒนาทางด้านความรู้ความจำแต่ไม่สามารถเรียนรู้สิ่งที่เป็นลำดับขั้นที่ชี้เฉพาะลงไป
2. การเรียนรู้ทักษะต่างๆ จะสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดเมื่อมีการใช้สถานการณ์จริงกับบทเรียนนั้นๆ
3. การอ่านและการเขียนจะพัฒนาได้สูงสุดในสภาพแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับการฟังและการพูด
4. ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านได้แก่การฟังพูดอ่านและเขียนมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันเมื่อมีการเรียนรู้การอ่านก็ต้องมีการพัฒนาไปสู่การเรียนรู้การพูดการเขียนและการฟังด้วยเสมอ

ส่วน กูดแมน (Goodman, 1991 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.35) ได้ อธิบายว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นวิธีการเรียนที่มุ่งเน้นการเรียนโดยใช้ความคิดรวบยอดไปสู่องค์ประกอบย่อย (Top-to-Bottom) กล่าวคือเป็นการเรียนรู้ภาษาที่ไม่แบ่งแยกภาษาออกเป็นหน่วยๆ ภาษาถูกสอนในบริบทที่เป็นจริงและเป็นธรรมชาติดังนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงง่ายน่าสนใจและมีส่วนสัมพันธ์กับผู้เรียนแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวการสอนที่เกิดจากข้อสันนิษฐานว่านักเรียนจะเรียนรู้ได้อย่างไร

กู๊ดแมน (Goodman ,1991 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร์,2554,น.35-36) ยังได้เขียนหนังสือชื่อ Whole Language Catalog เพื่อนำเสนอแนวคิดและแนวทางการเรียนรู้ของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไว้ดังนี้

1. เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยได้รับการแนะนำช่วยเหลือจากครูแต่ไม่ใช่ถูกควบคุมและครูเป็นผู้เรียนรู้ร่วมกัน ไปพร้อมกับผู้เรียน
2. การเรียนรู้ด้านสติปัญญาเกิดขึ้นควบคู่ไปกับทักษะทางสังคม
3. ทุกสิ่งเป็นการเรียนรู้แม้ว่าจะจะเป็นเพียงสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่อยู่ภายใต้ของคร่อมที่มีความหมายต่อผู้เรียนทั้งหมด โดยผู้เรียนจะซึมซับประสบการณ์นั้นๆ ไปได้
4. การเรียนรู้เป็นผลของกระบวนการทางสติปัญญาที่น่าจะได้รับการช่วยเหลือสนับสนุนจากครูและเพื่อนๆ ร่วมกัน
5. การกล้าทดลองกล้าเสี่ยงอาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้นบ้างแต่ให้ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้เพื่อสร้างความมั่นใจและกำลังใจ
6. ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในการเรียนรู้และมีระดับการพัฒนาได้ไม่เท่ากันแต่ละคนมีวิถีทางของตนเองดังนั้นจึงไม่มีคำว่า “ความล้มเหลว” เกิดขึ้น
7. ความสามารถที่จะเข้าใจประยุกต์นำความรู้ไปใช้และสามารถคิดได้อย่างผู้รู้เป็นรากฐานในการเรียนรู้เช่นเดียวกับความสามารถในการใช้วิธีการต่าง ๆ ในการทำงานหรือในสถานการณ์ต่างๆ

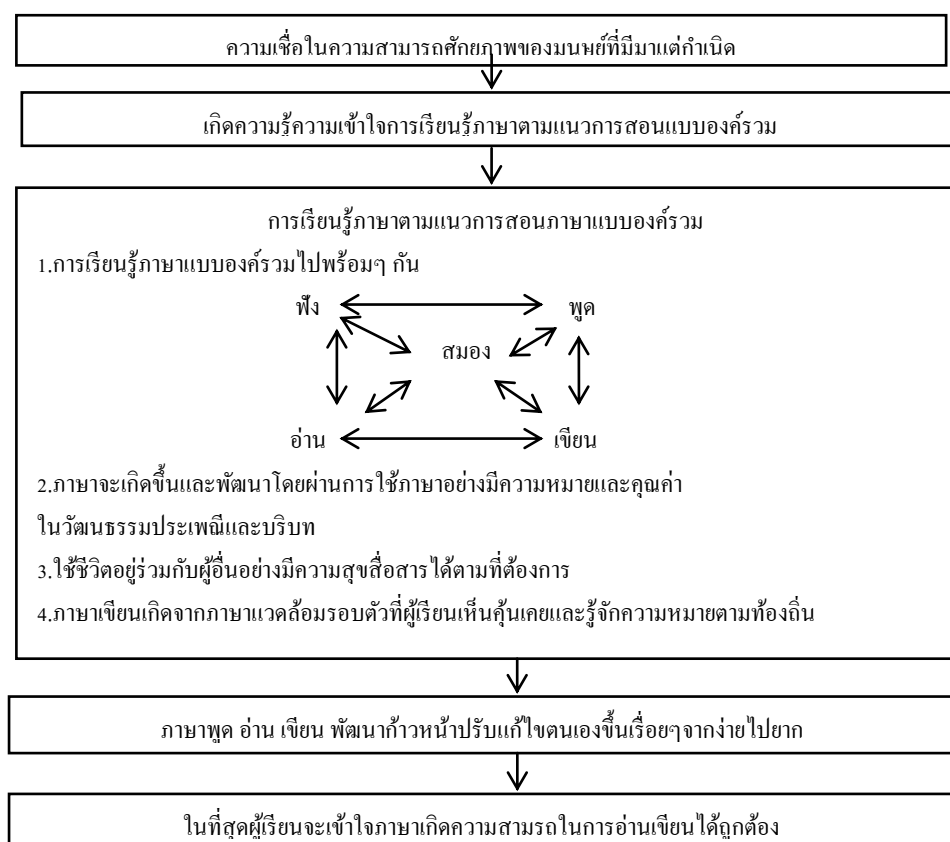
เฮลต้า มาเซียส (Huerta-Macias,1993 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร์,2554, น.36) ได้เสนอทัศนะว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมสามารถนำไปใช้กับนักศึกษาระดับสูงได้ด้วยโดยผู้สอนต้องทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาและการทำงานของภาษาถึงแม้ว่าผู้เรียนเหล่านั้นจะไม่สามารถอ่านและเขียนภาษาอังกฤษได้แต่นักศึกษาระดับสูงมีการพัฒนาความรู้ทางโลกคือเป็นผู้มีประสบการณ์สามารถพัฒนาการพูดการอ่านและการเขียนได้รวมถึงการสร้างความคิดรวบยอดของตนเองว่าจะไรคือการรู้หนังสือจะเรียนรู้ทำไมและจะเรียนรู้ได้อย่างไร Huerta-Macias ได้เสนอขั้นตอนในการสอนภาษาโดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไว้ดังนี้

1. ผู้สอนให้ผู้เรียนแบ่งปันทัศนะและข้อคิดเห็นในหัวข้อที่เรียนโดยเน้นความสำคัญของหน้าที่ทางภาษาและบริบททางภาษาเพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักว่าภาษาเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่เป้าหมายและความต้องการในการดำเนินชีวิต

2. ผู้สอนต้องสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการพูดและการเขียนเพื่อให้เกิดการพัฒนาทางภาษาโดยใช้วิธีการซึ่งสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตจริง

คณะนักวิจัยของมูลนิธิไทย-อิสราเอลในพระราชูปถัมภ์และสถาบันแห่งชาติเพื่อการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2543) ได้นำปรัชญาแนวคิดของแนวการสอนภาษาองค์รวมไปใช้ในการเรียนการสอนจริงในโรงเรียนในประเทศไทยตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2536 โดยเชื่อว่าการรู้ภาษาเกิดจากการที่ผู้เรียนได้สัมผัสประสบการณ์ในทุกด้านทั้งจากการเห็น การฟังการอ่านภาษาเขียนในหนังสือการแปลความหมายจากการเรียนรู้และเข้าใจภาษาที่เกี่ยวข้องกับคำพูดที่ได้เก็บข้อมูลไว้ในสมองแล้วพัฒนาภาษาไปพร้อมๆกับการเรียนรู้โลกรอบตัวจนสามารถสรุปแนวทางการเรียนรู้และพัฒนาภาษาของผู้เรียนเป็นกระบวนการดังแผนผังต่อไปนี้

แผนผังการเรียนรู้และพัฒนาภาษาของผู้เรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

ภาพที่ 2 การเรียนรู้และพัฒนาภาษาของผู้เรียนโดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

(ภัทรกมล รักสงวน, 2546 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.38)

2. ทฤษฎีของแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวการสอนที่มีพื้นฐานจากทฤษฎีหลายทฤษฎีรวมกันคือทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้และทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมในส่วนของทฤษฎีจิตวิทยาภาษาศาสตร์ได้กล่าวถึงแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมว่าเป็นแนวการสอนที่มีองค์ประกอบจากการนำความรู้และประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับเนื้อหาบทเรียน ดังนั้นการเรียนจะมีความหมายต่อผู้เรียนในขอบเขตของประสบการณ์เดิมและภาษาที่ผู้เรียนรู้จักทางด้านทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการและทฤษฎีจิตวิทยาการเรียนรู้อธิบายว่าทักษะเกิดจากการเรียนรู้ตั้งแต่เด็กและจะมีพัฒนาการเป็นลำดับขั้นตอนทั้งทางกายสังกมอารมณ์และสติปัญญาผู้สอนต้องตระหนักว่าผู้เรียนแต่ละคนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวทั้งรูปแบบพัฒนาการความสนใจความสามารถที่จะมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกับบุคคลอื่นและการเรียนรู้จากประสบการณ์ดังนั้นผู้สอนที่ใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมจึงต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวางแผนการสอนให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ของผู้เรียน สำหรับด้านทฤษฎีภาษาศาสตร์สังคมมีแนวคิดที่ผู้เรียนจะมีปฏิสัมพันธ์กันก็ต่อเมื่อได้อยู่ในสังคมแวดล้อมเดียวกันการพูดคุยและการเล่นบทบาทสมมติเป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่ช่วยให้ผู้เรียนฝึกฝนรูปแบบของการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นสังคมแวดล้อมนี้จะส่งเสริมให้การติดต่อสื่อสารมีความหมายต่อตัวผู้เรียนนอกจากนี้การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดเมื่อผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์สถานการณ์ทางสังคมหรือเป็นส่วนหนึ่งของชั้นเรียนหรือกลุ่มย่อยในสถานการณ์การเรียนในชั้นเรียนแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวการสอนที่ยึดหลักแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (The Communicative Approach) โดยใช้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียนมากระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกริ่อกอยากแสดงออกทางภาษาหรือการทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายด้วยตนเอง ทั้งการฟังการพูดการอ่านและการเขียนกิจกรรมดังกล่าวได้แก่การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการโต้ตอบในการฟังการอภิปรายร่วมกันการแสดงความคิดเห็นการอ่านและเขียนเรื่องราวตลอดจนการทำงานร่วมกันนอกจากการยึดแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแล้วแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมยังยึดแนว การสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) โดยที่เน้นการให้ปัจจัยป้อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้(Comprehensible Input) กับกระบวนการสอนที่เหมาะสมกับการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนซึ่งทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ยิ่งไปกว่านั้นแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมยังยึดแนวการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (The Genre-Based Approach) ซึ่งแนวการสอนนี้ยึดแนวหลักการเดียวกันกับ

ทฤษฎีการสอนภาษาเชิงระบบ (Systematic Linguistic Theory) ของ ฮอลล์ลีย์ (Halliday, 1978 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร์, 2554, น.39-40) ซึ่งเป็นทฤษฎีการสอนที่เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายให้เหมาะสมกับสถานการณ์ หลักการสำคัญของแนวการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานจะอ้างอิงหลักการสำคัญของทฤษฎีการสอนภาษาเชิงระบบดังต่อไปนี้

1. ภาษาและความหมาย (Language and Meaning) หมายถึง ภาษาต่างๆ ที่ใช้ในปัจจุบันแม้จะมีความแตกต่างกันแต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกันเกือบทุกภาษาคือการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่จะใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อใช้อย่างมีความหมายกล่าวคือผู้สื่อสารทั้งฝ่ายส่งสารและรับสารสามารถเข้าใจในสารนั้นได้อย่างถูกต้องตรงกัน

2. ภาษาและบริบทภาษา (Language and Context) หมายถึง การใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารที่ต้องคำนึงถึงสภาพแวดล้อมและกาลเทศะจึงจะทำให้การสื่อสารประสบผลสำเร็จ

3. ภาษาและทำเนียบภาษา (Language and Register) หมายถึง การที่ผู้ใช้ภาษาใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานะของตนเองและผู้ที่ใช้ภาษาคิดต่อสัมพันธ์ด้วยเช่นภาษาที่ใช้กับผู้มีสถานภาพสูงกว่าต่ำกว่าหรือเสมอกันก็จะมีทำเนียบการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามสถานภาพ

4. การเรียนรู้ภาษาในบริบท (Language Learning in Context) หมายถึง การเรียนรู้เพื่อการใช้ภาษาทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนโดยการปรับรูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาสถานการณ์รวมทั้งวัฒนธรรมต่างๆด้วยเพื่อให้สื่อความหมายในบริบทที่ถูกต้องจากแนวคิดต่างๆ นี้ กูดแมน Goodman (1986) จึงได้นำมาเป็นแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาขึ้นใหม่และได้รับการยกย่องในฐานะผู้บุกเบิกแนวการสอนแบบองค์รวม

กูดแมน (Goodman, 1986 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร์, 2554, น.40-41) มีความเชื่อว่าการจัดการเรียนการสอนจะได้ผลดีถ้าผู้สอนได้ศึกษาความสนใจและความสามารถที่หลากหลายของผู้เรียนทำให้ผู้สอนสามารถวางแผนการจัด การเรียนการสอนที่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อการจัดการเรียนการสอนได้แก่ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนในเรื่องที่เกี่ยวข้องความเป็นประชาธิปไตยในห้องเรียนการมีสิทธิทำในสิ่งที่ผู้เรียนชอบหรือถนัดความเสมอภาคในห้องเรียนภายใต้กรอบหลักสูตรการได้เรียนรู้และสัมผัสของจริงล้วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถ

เรียนรู้ได้ดีขึ้น การเรียนรู้ภาษาตามแบบของกูดแมน Goodman เน้นการเรียนการสอนภาษาที่มีความหมาย ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน และเพื่อเป็นการเสริมความเข้าใจของผู้เรียนให้มากขึ้น หนังสือหรือสื่อต่างๆ ที่เสริมการอ่านควรเป็นสื่อที่น่าสนใจและช่วยให้เกิดการคาดเดาล่วงหน้าได้ (Predictable Materials) และหากการเรียนการสอนเป็นไปตามธรรมชาติ ผู้เรียนจะไม่เบื่อหน่าย ผู้เรียนสามารถใช้ความรู้เดิมมาช่วยในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ทำให้เกิดพลังความคิดอยู่ตลอดเวลาที่เรียน นอกจากนี้ ผู้เรียนควรมีโอกาสอ่านวรรณกรรมที่เป็นแบบอย่างทางภาษาเป็นประจำ การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาจะได้ผลดี

การวิจัยและพัฒนาการเรียนภาษาแบบของคัรวมนี่ในระยะแรกเรียกว่า Language Experience ต่อมาเรียกว่า Literature-Based Approach และปัจจุบันเรียกว่า Whole Language Approach การสอนภาษาแบบของคัรวมเริ่มจากการสอนภาษาแม่ ต่อมาได้พัฒนาใช้ในการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจากหลักการและทฤษฎีของแนวการสอนภาษาแบบของคัรวม จึงอาจสรุปได้ว่าแนวการสอนภาษาแบบของคัรวมมุ่งเน้นการพัฒนาภาษาในบริบทการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ โดยการพัฒนาความหมายรวมของภาษาไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษา โดยมีการนำประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาใช้เชื่อมโยงกับข้อมูลความรู้ใหม่ ผู้เรียนมีโอกาสทดลองใช้ภาษาในการสื่อสาร ส่งเสริมให้ผู้เรียนสนใจและรักที่จะเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง ทำให้เกิดแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) ทำให้ผู้เรียนแสดงออกมาโดยไม่กลัวความผิด เรียนรู้ภาษาได้ง่ายและสนุก

3. หลักการและ ขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาแบบของคัรวม

แนวการสอนภาษาแบบของคัรวม อาศัยหลักการของแนวการสอนแบบธรรมชาติ (The Natural Approach) ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนั้น ขั้นตอนการสอนของแนวการสอนภาษาแบบของคัรวม จึงได้รับการพัฒนาขึ้นให้มีลักษณะการพัฒนาภาษาแบบบูรณาการ ผู้สอนจัดบทเรียน โดยใช้ประเด็นหลัก ไปสู่หน่วยย่อย เป็นการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเห็นภาพรวมของเนื้อหา ก่อนที่จะเรียนหรือฝึกประสบการณ์การเรียนรู้ในรายละเอียดปลีกย่อย เช่น คำศัพท์ และ โครงสร้างทางภาษา ฟรีแมน และ มาสัน (Freeman and Mason, 1991 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.41-42) ได้เสนอแนะหลักการของแนวการสอนภาษาแบบของคัรวม 7 ประการดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดจากความคิดรวบยอด โดยรวมหรือความรู้ของคัรวม ไปสู่ส่วนย่อยหรือรายละเอียดเฉพาะด้าน (Whole to Part) ผู้เรียนมีความจำเป็นที่จะต้องรู้ภาพรวมเป็นอันดับแรก ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิดรวบยอดใน การเรียนเรื่องหนึ่งๆ โดยเริ่มจากเรื่องทั่วๆ ไป ก่อน จากนั้น ผู้สอนจึงเพิ่มเติมรายละเอียดที่ชี้เฉพาะลงไป

การเรียนรู้ภาษาที่สองผู้เรียนจะต้องรู้ว่าตนเองจะเรียนอะไรคั้งนั้น การเชื่อมโยงความรู้เดิม โดยการซักถามหรือการทบทวนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

2. ในการเรียนรู้ควรเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพราะแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมมุ่งเน้นที่ผู้เรียนบทเรียนจะเริ่มต้นจากการที่รู้ว่าผู้เรียนรู้อะไรกิจกรรมจะจัดขึ้นตามความสนใจของผู้เรียนผู้สอนจะสร้างเนื้อหาที่ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง เพราะการเรียนรู้ไม่ได้เป็นเพียงแค่การถ่ายทอดข้อมูลเท่านั้น

3. บทเรียนควรมีความหมายต่อผู้เรียนผู้เรียนเรียนรู้สิ่งต่างๆ ที่ตนเองได้เห็นราวกับว่าเป็นการพบสิ่งที่ตนเองต้องการผู้เรียนควรมีทางเลือกกว่าตนเองต้องการจะเรียนอะไร และได้สะท้อนความคิดเห็นว่าสิ่งที่ได้เรียนรู้นั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน การดำเนินชีวิตได้อย่างไร

4. เนื้อหาที่เรียนควรส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเมื่อผู้เรียนได้แบ่งปันความคิดเห็นในสถานการณ์กลุ่มความคิดรวบยอดส่วนบุคคลจะได้รับการพัฒนาให้ดีขึ้น เนื่องจากในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทักษะในการทำงานร่วมกัน ซึ่งเป็นทักษะที่สำคัญต่อการดำรงชีวิต

5. บทเรียนควรส่งเสริมทักษะการพูดและทักษะการเขียน

6. การเรียนรู้ควรใช้ภาษาแม่เป็นสื่อในการสร้างความคิดรวบยอดเพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผู้สอนสามารถถ่ายทอดและพัฒนาความคิดรวบยอดของผู้เรียน โดยใช้ภาษาแม่เป็นสื่อ

7. บทเรียนซึ่งส่งเสริมความเชื่อมั่นในตัวผู้เรียนจะช่วยเพิ่มศักยภาพในการเรียนรู้ของผู้เรียนผู้สอนต้องเชื่อมั่นว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เมื่อผู้เรียนมีโอกาสได้เรียนและร่วมกิจกรรมที่มีความหมายเป็นไปตามขั้นตอนจากความคิดรวบยอดไปสู่องค์ประกอบย่อยผู้สอนสามารถวางแผนกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ตัวผู้เรียน โดยการใช้บทเรียนที่เกิดจากความสนใจและนำเสนอประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาใช้ในการตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมรวมทั้งมีการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ทั้งทักษะการฟังพูดอ่านและเขียน

จากหลักการดังกล่าวจะเห็นได้ว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเน้นการรับรู้จากความหมายรวมของเรื่องไปสู่องค์ประกอบย่อยของภาษาและเน้นกระบวนการรับสารและการสื่อสาร โดยพยายามให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยเรื่องที่จะได้เรียนก่อนและส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ วิลลิส Willis (1983) กล่าวว่ากิจกรรมการแลกเปลี่ยนบทบาทการแสดง

บทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่ใกล้เคียงกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงและเป้าหมายในการแสดงบทบาทสมมติเป็นการฝึกโครงสร้างทางไวยากรณ์ทางหนึ่ง ลาร์เซน – ฟรีแมน (Larsen – Freeman, 1986 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.42-43) แสดงทัศนะเกี่ยวกับความต้องการของผู้เรียนว่าการสื่อสารเป็นกระบวนการที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้มากกว่าการรู้รูปแบบของภาษา (Form) ความหมาย (Meanings) และหน้าที่ทางภาษา (Function) ผู้เรียนต้องสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ด้วย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ฟังกับผู้พูดหรือผู้อ่านกับผู้เขียนและความหมายต้องชัดเจนผู้ฟังหรือผู้อ่านจะต้องมีการตอบสนองต่อผู้พูดหรือผู้เขียนว่าเข้าใจในสิ่งที่พูดหรือเขียนมาหรือไม่แนวการสอนภาษาแบบองค์รวมเป็นแนวการสอนหนึ่งที่สนับสนุนแนวคิดดังกล่าวโดยมีขั้นตอนในการเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. ขั้นโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ผู้สอนจะถามคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องราวที่ผู้เรียนกำลังจะได้เรียนต่อไปเพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจและทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสิ่งที่จะได้เรียนรู้ใหม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยก่อนในระดับหนึ่ง การรับรู้เรื่องราวที่กำลังจะเรียนมีความหมายและสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของผู้เรียนอย่างไรทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีและเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเรียนอีกทั้งผู้เรียนจะได้วางแผนหาวิธีที่เหมาะสมในการที่เรียนต่อไปเนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ (Learning Style) ที่แตกต่างกัน

2. ขั้นเรียนรู้ผ่านสื่อจริงผู้เรียนฟังบทความเรื่องราวหรือข่าวโดยใช้สื่อจริงประกอบเป็นการจัดประสบการณ์ตรงแก่ผู้เรียนเนื้อหาที่เรียนถือเป็นปัจจัยป้อนที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ผู้สอนจะถามคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ได้ยินหรืออ่านหลังจากนั้นผู้เรียนจะอ่านเนื้อหานั้นๆ อย่างพิจารณาอีกครั้ง ในขั้นนี้ผู้สอนจะได้แนะนำกลวิธีการอ่านเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้องเหมาะสมรวมถึงการสังเกตคำศัพท์สำนวนโครงสร้างประโยคจากเรื่องราวที่อ่านเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษามากขึ้นจนสามารถนำไปประยุกต์ใช้เองได้ในสถานการณ์ต่างๆ คำตอบของผู้เรียนต่อคำถามของผู้สอนจะเป็นสิ่งที่สะท้อนความเข้าใจของผู้เรียนว่าผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งใดบ้างหรือเข้าใจบทอ่านมากน้อยเพียงใด

3. ขั้นอ่านค้นคว้าและนำเสนอผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายแสดง ความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในประเด็นต่างๆ ตามความสนใจหลังจากนั้นให้ผู้เรียนค้นคว้าเพิ่มเติมในหัวข้อที่อยากรู้หรือตามความสนใจเป็นการต่อยอดการเรียนรู้ผู้เรียนจะนำเสนอผลงาน

การค้นคว้าด้วยวิธีการต่างๆ เป็นงานเดี่ยวงานคู่หรืองานกลุ่มโดยนำเสนอหน้าชั้นหรือเป็นการส่วนตัวกับครูก็ได้

4. ชั้นเขียนสรุปความผู้เรียนเขียนสรุปเรื่องราวที่อ่านเป็นการฝึกการเขียนสรุปความสั้นๆ ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้เวลาในการคิดอย่างพิเคราะห์จัดเรียงความคิดแล้วจึงถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือผู้เรียนจะต้องจับประเด็นสำคัญของเรื่องให้ได้ก่อนซึ่งประเด็นสำคัญต่างๆ ของเรื่องผู้เรียนสามารถสังเกตได้จากคำถามของผู้สอนขณะทำกิจกรรมในขั้นที่ 2 การเขียนสรุปความเป็นลักษณะผสมผสานระหว่างเนื้อหาและตัวภาษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อสารข้อความของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ

5. ชั้นประเมินงานเขียนผู้สอนและผู้เรียนทำการประเมินผลงานเขียนสรุปความผู้เรียนอ่านและประเมินงานเขียนของตนเองและของเพื่อนหลังจากนั้นผู้สอนประเมินงานเขียนพร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติม เพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขปรับปรุงงานเขียนของตนเองก่อนจัดแสดงผลงานของผู้เรียนบนบอร์ดแสดงผลงานต่อไป

สรุปได้ว่าหากนำแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมมาผสมผสานกับนิทานมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยคงจะเป็นแนวทางที่ดีทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาการเรียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนในระดับประถมศึกษาได้

นิทาน

1. ความหมายของนิทาน

นิทานเป็นประสบการณ์ทางการศึกษา โดยมีความสุขสนุกสนานเป็นองค์ประกอบสำคัญ และได้มีผู้ให้ความหมายของนิทานไว้หลายประการดังนี้

กรมวิชาการ (2546, น. 247-248) ได้กล่าวว่า นิทาน คือ เรื่องที่เล่าต่อ ๆ กันมา หรือเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นเพื่อความสนุกสนานเป็นคติสอนใจ หรือแนวปฏิบัติที่ถูกต้องและควรปฏิบัติในการดำรงชีวิต

วิไล มาศจรัส (2551, น. 13) ได้กล่าวถึงความหมายของนิทานไว้ว่าเป็นเรื่องเล่าสืบสานต่อกันมา ถือเป็นมรดกทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งในหลายอย่างของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่า

ภาทิพย์ ศรีสุทธิ (2552) ได้ให้ความหมายของนิทานว่าเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมาเป็นวรรณกรรมที่เก่าแก่ที่สุด กล่าวกันว่านิทานมีกำเนิดพร้อมๆ กับครอบครัวมนุษย์ชาติ เหตุที่มาแต่เริ่มแรกเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงแล้วเล่าสู่กันฟัง มีการเพิ่มเติมเสริมแต่ให้พิสดารมากยิ่งขึ้นจนห่างไกลจากเรื่องจริง

ดังนั้นนิทาน หมายถึง เรื่องเล่าที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยโบราณเป็นมรดกทางวัฒนธรรม นิทานอาจเป็นเรื่องจริง หรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และอาจแฝงด้วยคติสอนใจและเป็นแนวทางในการดำรงชีวิต

2. ประเภทของนิทาน

วรรณิ ศิริสุนทร (2542, น. 13-19) ได้รวบรวมและเสนอแนะนิทานสำหรับเด็ก แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

2.1 นิทานพื้นบ้าน (Folk Tales) เป็นเรื่องเล่าที่สืบทอดกันมาเป็นเวลาช้านาน ภายหลังมีการเขียนขึ้นตามเค้าเดิมบ้าง จดจำเรื่องราวมาเขียนขึ้นบ้าง ไม่ปรากฏว่าผู้แต่งดั้งเดิมเป็นใครมักจะกล่าวอ้างว่าเป็นของเก่าแล้วเอามาเล่าใหม่ นิทานพื้นบ้านแบ่งออกเป็น ชนิดใหญ่ๆ ดังนี้

1) นิทานเกี่ยวกับสัตว์พูดได้ มีตัวละครเป็นสัตว์พูดจาโต้ตอบกัน บางครั้งก็พูดโต้ตอบกับคนด้วย เช่น เรื่อง ปลาบู่ทอง ลูกเสือกกับลูกวัว

2) นิทานไม่รู้จบ เป็นนิทานธรรมดาพื้นๆ แต่เนื้อเรื่องมีการกระทำต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ และซ้ำๆ กัน เช่น เรื่องตากับยาย ยายแก่กลืนแมลงวัน

3) นิทานตลกขบขัน เนื้อเรื่องส่วนใหญ่เป็นทำนองไร้สาระหรือโง่เขลา และแปลกประหลาดชวนให้เห็นเป็นเรื่องตลกขบขัน บางครั้งก็เป็นการใช้ปฏิภาณไหวพริบ เช่น เรื่องชายขี้ลืม ศรีธนญชัย

4) นิทานอธิบายเหตุ ส่วนใหญ่เป็นนิทานที่อธิบายหรือตอบคำถามเล็กๆ ว่า"ทำไม" อธิบายเกี่ยวกับลักษณะของสัตว์ หรือขนบธรรมเนียมประเพณีของผู้คนในชาติต่างๆ เช่น เรื่อง ทำไมพระอาทิตย์และพระจันทร์จึงอยู่บนฟ้า ทำไมกระต่ายจึงหางสั้น

5) เทพนิยาย บางครั้งเรียกว่า นิทานเกี่ยวกับเวทมนตร์คาถา ลักษณะของนิทานชนิดนี้ที่เห็นได้เด่นชัด คือ เรื่องมักยาว ชับซ้อน ตัวละครมักมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์สามารถบันดาลสิ่งที่ดีงามหรือสิ่งที่ชั่วร้ายได้ หรือผู้วิเศษสามารถทำสิ่งต่างๆ ที่คนธรรมดาทำไม่ได้มักนิยมขึ้นต้นว่า "กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วมี.." หรือ "ในกาลครั้งหนึ่ง" เช่น เรื่องสังข์ทอง โสนน้อย เรือนงาม

2.2 นิทานสอนคติธรรม (Fables) มีลักษณะเป็นนิทานสั้นๆ ตัวละครมีทั้งคนและสัตว์สัตว์มีบทบาทเหมือนคน มีแกนเรื่องแกนเดียว มีโครงเรื่องง่ายและสั้น ต้องให้บทเรียนที่สอนใจเป็นข้อสรุปที่ชัดเจน เช่น นิทานอีสป นิทานชาดก

2.3 เทพปกรณัม (Myth) เป็นเรื่องที่แสดงให้เห็นถึงเหตุการณ์และเรื่องราวในบรรพกาลเกี่ยวกับพื้นโลก ท้องฟ้า และพฤติกรรมต่างๆ ของมนุษย์ มีเทพเจ้าเป็นผู้ควบคุม

ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ รูปลักษณะของเทพเจ้าเหมือนมนุษย์ทั่วไป แต่เป็นมนุษย์ที่อมตะ คือ เป็นผู้ที่ไม่ตายและมีพลังอำนาจทางเวทมนตร์คาถาและอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เช่น เทพเจ้ากรีก

2.4 มหาकाพย์และนิทานวีรบุรุษ (Epic and Hero Tales) เป็นนิทานที่มีลักษณะคล้ายกับ เทพปกรณัม ต่างกันที่ตัวละครของนิทานประเภทนี้เป็นมนุษย์ ไม่ใช่เทพเจ้า มีการกระทำที่กล้าหาญ พินฝ่าอุปสรรคและประสบผลสำเร็จในที่สุด เช่น เรื่อง รามเกียรติ์ ไกรทอง ท้าวแสนปม

2.5 หนังสือภาพที่เป็นเรื่องอ่านเล่นสมัยใหม่สำหรับเด็กที่มีตัวเอกเป็นสัตว์ (Animal Stories) แบ่งเป็น 3 ชนิด ได้แก่ สัตว์ที่มีบทบาทการกระทำอย่างคน สัตว์ที่มีความเป็นอยู่อย่างสัตว์แต่พูดได้อย่างคน และสัตว์ที่มีความเป็นอยู่ ความนึกคิดตามธรรมชาติของสัตว์ ตัวเอกส่วนใหญ่มีบทบาทที่ค่อนข้างซุกซน แต่เด็กๆ ชอบมาก เช่น เรื่อง ลูกเป็ดขี้เหร่ เป็นต้น

กรมวิชาการ (2540, น. 247-248) แบ่งนิทานออกเป็น 6 ประเภทดังนี้

1. นิทานปรัมปรา คือ นิทานที่มีขนาดยาวและไม่ระบุสถานที่ที่แน่นอน แต่มีการกำหนดเวลา จึงมักขึ้นต้นนิทานว่า กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นิทานประเภทนี้ได้แก่ ปลาบู่ทอง นางสิบสอง เป็นต้น

2. นิทานท้องถิ่น คือ นิทานที่มีเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียวระบุสถานที่ที่แน่นอนส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับขนบธรรมเนียมประเพณี ตำนาน โศกกลาง ความเชื่อ ผีสาง เทวดาและมักเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง เช่น ท้าวแสนปม แม่นาคพระโขนง เป็นต้น

3. เทพนิยาย คือ นิทานที่มักกล่าวถึงเรื่องความเชื่อและพิธีกรรมต่างๆ ทางศาสนาเป็นเรื่องที่มีเทวดา นางฟ้า และเป็นเรื่องที่ยากเกินจริง เช่น รามสูร นารายณ์ เป็นต้น

4. นิทานเกี่ยวกับสัตว์ คือ นิทานที่มีตัวเอกของเรื่องที่เป็นสัตว์หรือมีคนเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัตว์ มักจะเล่าเชิงเปรียบเทียบกับมนุษย์ โดยสัตว์ในนิทานจะมีความคิดและความสามารถเช่นเดียวกันกับคน เช่น นิทานอีสป นิทานชาดก

5. นิทานตลก คือ การเล่านิทานเพื่อสร้างอารมณ์ขันให้แก่ผู้ฟังหรือผู้อ่าน อาจเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแสดงปฏิกิริยาไหวพริบ ความโง่ คนหูหนวก คนชอบพูดเท็จ เช่น ศรีธนญชัย หัวล้านนอกครุ เป็นต้น

6. นิทานประยุกต์ คือ นิทานที่กำหนดบทบาทให้ตัวละครเป็นสัตว์หรือเด็กๆ เป็นตัวเอกของเรื่อง สอดแทรกคติสอนใจที่สามารถยึดถือปฏิบัติได้ เป็นไปตามสภาพการณ์ของยุคปัจจุบันได้แก่ แมวเหมียวสอนลูก ความดีของแก้ว เป็นต้น

3. คุณค่าและความสำคัญของนิทาน

การเล่านิทานเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียน เป็นอย่างดีซึ่งเราสามารถนำเอาวิธีการเล่านิทานมาใช้เพื่อเกิดประโยชน์แก่นักเรียนได้หลายๆ ประการ ดังนี้

สาวิตรี รุญเจริญ (2549, น. 29) ได้สรุปถึงคุณค่าของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เป็นการลดความตึงเครียด ที่ขัดความเบื่อหน่ายของเด็กในขณะที่เรียน
2. เป็นการนำเข้าสู่บทเรียน หรือเตรียมความพร้อมเด็ก
3. เป็นการเปลี่ยนเจตคติหรือความเชื่อที่ผิดๆ บางประการ
4. ใช้สอนจริยธรรมแก่เด็ก เช่น ในเรื่องความซื่อสัตย์ ความกตัญญู
5. ใช้สอนวิชาเรียงความ
6. ใช้สอนหรือฝึกหัดทักษะทางภาษา เช่น การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน
7. เป็นการฝึกทักษะทางด้านกรอ่าน ช่วยให้เด็กรักการอ่าน
8. ฝึกให้เด็กมีความกล้าที่จะแสดงออก เช่น แสดงท่าทางประกอบตามเนื้อเรื่อง

ของนิทาน

9. เป็นการสร้างความสนิทสนมและความเข้าใจในตัวละครให้เกิดขึ้นกับเด็ก
10. ช่วยพัฒนาในด้านความคิดสร้างสรรค์ในรูปแบบต่างๆ ให้แก่เด็ก

สาวิตรี รุญเจริญ (2549, น.29-32) สรุปว่านิทานมีคุณค่า เสริมสร้างสติปัญญาเด็ก ขณะที่พ่อแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง ลูกจะได้ใกล้ชิดกับพ่อแม่ ความใกล้ชิดของครอบครัวจะเป็นการสร้าง ความผูกพัน สร้างความผูกพัน สร้างความเชื่อมั่นในตนเองให้แก่เด็กได้เป็นอย่างดี

1. ปลุกฝังให้เป็นเด็กช่างคิด ช่างถามและช่างสังเกต ขณะเล่านิทานให้ลูกฟังลูกอาจจะไม่เข้าใจข้อความบางตอนหรือศัพท์บางคำ ลูกก็อาจจะถามหรือให้เล่าซ้ำ พฤติกรรมเช่นนี้จะทำเด็กเป็นคนทีกล้าถาม กล้าแสดงออก ทำให้เด็กเข้าใจสิ่งต่างๆ รอบตัวมากขึ้นไป ทำให้เด็กมีความฉลาดทางปัญญา (IQ) และความฉลาดทางอารมณ์ (EQ)

2. เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว การเล่านิทานเปรียบเหมือนเป็นการสอนภาษาไทยไปใช้ในตัว เด็กจะได้ยินได้ฟังถึงรูปประโยค การใช้ภาษาไปในตัวได้อย่างสนุกสนานและยังถ้านิทานบางเรื่องเป็นโคลง หรือกลอนที่มีคำสัมผัส เด็กยังจะชอบ ฟังบ่อยๆ เด็กจะเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอนในอนาคตได้

3. เด็กจับประเด็นและวิเคราะห์เก่ง การเล่านิทานเรื่องซำๆ ให้เด็กฟังความจริงไม่ใช่เรื่องน่าเบื่อสำหรับเด็กพอฟังหลายๆ ครั้งก็จะจำได้ทั้งเรื่อง เด็กมองภาพรวม

ของเรื่องทั้งหมดออก ทำให้เด็กรู้จักจับประเด็น กลายเป็นคนที่จับประเด็นได้เก่ง ย่อความ
เก่งมองสรรพสิ่งเป็นระบบ ดีประเด็นแตก เข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้เร็วขึ้น

4. สร้างสมาธิให้กับเด็ก ช่วงเวลาของการเล่านิทานเด็กมักจะฟังอย่างตั้งใจ
ใจจดใจจ่อ ยิ่งพ่อแม่เล่านิทานที่เหมาะสมกับอายุเด็ก เด็กจะเข้าใจและอยากรู้ว่าเกิดอะไร
ขึ้น เป็นการสร้างสมาธิให้กับเด็ก ซึ่งเด็กฉลาดหรือเด็กเก่งมักจะเป็นคนมีสมาธิสูง สมาธิจึง
เป็นองค์ประกอบของความฉลาดทางปัญญา (IQ)

5. ทำให้เด็กมีจินตนาการ การที่พ่อแม่เล่านิทานให้ลูกฟัง ไม่ใช่จะได้ยิน
แต่เสียงเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่เสียงที่เล่าออกมาจะไปกระตุ้นให้เด็กสร้างจินตนาการ
ภาพเกิดขึ้นในสมองเกิดจากจินตนาการของเด็ก โดยอิงกับประสบการณ์เดิมบวกกับ
จินตนาการใหม่ จินตนาการจึงเป็นความฉลาดที่ยิ่งใหญ่ที่พ่อแม่อยากให้เกิดขึ้นกับลูกอย่าง
แน่นอน

6. สร้างคุณธรรมแก่เด็ก นิทานจำนวนมากแต่งเพื่อสอดแทรกคุณธรรม
ทักษะชีวิต หรือข้อคิดต่างๆ เป็นอุทาหรณ์ให้ผู้รับฟังได้ตระหนักไว้ เช่น เรื่องราชสีห์กับ
หนูสอนถึงการรู้จักช่วยเหลือ และทดแทนบุญคุณของผู้อื่น หรือนิทานเรื่อง เด็กเลี้ยงแกะ
สอนให้ลูกเป็นคนที่ไม่พูดโกหก ซึ่งคุณธรรมทั้งหลายที่ลูกได้ฟังตั้งแต่วัยเด็กจะจำฝังอยู่ใน
ตัวเด็กและนำไปใช้ในวัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ได้

7. สร้างเด็กมีความฉลาดทางอารมณ์ (EQ) ในขณะที่เล่านิทาน เด็กจะหา
วิธีการปรับตัวว่า ทำอย่างไรที่จะสร้างความสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ เพื่อให้เล่านิทานให้ฟังบ่อยๆ
เด็กจะเรียนรู้วิธีการปรับตัว จะทำให้เป็นนิสัยแก่เด็ก และเด็กจะมีวิธีการพัฒนาไปเรื่อยๆ
เพื่ออยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

8. สร้างเด็กให้เป็นเด็กรักการอ่าน การเล่านิทานเป็นการสร้างการเรียนรู้
ให้กับลูก เป็นการเรียนรู้ที่มีความสนุกสนานสอดแทรกอยู่ จึงเป็นการปลูกฝังนิสัยรัก
การอ่านให้กับลูก เด็กจะเป็นคนที่รักการอ่านหนังสือ และอ่านหนังสือได้เร็ว มีสมาธิใน
การเรียนรู้จากคุณค่าของนิทานที่กล่าวมาผู้ศึกษาค้นคว้าสรุปได้ว่า นิทานมีส่วนเสริมสร้าง
ปัญญาและความคิดสร้างสรรค์ให้กับเด็ก ช่วยลดความตึงเครียดสร้างความสนุกสนาน
ให้กับเด็กปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน

นิทานเป็นสิ่งที่สำคัญต่อชีวิตเด็กช่วยให้เด็กมีความสุขให้แก่งคิดและคิดสอนใจ
การจัดประสบการณ์ให้เด็กโดยใช้นิทานเป็นสิ่งจำเป็นเพราะการเล่านิทาน สามารถใช้เป็น
เครื่องมือในการพัฒนาและเตรียมความพร้อมให้กับเด็ก ได้มีนักวิชาการกล่าวถึง
ความสำคัญของนิทานไว้หลายท่านดังต่อไปนี้

กรีก ยูนิพันธ์ (2547, น. 55-56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่านิทาน ดังนี้

1. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นและใกล้ชิด เป็นกันเองกับผู้เล่า
 2. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมในขณะฟัง ทำให้เขาเกิดความปลอดภัยเพลินผ่อนคลายและสดชื่นแจ่มใส
 3. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลานานขึ้นหรือยาวนาน โดยเฉพาะผู้เล่าที่มีความสามารถในการตรึงให้ผู้ฟังหรือเด็กๆ ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าเรื่องที่มีขนาดยาว
 4. เด็กๆ หรือผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เด็กๆ และผู้ฟังเข้าใจในความดีและความงามยิ่งขึ้น
 5. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อน รู้จักการรับและการให้มองโลกในแง่ดี
 6. นิทานจะทำให้เด็กๆ หรือผู้ฟังใช้กระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้
 7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กับเด็กๆ หรือผู้ฟัง โดยการแสดงออกที่ผ่านกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ
 8. เด็กๆ ผู้ฟังจะได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์ และสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันได้
 9. นิทานช่วยสร้างเสริมจินตนาการที่กว้างไกลไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง
 10. นิทานสามารถช่วยให้เด็กๆ และผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง การออกเสียง การกระดกลิ้นตัว ร เรือ และ ล ลิง ได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ
- จากประโยชน์และคุณค่าของนิทานที่มีต่อการเรียนการสอนสรุปว่าการใช้นิทานจะสามารถทำให้นักเรียนสนใจอ่าน พร้อมทั้งได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินในการอ่านมากขึ้น

การเขียน

1. ความหมายของการเขียน

นภดล จันทรเพ็ญ (2542, น.91) สรุปความหมายของการเขียนว่า เป็นการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์โดยอาศัยภาษา ตัวอักษรเป็นสื่อเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิด ความต้องการและความในใจของตัวเองให้ผู้อื่นทราบ การเขียนเป็นการสื่อสารที่ถาวรคงอยู่ได้นาน ตรวจสอบได้เป็นหลักฐานอ้างอิงนานับหมื่นนับพันปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพไว้ได้

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542 , น.123) ให้ความหมายของการเขียน คือ ทักษะการให้ภาษาอย่างหนึ่งเป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิดจินตนาการ ประสบการณ์ต่างๆ รวมทั้งอารมณ์และความรู้สึกกับข่าวสารเป็นการสื่อสารหรือสื่อความหมายโดยมีตัวหนังสือตลอดจน เครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์แทนถ้อยคำในภาษาพูด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตามความมุ่งหมาย ของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่มี หลักฐานถาวร

สนิท ฉิมเล็ก (2543, น. 180) ให้ความหมายว่าการเขียนเป็นทักษะที่จำเป็น และสำคัญอีก ทักษะหนึ่ง เป็นการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรม เป็นหลักฐานที่ช่วยให้ คนรุ่นหลังได้ทราบประวัติ ความเป็นมาของบรรพชนในอดีตกาล เช่น หลักศิลาจารึกของ พ่อขุนรามคำแหงมหาราช ถ้า ปราศจากหลักศิลาจารึกของพระองค์ท่านแล้ว โฉนดเลขพวก เราจะได้ทราบประวัติความเป็นมาของการประดิษฐ์อักษรไทยตลอดจนได้ทราบถึงจารีต ประเพณีของคนไทยตั้งแต่ครั้งโบราณกาล

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2545, น.54) ให้ความหมายว่า การเขียนเป็นทักษะที่ ต้องใช้เวลานานกว่าทักษะอื่นๆ เริ่มตั้งแต่การคัดลายมือ การเขียนตัวหนังสือให้ถูกแบบ การสะกด ให้ถูกต้อง การถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อื่นอ่านเข้าใจ ตลอดจนการเขียนถ้อยคำ สำนวนให้สละสลวยได้ประโยชน์ตรงตามวัตถุประสงค์

ธนู ทดแทนคุณ และกุลวดี แพทย์พิทักษ์ (2548, น.58) ให้ความหมายของ การเขียน ว่าเป็นการเรียบเรียงความคิดในการที่จะสื่อสารโดยอาศัยตัวอักษรเพื่อถ่ายทอด ความรู้ ความรู้สึกนึก คิด จินตนาการ ประสบการณ์ต่างๆ ให้ผู้อื่นอ่านแล้วเข้าใจได้ ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน การเขียนจึงเป็นทักษะที่สามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงและ สามารถตรวจสอบได้

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่าการเขียน หมายถึง การ ถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก นึกคิด จินตนาการและประสบการณ์ต่างๆ ออกเป็นตัวหนังสือเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่น เข้าใจ ได้ตามความมุ่งหมายของผู้เขียน

2. ความสำคัญของการเขียน

นภดล จันทร์เพ็ญ (2542, น.91) ได้สรุปความสำคัญของการเขียน ดังนี้

1. การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
2. การเขียนเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้และสติปัญญาของมนุษย์
3. การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษยชาติ
4. การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์

5. การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน เป็นต้น

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542, น.124-125)สรุปความสำคัญของการเขียน ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม
2. เป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์
3. เป็นเครื่องถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์
4. เป็นอาชีพสุจริตที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน
5. เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนนักศึกษา
6. เป็นเครื่องจรรโลงใจแก่สังคมมนุษย์ที่จะให้ความเพลิดเพลินแก่คนเรา

ทุกเพศวัย

ธนู ทดแทนคุณ และกุลวดี แพทย์พิทักษ์ (2548, น.59) สรุปความสำคัญของการเขียน ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือแสดงออกถึงความรู้ ความคิดและความรู้สึกรของมนุษย์
2. เป็นเครื่องสำคัญที่แสดงถึงอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย
3. เป็นเครื่องสำหรับสื่อสารของมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ
4. เป็นเครื่องถ่ายทอดวัฒนธรรมที่สำคัญอันเป็นมรดกทางสติปัญญา

ของมนุษย์

5. เป็นเครื่องมือสนองความต้องการของมนุษย์
6. เป็นบันทึกที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์สามารถสืบค้นเพื่อการเรียนรู้

ของคน รุ่นหลังได้

7. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพของคนบางอาชีพ เช่น นักข่าว นักประชาสัมพันธ์ นักวิชาการ เป็นต้นสรุปได้ว่าการเขียนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของข้อมูลสารสนเทศ เป็นการถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญา เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพ สอนองความต้องการของมนุษย์ทางด้านวิชาการและความบันเทิงทำให้มนุษย์ ประสบความสำเร็จในชีวิตได้

3. จุดมุ่งหมายในการสอนเขียน

ทัศนีย์ สุภเมธี (2542, น. 34) สรุปจุดมุ่งหมายของการสอนเขียน ดังนี้

1. เพื่อให้ นักเรียนมีทักษะในการเขียนที่ถูกต้อง รู้จักการใช้ภาษาเขียนที่ดี และถูกต้อง ตามอักขรวิธีและตามสากลนิยม

2. เพื่อฝึกให้รู้จักลำดับความคิดและถ่ายทอดความรู้สึกลึกซึ้งออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ให้ผู้อื่นเข้าใจได้
3. ให้รู้จักสังเกตและเลือกเฟ้นถ้อยคำสำนวนโวหารมาใช้ให้ถูกต้องตามหลักภาษาและตามความนิยม
4. เพื่อให้เห็นความสำคัญของภาษาเขียนในการติดต่อสื่อสารความหมายและความเข้าใจความแตกต่างระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูด
5. ส่งเสริมการเขียนหนังสือได้เร็ว อ่านง่าย ชัดเจนและสะอาดเรียบร้อย
6. ส่งเสริมให้มีจินตนาการและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นเรื่องราวให้ผู้อื่นเข้าใจความหมายได้อย่างแจ่มแจ้ง
7. ฝึกการเขียนคัดลายมือให้อ่านง่าย ชัดเจนสวยงาม เป็นระเบียบเรียบร้อย
8. ให้รู้จักเขียนเรียงความย่อความจดหมายและการเขียนประเภทอื่นๆ ที่ควรทราบสามารถเขียนถูกต้องตามแบบแผนและได้ประโยชน์ตรงตามจุดมุ่งหมาย
9. ให้รู้จักลำดับความคิดและสาระสำคัญตลอดจนให้มีศิลปะในการเขียนเพื่อให้เข้าใจง่าย
10. เขียนเพื่อวิเคราะห์วิจารณ์และแสดงความคิดเห็นได้แก่ การเขียนบทความ ฯลฯ

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2545, น.54) สรุปจุดมุ่งหมายของการสอนเขียน ดังนี้

1. ฝึกการเขียนคัดลายมือให้อ่านง่าย ชัดเจน สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย
2. การเขียนตัวสะกดให้ถูกต้องตามอักขรวิธีและตามพจนานุกรม
3. ฝึกให้รู้จักลำดับความคิดและสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกเป็นตัวหนังสือให้ผู้อื่นเข้าใจง่าย
4. ให้รู้จักสังเกตและเลือกเฟ้นถ้อยคำ สำนวนโวหารมาใช้ให้ถูกต้องตามหลักภาษาที่นิยมกัน
5. ส่งเสริมความเจริญทางจินตนาการ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ โดยใช้การเขียนเป็นสื่อในการแสดงออก

สรุปได้ว่า การสอนเขียนมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เขียนได้ถูกต้อง มีทักษะในการเขียนสามารถเลือกเฟ้นถ้อยคำมาใช้ให้ถูกต้องตามหลักของภาษา และสามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่ายตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

4. ลำดับขั้นในการสอนเขียน

ทัศนีย์ สุภเมธิ (2542, น.34-35) ได้เสนอลำดับขั้นในการสอนเขียนและการฝึกทักษะพื้นฐานไว้ ดังนี้

1. ก่อนสอนครูควรจงใจให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการเขียนหนังสือให้ถูกต้องชัดเจน เป็นการแสดงว่าผู้เขียนเป็นผู้มีการศึกษาคดี
 2. พยายามสอนให้การเขียนสัมพันธ์กับการฟัง การพูดและการอ่าน
 3. นักเรียนที่เขียนสะกดผิดพลาด ครูควรใช้วิธีพูดให้นักเรียนรู้สึกเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตน
 4. จัดกิจกรรมต่างๆ เช่น ประกวดเขียนนิทาน ประกวดคัดลายมือ ประกวดเรียงความที่เป็นการส่งเสริมการเขียนอย่างหนึ่ง
 5. ในการจัดกิจกรรมการสอนวิชาต่างๆ จัดให้ฝึกทักษะการเขียนได้เสมอ
- การฝึกทักษะพื้นฐานในการเขียน
1. ฝึกสายตาให้สังเกตความเหมือนความต่าง ขนาด เกิน ของสิ่งต่างๆ
 2. ฝึกบังคับกล้ามเนื้ออย่างอิสระโดยให้ปั้น วาด ลากเส้นตามใจชอบฝึกบังคับกล้ามเนื้อสัมพันธ์กับตา เช่น การโยงเส้น การต่อภาพตามรอยและอิสระ
 3. ฝึกบังคับกล้ามเนื้อในการสอนเขียนหนังสือ โดยลากเส้นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การเขียน สระ พยัญชนะ
 4. ฝึกทำนั่ง ทำจับดินสอด วางสมุด ทำนั่งควรงั่งตัวตรงไม่เกร็งตัวหรืออาจจะก้มตัวเล็กน้อย
 5. ทำจับดินสอดควรงใช้นิ้วกลางรองรับดินสอด นิ้วชี้และนิ้วหัวแม่มือควรงจับพออยู่ไม่แน่นเกินไป และนิ้วห่างจากปลายดินสอดประมาณครึ่งนิ้ว วางสมุดเอียงไปทางซ้ายเล็กน้อย
 6. ฝึกเขียนพยัญชนะ สระ ตามแบบ ตามรอยและเขียนเอง
 7. ฝึกเขียนคำเพื่อให้รู้จักวางสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ให้ถูกต้อง

5. การวัดประเมินผลการเรียนภาษาไทยและทักษะการเขียนภาษาไทย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่วัดผลการเรียนรู้ด้านภาษาจำเป็นต้องเข้าใจหลักการของการเรียนรู้ภาษาเพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินงานดังนี้

- 5.1 ทักษะทางภาษาทั้งการฟัง การดู การพูด การอ่านและการเขียนมีความสำคัญเท่าๆ กันและทักษะเหล่านี้จะบูรณาการกัน ในการเรียนการสอนจะไม่ฝึก

ทักษะที่ละอย่าง จะต้องฝึกทักษะไปพร้อมๆ กัน ทักษะทางภาษาทักษะหนึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอื่นๆ ด้วย

5.2 ผู้เรียนต้องได้รับการพัฒนาความสามารถทางภาษาพร้อมกับ การพัฒนาความคิดเพราะภาษาเป็นสื่อของความคิด ผู้ที่มีทักษะและความสามารถในการใช้ภาษามีประมวลคำมากจะช่วยให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิดมากด้วย ขณะเดียวกัน การเรียนภาษาจะเรียนร่วมกับผู้อื่น มีการติดต่อสื่อสาร ใช้ภาษาในการติดต่อกับเพื่อนกับครู จึงเป็นการฝึกทักษะทางสังคมด้วย เมื่อผู้เรียนได้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริงทั้งในบริบททางวิชาการในห้องเรียนและชุมชน จะทำให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาและได้ฝึกทักษะทางสังคมในสถานการณ์จริง

5.3 ผู้เรียนต้องเรียนรู้การใช้ภาษาพูดและเขียนอย่างถูกต้องด้วยการฝึก การใช้ภาษา มิใช่เรียนรู้แต่กฎเกณฑ์ทางภาษาแต่เพียงอย่างเดียว การเรียนภาษาจะต้องเรียนรู้ หลักภาษา การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ใน การฝึกฝน การเขียนและการพัฒนาทักษะทางภาษาของตน

1. ผู้เรียนทุกคนจะได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาเท่ากัน แต่การพัฒนาทางภาษาจะไม่เท่ากันและวิธีการเรียนรู้จะต่างกัน

2. ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดการจัดกิจกรรมภูมิหลังของภาษาและการใช้ภาษาถิ่นของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาภาษาไทยของตนและพัฒนาความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับภาษาไทยและกระตุ้นให้ผู้เรียนภาษาไทยด้วยความสุข

3. ภาษาไทยเป็นเครื่องมือของการเรียนรู้ และทุกกลุ่มการเรียนรู้จะต้องใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือการสื่อสารและการแสวงหาความรู้ การเรียนทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้จะใช้ภาษาในการคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ การอภิปราย การเขียนรายงาน การเขียนโครงการ การตอบคำถาม การตอบข้อทดสอบ ดังนั้นครูทุกคนไม่ว่าจะสอนวิชาใดก็ตาม ต้องใช้ภาษาที่เป็นแบบแผนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนและต้องสอนการใช้ภาษาแก่ผู้เรียนด้วยเสมอ

ส่วนในการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาไทยนั้นเป็นการจัดการเรียนรู้ตามแนวปฏิรูปการศึกษา ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ไว้ 3 มิติด้วยกัน คือ ด้านสาระการเรียนรู้ ด้านทักษะกระบวนการ และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน เพราะการเขียนเป็นผลรวมของความรู้ ความคิด ทักษะความสามารถหลายด้านที่ผู้เขียนจะต้องรวบรวมสังเคราะห์และนำเสนอออกมาเป็นผลงาน

การเขียน ครูผู้สอนต้องมีความรอบคอบและมีเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจนในการประเมินผลผู้เรียน ในด้านการเขียนเราสามารถตรวจสอบความรู้ความสามารถของผู้เรียนได้ครบถ้วนทั้ง 3 ด้าน โดยอาศัยตัวบ่งชี้และคุณลักษณะบางประการ อาจอยู่คาบเกี่ยวระหว่างด้านสาระการเรียนรู้กับทักษะกระบวนการ ครอบคลุมแนวทางการวัดและประเมินผลทักษะการเขียน โดยกำหนดตัวบ่งชี้พอเป็นแนวทางดังนี้

1. ด้านสาระการเรียนรู้ ผู้เรียนควรแสดงความสามารถในเรื่องต่อไปนี้

การใช้คำ กลุ่มคำ ประโยค ได้ตรงความหมาย

การตั้งชื่อเรื่องได้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง

การกำหนดโครงเรื่องและแนวคิดของเรื่อง ได้ ชัดเจน

การเรียงลำดับเรื่องได้ต่อเนื่องสมเหตุสมผล

การกำหนดแนวคิดของเรื่อง ได้น่าสนใจ

สามารถเขียนคำนำเรื่องได้น่าสนใจและสัมพันธ์กับเนื้อเรื่อง

สามารถเขียนบทสรุปเรื่องได้เหมาะสม มีเหตุผลสอดคล้องกับเรื่อง

สามารถใช้ภาษา สำนวนภาษา ภาษิต สุภาษิต คำคม ในการเขียน ได้ถูกและ

เหมาะสม

เขียนแผนภาพโครงเรื่องจากเรื่องที่อ่านหรือฟัง หรือดู ได้ถูกต้อง

สามารถเขียนเรื่องตามแนวคิดของเรื่องที่กำหนดให้ได้

ใช้รูปแบบการเขียนได้ตรงกับลักษณะของงาน (เรียงความ ข้อความ สรุป

ความ รายงาน จดหมาย บันทึก ฯลฯ)

2. ด้านทักษะและกระบวนการ ผู้เรียนควรแสดงความสามารถในเรื่องต่อไปนี้

เขียน ได้ถูกต้องตามอักขรวิธี

เขียน ได้ถูกต้องตามกลไกการเขียน (วรรคตอน ช่องไฟ การวางรูปสระ

วรรณยุกต์ เครื่องหมายประกอบการเขียน ฯลฯ)

ทำงานเป็นระบบ มีขั้นตอนการทำงานที่ชัดเจน

ใช้ภาษาเป็นของตนเอง (สำนวนและลีลาการเขียนมีลักษณะเฉพาะตน)

สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดี

ใช้การค้นคว้า อ้างอิงเพื่องานเขียนได้เหมาะสมกับวัยและระดับชั้น

วางแผนการทำงานด้วยตนเอง

การเชื่อมโยงความรู้เก่ากับความรู้ใหม่

การขยายความรู้ความคิดและยกตัวอย่างประกอบได้

การเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับกาลเทศะ บุคคล และเป้าหมาย

การใช้แหล่งข้อมูลเพื่อการเขียน

การจัดกระทำกับข้อมูลเพื่อการเขียน

3.ด้านผลงาน ครูสามารถประเมินผลด้านที่ 3 นี้จากผลงานเขียนของนักเรียนได้อีกทางหนึ่ง คือ ความคิดและการกระทำที่แฝงอยู่ในตัวละคร เรื่องราว เหตุการณ์ หรือสถานที่สมมติเป็นเรื่องราว เช่น เด็กบางคนอาจสมมติให้ตัวละครของเขาเป็นเด็กที่ก้าวร้าว รุนแรง โหด แต่ได้รับผลดีตอบสนอง ถ้าพบเช่นนี้บ่อยๆ ครูอาจต้องค้นหาสาเหตุว่ามีอะไรที่ทำให้เขาคิดเช่นนั้น

6. การเขียนสะกดคำ

พนมวัน วรคลัง (2542, น.24) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่า หมายถึงความสามารถในการเขียนคำโดยการเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์และตัวสะกด การันต์ได้ถูกต้องตามหลักภาษา และมีความหมายตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

บัณฑิต แจ้งจบ (2545 , น. 8) ให้ความหมายของการเขียนสะกดคำว่า หมายถึงการนำพยัญชนะต้นมาประสมกับสระและวรรณยุกต์ บางคำมีตัวสะกดตรงตามมาตราคือมีพยัญชนะสะกด ตัวเดียว และไม่ตรงตามมาตราคือมีพยัญชนะสะกดหลายตัวหรือบางคำมีทั้งตัวสะกดหรือตัวการันต์

สกุณา เลิกนอก (2545, น. 16) สรุปความหมายของการเขียนสะกดคำว่า คือวิธีการจัดเรียงลำดับพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ภายในคำนั้นๆ ให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนรู้หลักเกณฑ์ในการเขียนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

ไพบุลย์ มูลดี (2546 , น. 14) สรุปว่าการเขียนสะกดเป็นการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจ การประสมคำ รู้หลักเกณฑ์ที่จะเรียบเรียงอักษรในคำๆ หนึ่งให้ได้ความหมายตามที่ต้องการเพื่อนไปใช้ประโยชน์ในการสืบสานได้

คำขม แสนกล้า (2547 , น. 12) สรุปว่าการเขียนสะกดคำ หมายถึง การสอนให้นักเรียนรู้จักกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับตัวอักษรหรือเรียงลำดับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้ถูกต้อง ตามหลักภาษาและถูกต้องตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน

พุทธศักราช 2525 เพื่อจะได้ ออกเสียงได้ชัดเจน เขียนคำได้ถูกต้องและมีความหมาย สามารถที่จะสื่อสารได้เข้าใจในสังคม

วรรณรักษ์ นัฏเวทิน (2547, น. 42) สรุปว่าการเขียนสะกดคำ คือ การ จัดเรียง พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ให้เป็นคำที่มีความหมายและถูกต้องตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 และสามารถนำคำดังกล่าวไปใช้ในการสื่อสาร ในชีวิตประจำวันได้

จากความหมายของการเขียนสะกดคำข้างต้นพอสรุปได้ว่าการเขียนสะกดคำ หมายถึง การจัดเรียงลำดับพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ให้เป็นคำที่มีความหมายและถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ ทางภาษาสามารถสื่อสารได้เข้าใจ

7. ความสำคัญของการเขียนสะกดคำ

มะลิ อัจฉริยะ (2540 อ้างถึงใน สนิดาภรณ์ ทิพย์เจริญ, 2549, น. 76) สรุปว่า การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญในการเขียน ถ้าเขียนสะกดคำผิดจะทำให้ ความหมายของคำเปลี่ยนไป และสื่อสารกันไม่ตรงความหมาย ดังนั้น ครูจำเป็นต้องรู้ หลักการเขียนสะกดคำ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ ถูกต้อง

พรชญา พรหมหิตาพร (2542, น. 12) สรุปความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ว่า การเขียนสะกดคำหรือการเขียนสะกดการันต์เป็นสิ่งสำคัญมากเพราะนอกจากจะสื่อ ความหมายได้ถูกต้องแล้วยังช่วยให้เกิดผลดีต่อผู้เขียนข้อความนั้นได้ถูกต้องและผู้เขียนเอง ก็เกิดความมั่นใจในตัวเอง สามารถอธิบายและถ่ายทอดแนวคิดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถูกต้อง รวดเร็ว

บุปผา ชังพุก (2542, น. 4) สรุปความสำคัญของการเขียนสะกดคำว่าเป็น ทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียนด้านอื่นๆ เพราะนักเรียนสามารถนำ ประโยชน์จากการเขียนสะกดคำ ไปใช้กับวิชาอื่นๆ ได้อีกถ้าเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง รวดเร็วก็สามารถเข้าใจและเรียนวิชาอื่นได้ดีอีกด้วย แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าผู้เขียนสะกด คำผิดก็จะก่อให้เกิดผลเสียหลายประการ เช่น ผู้อ่านตีความหมายผิดทำให้ไม่เข้าใจ ข้อความที่เขียนในที่สุดการสื่อสารก็ล้มเหลว งานเขียนของตน ก็ด้อยคุณค่าไป

บรรจง จันทร์พันธ์ (2547, น. 42) สรุปความสำคัญของการเขียนสะกดคำ ว่ามี ความสำคัญต่อการดำรงชีวิตประจำวันและความเป็นอยู่ของบุคคลในปัจจุบัน เพราะ การเขียนสะกด คำถูกต้องช่วยให้ผู้เรียนอ่านและเขียนหนังสือได้ถูกต้อง สื่อความหมายได้

แจ่มชัดและมีความมั่นใจ ในการเขียนคำทำให้ผลงานที่เขียนมีคุณค่าเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพการศึกษาของบุคคลนั้นอีกด้วย

จากความสำคัญของการเขียนสะกดคำข้างต้นสรุปได้ว่า การเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเรียนมีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างยิ่งเพราะทำให้ผู้เรียน สามารถอ่านและเขียนได้อย่างถูกต้อง ถ้าเขียนสะกดคำได้ถูกต้องรวดเร็วก็สามารถเข้าใจและเรียนวิชาอื่น ได้ดีทั้งยังเป็นตัวบ่งชี้คุณภาพของบุคคลได้อีกด้วย

8. กลวิธีในการเขียนสะกดคำ

วรรณิ โสมประยูร (2539 อ้างถึงใน ศิริลักษณ์ สัพโส, 2553, น.26) สรุปว่าการสอนเขียนสะกดคำมี ดังนี้

1. ให้นักเรียนเขียนสะกดคำต่างๆ ให้ถูกต้องตามแผนที่นิยมใช้กันและตรงตามความหมายของคำ

2. ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ ได้กว้างขวาง

3. ให้นักเรียนค้นคว้าหาคำใหม่ได้ตามต้องการ

4. ให้นักเรียนรู้จักคำต่างๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน

5. ให้นักเรียนออกเสียงคำต่างๆ ได้ถูกต้อง นอกจากนี้ได้เสนอแนะกิจกรรมพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำหลายวิธีโดยเรียงจากวิธีที่ง่ายไปหาวิธีที่ยาก ดังนี้

5.1 กิจกรรมแบบแจกลูกเป็นวิธีการแจกลูกเพื่ออ่านมานั้นฝึกเขียนคำเบื้องต้น โดยครูกำหนดพยัญชนะให้ตัวหนึ่งแล้วให้นักเรียนเขียนแจกลูกไปตามสระ และในทางกลับกันครู กำหนดสระให้แล้วให้นักเรียนหาตัวพยัญชนะที่รู้จักมาแจกลูก

5.2 กิจกรรมประสมอักษรเป็นการนำพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ มาประสมกัน ออกเสียงเป็นพยางค์ เช่น กะ กา แล้วเพิ่มตัวสะกด ตัวการันต์ต่อไป

5.3 กิจกรรมการเขียนตามคำบอกหรือการสอนเขียนไทยเป็นกิจกรรมพัฒนาทักษะ การเขียนที่นิยมใช้โดยทั่วไป การเขียนตามคำบอกนั้นนอกจากเป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะการเขียน สะกดคำแล้วยังมีคุณค่าช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาในเรื่องอื่นๆ ได้แก่ ทักษะการฟังอย่างมีสมาธิ การจำคำและประโยค การเข้าใจความหมายของคำและประโยค ความละเอียดรอบคอบการเขียน สะกดคำได้รวดเร็วจะช่วยพัฒนาทักษะการพูดและการอ่านให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นครูจึงควรพัฒนาทักษะการเขียน โดยการเขียนตามคำบอกอย่างสม่ำเสมอ

บันลือ พุกกะวัน (2549, น.83) ได้เสนอแนะการเขียนภาษาไทยเบื้องต้นที่เหมาะสมกับการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยให้เด็กออกเสียงในการประสมคำอ่าน

แล้วจึงลงมือเขียน โดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนซึ่งเป็นการเริ่มเขียนที่ดี

9. ปัญหาของการเขียนสะกดคำ

จากการศึกษาพบว่าสาเหตุการเขียนสะกดคำผิดมี ดังนี้

วรรณิ โสมประยูร ประยูร (2542 อ้างถึงใน ศิริลักษณ์ สัพโส,2553, น.27) สรุปว่าการเขียนสะกดคำในภาษาไทยมีสาเหตุ ดังนี้

1. ธรรมชาติของภาษาไทยซึ่งมีพยัญชนะ 44 ตัว แต่มีเสียงเพียง 21 เสียง จึงทำให้มีเสียงเดียวกันจากพยัญชนะหลายตัวหรือพยัญชนะตัวเดียวสามารถแทนได้หลายเสียง

2. ความไม่แน่นอนเกี่ยวกับการถ่ายถอดเสียงแทนตัวพยัญชนะเพราะภาษาไทย มีวิธีเขียนได้หลายแบบสำหรับคำที่มีความหมายต่างๆ กันแต่มีเสียงเดียวกัน เช่น คำ ฆ่า ข้า เป็นต้น

3. ภาษาไทยยืมคำมาจากภาษาต่างประเทศมาใช้มากและยังนำเอาวิธีการเขียนแทน เสียงหรือการถ่ายถอดรูปการเขียนจากภาษาเดิมมาใช้ มีแนวโน้มที่จะรักษาหรือถ่ายถอดรูปแบบ การเขียนแบบเดิมไว้ ซึ่งมักไม่ตรงกับอักษรและวิธีเขียนตามปกติของไทย จึงทำให้วิธีการเขียนซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

4. ในพจนานุกรมมีคำจำนวนหนึ่งซึ่งมีวิธีเขียนต่างไปจากเสียงพูดและยังปรากฏคำซึ่งไม่มีใช้ในปัจจุบันหรือมีคำจำนวนหนึ่งซึ่งมีใช้และเป็นยอมรับในปัจจุบัน แต่ไม่มีในพจนานุกรมจึงไม่อาจกำหนดได้แน่นอนว่าวิธีการสอนสะกดคำที่ถูกต้องนั้นเป็นอย่างไร

นอกจากนี้ วรรณิ โสมประยูร (2542 อ้างถึงใน ศิริลักษณ์ สัพโส,2553, น.27) ได้สรุปสาเหตุที่ทำให้เขียนสะกดคำผิด ดังนี้

1. เคยเห็นแบบอย่างมาผิด
2. เข้าใจพจนานุกรมหรือหลักภาษาผิด
3. ไม่ทราบความหมายของคำ
4. เขียนตามเสียงพูด เสียงอ่าน
5. เขียนตามสำเนียงภาษาถิ่น
6. เขียนตามการถ่ายเสียงจากภาษาต่างประเทศ
7. ใช้แนวเทียบเสียงผิด
8. ไม่รู้หลักภาษา

9. ความพิการทางสายตา หู สมองและวุฒิภาวะไม่เพียงพอ

10. ขาดการฝึกฝนอย่างพอเพียง

11. เขียนผิดเพราะการเดา

กรณีการ พวงเกษม (2535, น.45) สรุปปัญหาในการเขียนมีหลายลักษณะดังนี้

1. เขียนพยัญชนะ สระและคำไม่ได้ มักจะเป็นนักเรียนที่เริ่มต้นเรียน ได้แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.1 เขียนไม่เป็นรูปร่าง คือ อ่านไม่ออกว่าเขียนพยัญชนะตัวอะไรสระอะไร

1.2 เขียนพยัญชนะหรือคำกลับ เช่น ก เป็น ก ขน เป็น นข

1.3 เขียนพยัญชนะและสระไม่มีหัว เช่น ปวดศีรษะ เขียนเป็น ปาดศีรษะ ทำให้คนอ่านไม่รู้เรื่อง

1.4 เขียนไม่อยู่ในเส้นบรรทัด คือ เขียนลอยบนเส้นบรรทัดบาง ตกลงมาข้างล่างเส้นบรรทัดบ้าง

2. สะกดคำผิด การเขียนสะกดคำผิดมีลักษณะ ดังนี้

2.1 วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ เช่น แก่ลิ่ง เขียนเป็น แก่ลิ่ง ศิริษะ เขียนเป็น ศรีษะ เป็นต้น

2.2 คำพ้องเสียง นักเรียนเขียนคำพ้องเสียงผิดโดยไม่นึกถึงความหมายของคำ เช่น หน้าทีของเรามักเขียนคำว่า นาทีของเรา

2.3 เขียนคำที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น วันนี้เป็นโอกาสดี มักเขียน คำว่า โอกาส เป็น โอภาศ

2.4 เขียนคำที่มีการันต์ผิด เช่น อารมณั มักเขียนเป็น อารมย์ และคันโพ มักเขียนเป็น คันโพธิ์

2.5 คำที่มีสระเสียงสั้นและสระเสียงยาวเขียนสลับกัน บางคำใช้สระเสียงสั้น นักเรียนจะเขียนเป็นสระเสียงยาว เช่น ประณิต เขียนเป็น ปราณิต หยากไย เขียนเป็น หยักไย

2.6 เขียนคำควบกล้ำผิด เช่น ประปราย เขียนเป็น ปะปาย กลอกกลิ้ง เขียนเป็น กอกกิ้ง และสะพรั่ง เขียนเป็น สะพั่ง

2.7 เขียนพยัญชนะบางตัวในคำเดียวกันห่างออกไปเช่น สมุดเขียนเป็นสมุด

2.8 เขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด เช่น กู๊ป เขียนเป็น กู๊ป

3. เขียนเว้นวรรคตอนและย่อหน้าไม่ถูก เช่น “กินอาหารดี ทำให้ร่างกายแข็งแรงไม่มี โรคภัยเบียดเบียน” ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยนไปทันที ที่ถูกต้องคือ “กินอาหารดี ทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน”

4. ใช้คำไม่เหมาะสม โดยนำภาษาพูดมาเขียน เช่น ฉันทกินน้ำ ที่ถูกต้องคือ ฉันทดื่มน้ำ

5. เขียนอักษรย่อไม่ถูกต้อง เช่น พ.ศ. เขียนเป็น เพศ. หรือ ค.ช.เขียนเป็น คช.

6. ลายมืออ่านยาก

7. ไม่มีความคิดในการเขียนมักจะลอกเลียนแบบจากเพื่อนหรือหนังสือเขียนด้วยความคิดของตัวเองไม่ได้

สนิดาภรณ์ ทิพย์เจริญ (2549, น. 93) ได้สรุปสาเหตุสำคัญที่ทำให้สะกดผิด คือ การละเลยไม่ตระหนักในความสำคัญของการเขียนสะกดคำให้ถูก ขาดการสังเกตจนทำให้ใช้แนวเทียบผิดซึ่งการสังเกตจะช่วยให้สรุปหลักเกณฑ์ในการสะกดคำให้ถูกต้องได้ ปัญหาต่างๆ ดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับครูผู้สอนภาษาไทยต้องทราบ เพื่อเป็นพื้นฐานในการเตรียมการสอนและเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาในขณะที่ตนเองสอนหรือเพื่อให้เกิดได้น้อยที่สุด ตลอดจนมีส่วนช่วยให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

พอสรุปได้ว่าการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดของตนเองออกมาเป็นเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่สามารถมองเห็นได้ เพื่อช่วยเพิ่มพูนทักษะและความเข้าใจการอ่านการสื่อความหมายให้ตรงกันตลอดจนให้มีความคิดสร้างสรรค์และมีวิจารณญาณในการใช้ภาษา

ข้อมูลพื้นฐานโรงเรียนคลองนาเกลือน้อย(กลีนอยู่อุปถัมภ์)

1. ข้อมูลทั่วไป

1.1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กลีนอยู่อุปถัมภ์) ตั้งอยู่เลขที่ 215 หมู่ 10 ถนนประชาอุทิศ-คู่สร้าง ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1 รหัสไปรษณีย์ 10290 โทรศัพท์ 0-2463-2692 โทรสาร 0-2463-2692

1.2 เปิดสอนตั้งแต่ระดับ อนุบาลปีที่ 1 ถึงระดับ มัธยมศึกษาปีที่ 3

1.3 เขตพื้นที่บริการ หมู่ 10 ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

2. ข้อมูลด้านการบริหาร

2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนชื่อนายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง วุฒิการศึกษาสูงสุดปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา

2.2 รองผู้อำนวยการโรงเรียนชื่อนางกัญยรัตน์ จิตตเกษม วุฒิการศึกษาสูงสุดปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา

2.3 ประวัติโดยย่อของโรงเรียน

ปรั้ง กลิ่นอยู่ (2488) โรงเรียนคลองนาเกลือน้อยสร้างขึ้นเมื่อวันที่ 16 มีนาคม พ.ศ. 2482 โดยพระครูศาสตรอดีตเจ้าอาวาสวัดคู่สร้าง สร้างเป็นอาคารเรียนชั่วคราว มี 3 ห้องเรียน ขนาด 8x10 เมตร หลังคามุงจาก สร้างเสร็จเมื่อ วันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2483 ชื่อโรงเรียนประชาบาลตำบลบางปลากรด มีนายทิพย์ ศรีสุข รักษาการในตำแหน่งครูใหญ่ มีนักเรียนทั้งหมด 80 คน พ.ศ. 2485 เปลี่ยนชื่อโรงเรียนใหม่เป็น “โรงเรียนประชาบาลตำบล บางปลากรด 6” มีครูใหญ่มาดำรงตำแหน่งตามลำดับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2488 จนถึงปัจจุบัน รวม 7 ท่าน ได้แก่

1. นายทิพย์ ศรีสุข	พ.ศ. 2488 – พ.ศ. 2502
2. นายประสิทธิ์ ปรางอยู่	พ.ศ. 2502 – พ.ศ. 2515
3. นายบุญมา โสมคำจันทร์	พ.ศ. 2515 – พ.ศ. 2532
4. นายณรงค์ ชีระกุล	พ.ศ. 2532 – พ.ศ. 2545
5. นางกัญทิมา โกบประยูร	พ.ศ. 2545 – พ.ศ. 2556
6. นายไพฑูร จันตะเกา	พ.ศ. 2556 – พ.ศ. 2557
7. นายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง	พ.ศ. 2557 – ปัจจุบัน

วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2491 โรงเรียนได้รับการเปลี่ยนชื่อใหม่อีกครั้งเป็น “โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย” ปัจจุบัน โรงเรียนได้เพิ่มเติมชื่อใหม่เป็น “โรงเรียนคลองนาเกลือ (กลิ่นอยู่อุปถัมภ์)” ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2529 เพื่อเป็นเกียรติประวัติแก่ ผู้ใหญ่ปรั้ง กลิ่นอยู่ และญาติพี่น้องสกุล “กลิ่นอยู่” ที่ได้อุทิศที่ดินในการปลูกสร้างอาคารเรียน จำนวน 5 ไร่ 2 งาน ดังปรากฏขณะนี้

3. ประวัติการจัดการศึกษา

ระหว่าง พ.ศ. 2483 – พ.ศ. 2515 เปิดทำการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-4 วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2515 นายบุญมา โสมคำจันทร์ ได้รับคำสั่งให้มาดำรงตำแหน่งครูใหญ่ ได้ขออนุญาตเปิดทำการสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในปีการศึกษา 2516 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในปีการศึกษาต่อมาตามลำดับ จนมีนักเรียนจบชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 3 รุ่น ทางกระทรวงศึกษาธิการได้ปรับปรุงหลักสูตรใหม่เหลือเพียงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในปีการศึกษา 2520 จึงมีนักเรียนจบพร้อมกัน 2 รุ่น คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ในปีการศึกษา 2534 นายณรงค์ ชีระกุล ผู้อำนวยการโรงเรียนในขณะนั้นได้นำโรงเรียนเข้าร่วมโครงการนำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับ เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อสนองความต้องการทางการศึกษาของชุมชน และปี พ.ศ.2545 ถึงปัจจุบัน นายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง ผู้อำนวยการโรงเรียน ได้ดำเนินนโยบายสนับสนุนงานขยายโอกาสทางการศึกษาต่อมาจนถึงปัจจุบัน

4. สภาพชุมชนโดยรวม

โรงเรียนมีความพร้อมด้านทำเลที่ตั้ง โรงเรียนตั้งอยู่ริมถนน การสาธารณสุขปลอดภัย การคมนาคมคล่องตัว ตั้งอยู่ย่านชุมชน มีโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่ บริเวณใกล้เคียงทั่วไปประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่จบการศึกษาภาคบังคับและมีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดย้ายที่อยู่เพื่อมาหาที่ทำงานจึงย้ายบุตรหลานติดตามมาด้วยและหรือตั้งรกรากอยู่ในเขตจังหวัดนี้มานานหลายปีเป็นชุมชนพัฒนาเป็นชุมชนเมือง ยังยึดมั่นในประเพณีและวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมได้แก่ งานนมัสการองค์พระสมุทรเจดีย์ ซึ่งเป็นศูนย์ยึดเหนี่ยวจิตใจประชาชนสืบทอดกันมาตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษ ประชาชนส่วนใหญ่มีอาชีพเป็นลูกจ้างในโรงงานอุตสาหกรรม จากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในสังคมในทุกๆ ด้าน ทำให้ประชาชนเห็นความสำคัญและให้ความสนใจต่อการศึกษาของบุตรหลานมากยิ่งขึ้น โดยส่งบุตรหลานเข้าเรียนจนจบการศึกษาภาคบังคับตามที่กฎหมายกำหนด และส่งเสริมให้ศึกษาต่อในสาขาที่ต้องการในระดับสูงยิ่งขึ้น ประชาชนมีฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างยากจนและปานกลาง ผู้ปกครองไม่มีเวลาดูแลบุตรหลานมากนักเพราะต้องประกอบอาชีพ ทำให้การดูแลเอาใจใส่เรื่องการเรียนรู้และพฤติกรรมนักเรียนลดน้อยลงไป

5. โอกาสและข้อจำกัดของโรงเรียน

5.1 ผู้นำชุมชน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียน ผู้ปกครองนักเรียนและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องให้ความร่วมมือในการระดมสรรพกำลังเพื่อการศึกษาเป็นอย่างดีและต่อเนื่อง

5.2 ชุมชนให้ความสนใจต่อการเปลี่ยนแปลง(พัฒนา)ของโรงเรียน

5.3 ชุมชนที่อยู่รอบบริเวณโรงเรียนคล่องนากเลือน้อยเป็นชุมชนที่กำลังขยายตัว ดังนั้นการพัฒนาโรงเรียนอย่างจริงจัง จะได้รับความสนใจจากผู้ที่มีศักยภาพในชุมชน

5.4 เป็นโรงเรียนที่จัดขยายโอกาสทางการศึกษา จัดการศึกษาทั้ง 3 ระดับ (อนุบาล/ประถม/มัธยม) โรงเรียนเดียวในหมู่ 10 ซึ่งเป็นชุมชนใหญ่ อัตราการเพิ่มของนักเรียนมีมาก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สุภัทรา คงเรือง (2539) ได้ศึกษาการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ โดยเปรียบเทียบผลการให้กิจกรรมการอ่านที่มีต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวหนังสือและหนังสือของเด็กอนุบาล โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองเรียนโดยใช้กิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติและนักเรียนกลุ่มควบคุมเรียนโดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวหนังสือและหนังสือสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิราภรณ์ ปรีชาชน (2544) ได้ศึกษาการสอนโดยใช้วิธีการสอนตามธรรมชาติ โดยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่าความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

กิติมา บุญยศ (2545) ได้ศึกษาการสอนภาษาแบบองค์รวม(Whole Language) สำหรับเด็กก่อนวัยเรียน โดยใช้นิทาน และเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อเปรียบเทียบผลระหว่างนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 และชั้นอนุบาลปีที่ 3 พบว่าความสามารถทางภาษาด้านการฟัง การพูด ไม่แตกต่างกัน สำหรับด้านการอ่านและการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เมื่อศึกษาระดับความสามารถในการอ่านและการเขียนคำพบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับต่ำและปานกลางและสูงและความสามารถในการเขียนอยู่ในระดับต่ำและปานกลาง นักเรียนอนุบาลปีที่ 3 มีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับปานกลางและสูง และนักเรียนทั้งสองระดับชั้นมีความสามารถในการอ่านและเขียนคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ภัทรกมล รักสงวน (2546) ได้ศึกษาการสอนโดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยเปรียบเทียบทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษและทักษะทางสังคมของนักเรียน

ผู้ใหญ่ก่อนและหลังจากการได้เรียน พบว่า นักศึกษาผู้ใหญ่มีทักษะการฟัง พูด ภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากเรียน โดยใช้แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม

ครรรชนี หล่อวัฒนา (2547) ได้เปรียบเทียบทักษะภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้แนวการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวมและเพื่อศึกษาทักษะการคิดหลังการใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีทักษะภาษาอังกฤษสูงขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม และนักเรียนมีทักษะการคิดหลังเรียนโดยใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวม ผ่านเกณฑ์ 50% ที่ตั้งไว้

เจตสุภา สอนใจธิ (2548) ได้ศึกษาผลการใช้นิทานเป็นสื่อตามแนวทางสร้างปัญญา เพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่บูรณาการร่วมกัน ระหว่างทฤษฎีการสอนอ่านกับแนวการสร้างปัญญาอันประกอบด้วย สุ จิ ปุ ลิ และการคัดเลือกนิทานต้องคำนึงถึงเรื่องที่ใกล้ตัวผู้เรียนสะท้อนถึงขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม โดยเฉพาะนิทานพื้นบ้านจะเป็นเรื่องราวที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจและรับรู้เรื่องราวได้รวดเร็ว เพราะเคยมีประสบการณ์ทางภาษา โดยรู้เรื่องเหล่านั้นมาก่อน จากการศึกษาพบว่า หลังจาก ที่นักเรียนได้เรียนตามกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้นิทานเป็นสื่อ ตามแนวการสร้างปัญญาเพื่อพัฒนา ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านได้ดีขึ้น

อรอุมา อินฟูล่า (2551) ได้ศึกษาเรื่องการใช้นิทานพื้นบ้านเป็น บทเรียนเสริม เพื่อพัฒนาความรู้ความเข้าใจ เรื่องประโยคในภาษาไทย ตามทฤษฎีการทำงานของสมอง สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังมะริน อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ เครื่องมือในการศึกษาประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 5 แผน แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบบันทึกการสังเกตพฤติกรรม บทเรียนเสริมจากนิทานพื้นบ้าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยค่าเฉลี่ยร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลัง เรียนสูงขึ้น พฤติกรรมการเรียนของนักเรียนทั้งรายบุคคล และรายกลุ่มอยู่ในระดับดี

2. งานวิจัยต่างประเทศ

เรนน์ (Rene cited in Freeman and Freeman,1992 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร์, 2554, น.52) ได้นำวิธีการสอนนี้ไปใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 35 คนนักเรียนเหล่านั้นเป็นผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเช่นชนกลุ่มน้อย ชาวสเปนที่อยู่ในประเทศอเมริกา (Hispanics) ชาวอเมริกันที่เป็นลูกครึ่งอาฟริกัน ชาวม้ง และชาวลาว นักเรียนเหล่านี้เป็นผู้เรียนที่ริเริ่มจากการไม่สามารถอ่านได้เลย ดังนั้น เรนน์

Rene จึงใช้สื่อต่างๆ ประกอบการสอนร่วมกับวิธีการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยให้นักเรียนอ่านเขียนและพูดทุกวันทำให้สามารถสื่อความเป็นภาษาอังกฤษได้ในที่สุด และ Lonna (cited in Freeman and Freeman, 1992) ได้นำวิธีการสอนนี้ไปใช้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศอเมริกานักเรียนส่วนใหญ่เป็นชาวเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ประกอบด้วยชาวไทยชาวเขมร ชาวเม้ง และชาวลาว ผลปรากฏว่านักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนและสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียนของตนเองได้

เทาว์ (Traw, 1996 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.52) ได้ศึกษาวิจัยการสอนภาษาแบบองค์รวมเกี่ยวกับพัฒนาการในด้านทักษะการอ่านและทักษะการเขียนโดยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาและระดับมัธยมศึกษาที่ Sioux Falls และ West Des Moines ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านและทักษะการเขียนดีขึ้น เรนนี Rene (cited in Freeman and Freeman, 1992) ได้นำวิธีการสอนนี้ไปใช้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 35 คน นักเรียนเหล่านั้นเป็นผู้เรียนที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเช่นชนกลุ่มน้อยชาวสเปนที่อยู่ในประเทศอเมริกา (Hispanics) ชาวอเมริกันที่เป็นลูกครึ่งอาฟริกัน ชาวเม้ง และชาวลาว นักเรียนเหล่านี้เป็นผู้เรียนที่เริ่มต้นจากการที่ไม่สามารถอ่านได้เลยดังนั้น เรนนี (Rene) จึงใช้สื่อต่างๆ ประกอบการสอนร่วมกับวิธีการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยให้นักเรียนอ่านเขียนและพูดทุกวันทำให้สามารถสื่อความเป็นภาษาอังกฤษได้ในที่สุด

เยซมิน (Yazmin, 1997 อ้างถึงใน ชลารินทร์ สุรินจักร, 2554, น.53) ใช้แนวคิดการเรียนภาษาแบบองค์รวมโดยนำเสนอการเรียนรู้อาษาที่มีความหมายและสอดคล้องกับชีวิตจริงของนักเรียนมาใช้สอนภาษาอังกฤษให้กับชาวอเมริกันเชื้อสายสเปนผลการวิจัยพบว่าการเรียนภาษาแบบองค์รวมช่วยพัฒนาการเรียนรู้อาษาอังกฤษของนักเรียนได้ดีขึ้น โดยเฉพาะทักษะการอ่านและทักษะการเขียนจะเห็นได้ว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวม นั้นตอนแรกให้กับการสอนเด็กเล็กๆ แต่ต่อมาก็มีการนำแนวการสอนแบบนี้มาใช้กับผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่เช่น ชิตราปุ Chitrapu (1996) ชาวอินเดียได้ทำการศึกษาวิจัยการนำเอาแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมไปใช้ในการสอนผู้เรียนในระดับปริญญาตรีที่เรียนภาษาอังกฤษห้องละ 80-100 คน และระดับปริญญาโทที่มีผู้เรียนห้องละ 40-60 คน ผลการวิจัยพบว่าแนวการสอนภาษาแบบองค์รวมทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดได้ดี เนื่องจากการได้รับข้อมูลที่เข้าใจได้ฝึกฟังพูดอ่านและเขียนภาษาเป้าหมายในชั้นเรียนและฝึกให้นำเนื้อหาที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับงานวิจัยในประเทศไทย

นอค (Kwok,1976 อ้างถึงใน ดวงหทัย คำวัง,2554,น.35) ได้นำเอานิทานพื้นบ้านของจีนนำมาเขียนเป็นบทเรียน 10 เรื่องแต่ละเรื่องได้สะท้อนให้เห็นขนบธรรมเนียมของจีน โดยเขียนเป็นแบบเรียนภาษาอังกฤษก่อนแล้วแปลเป็นภาษาจีนในหน้าเดียวกันมีภาพประกอบ นำแบบเรียนมาใช้กับเด็กจีนในสหรัฐอเมริกาเด็กเหล่านั้นเป็นสองภาษา ปรากฏว่าทำให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น

ครูก (Crook,1979 อ้างถึงใน ดวงหทัย คำวัง,2554,น.35) ได้ศึกษาถึงนิทานพื้นบ้านของชนชาติต่างๆ พบว่านิทานพื้นบ้านช่วยสร้างเสริมให้เด็กเห็นลักษณะที่ต่างกันของตัวละคร มีวิธีการดำเนินเรื่องเร้าความสนใจเป็นพื้นฐานให้เชื่อมโยงไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่นๆ และยังแนะนำการใช้นิทานพื้นเมืองสอนเด็กนั้นสอดคล้องกับขั้นพัฒนาการและควรจัดอภิปรายกลุ่มเพื่อให้เด็กแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตน

จากการศึกษางานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยสอดคล้องกับรูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ต้องมีปัจจัยหลายอย่างร่วมกันที่จะส่งเสริมผู้เรียนได้แก่ ปรัชญา ทฤษฎี วัตถุประสงค์ ทักษะกระบวนการ การจัดกิจกรรมโดยใช้สื่อนิทาน ซึ่งกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการเรียนจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยสูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

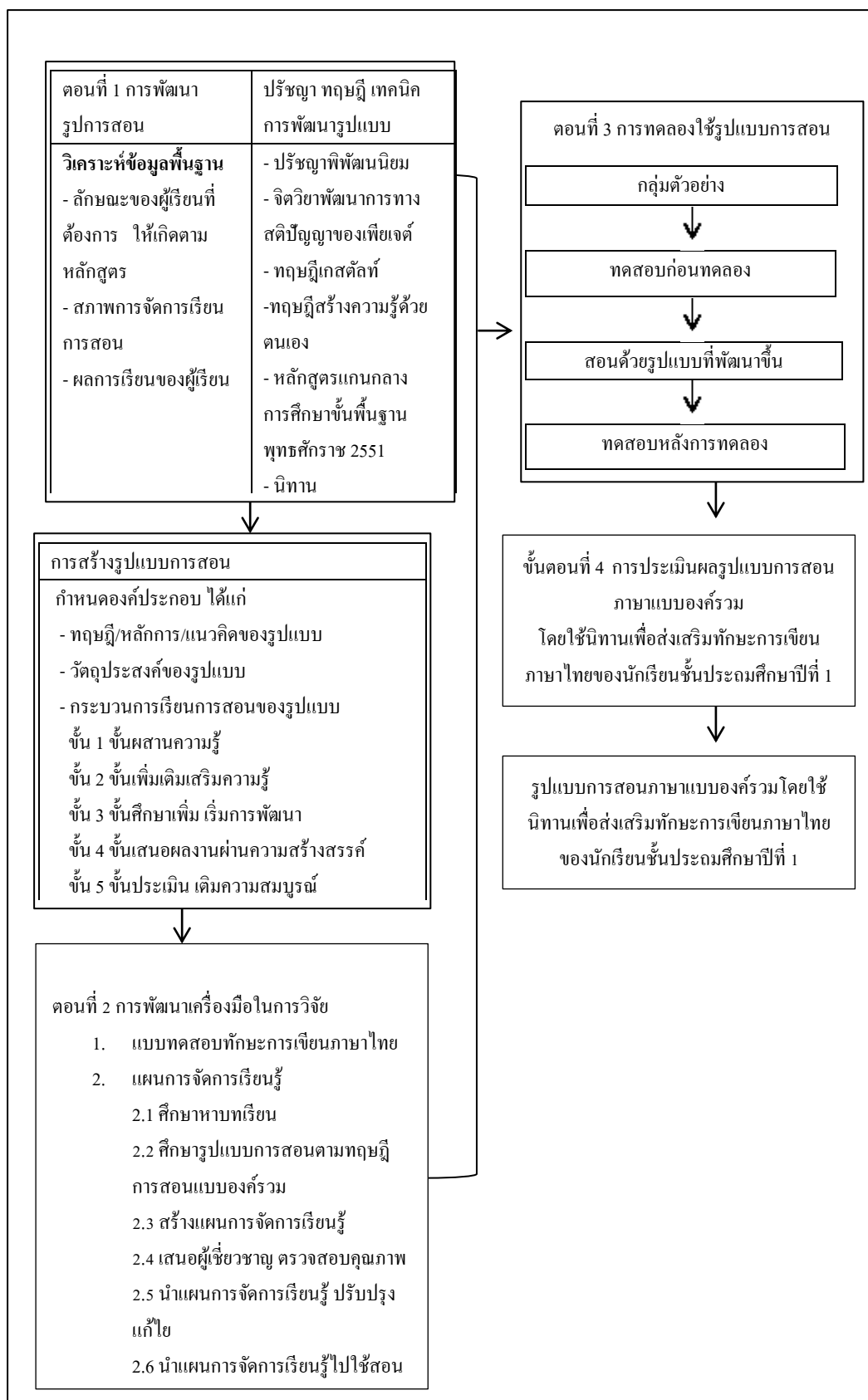
ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนการดำเนินการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถนำเสนอในภาพที่ 3 ดังนี้

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการสอน

การพัฒนารูปแบบการสอน ผู้วิจัยดำเนินการดังต่อไปนี้

1. การกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการสอน

ในการกำหนดองค์ประกอบของรูปแบบการสอนผู้วิจัยดำเนินการศึกษาเอกสาร คือ

1.1 ข้อมูลพื้นฐาน

- 1) ลักษณะของผู้เรียนที่ต้องการให้เกิดตามหลักสูตร
- 2) สภาพการจัดการเรียนการสอน
- 3) ผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.2 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีการพัฒนารูปแบบการสอนต่างๆ ได้แก่ ปรัชญา พิพัฒน์นิยม หลักจิตวิทยาพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และนิทาน จากนั้นได้กำหนดองค์ประกอบของรูปแบบ มี 4 องค์ประกอบ คือ

- 1) หลักการ / แนวคิดของรูปแบบ
- 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ
- 3) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ
- 4) ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนตามรูปแบบ

2. การสร้างรูปแบบการสอน

ผู้วิจัย ได้พัฒนารูปแบบการสอนอยู่บนพื้นฐานของปรัชญาพิพัฒน์นิยมหลักจิตวิทยาพัฒนาสติปัญญาของเพียเจต์ ทฤษฎีเกสตัลท์ ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง ในรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมและหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีทักษะได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน

จากที่ได้กล่าวมาผู้วิจัยจึงได้ทำการสรุปขั้นตอนรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นผสานความรู้
2. ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้
3. ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา
4. ขั้นเสนอผลงานผ่านความสร้างสรรค์
5. ขั้นประเมิน เดิมความสมบูรณ์

3. การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสอน

ผู้วิจัยนำรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพและความเหมาะสมของรูปแบบการสอน

4. การแก้ไข ปรับปรุงรูปแบบการสอน

ปรับปรุง แก้ไข ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยมีคุณภาพและความเหมาะสมมากที่สุด

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย และ แผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย

แบบทดสอบการวัดทักษะการเขียนภาษาไทย จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบปรนัย โยงคำจับคู่ภาพและอรรถนิยาม เดิมคำ รวม 20 ข้อ โดยขั้นตอนในการสร้าง ดังต่อไปนี้

1.1 กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบ เพื่อสร้างแบบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.2 ศึกษาเอกสาร ทฤษฎีเกี่ยวข้อง และหลักเกณฑ์ในการสร้างแบบทดสอบ

1.3 กำหนดเนื้อหาและจุดประสงค์ในการทดสอบ และพิจารณาน้ำหนักของข้อสอบเพื่อกำหนดอัตราส่วนของข้อสอบ

1.4 กำหนดจำนวนข้อสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยโดยครอบคลุมทั้ง 4สระ

1.5 ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 36 ข้อ แบบอรรถนิยาม เดิมคำ โดยกำหนดแบบทดสอบออกเป็นภาษานำรู้ 4 สระ

สระสระอะ	ข้อ 1 และ ข้อ 6 ข้อละ 1 คะแนน
	ข้อ 2 ถึง ข้อ 5 ข้อละ 2 คะแนน รวม 6 ข้อ
สระอา	ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 ข้อ
สระอิ	ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 ข้อ
สระอี	ข้อละ 1 คะแนน รวม 10 ข้อ

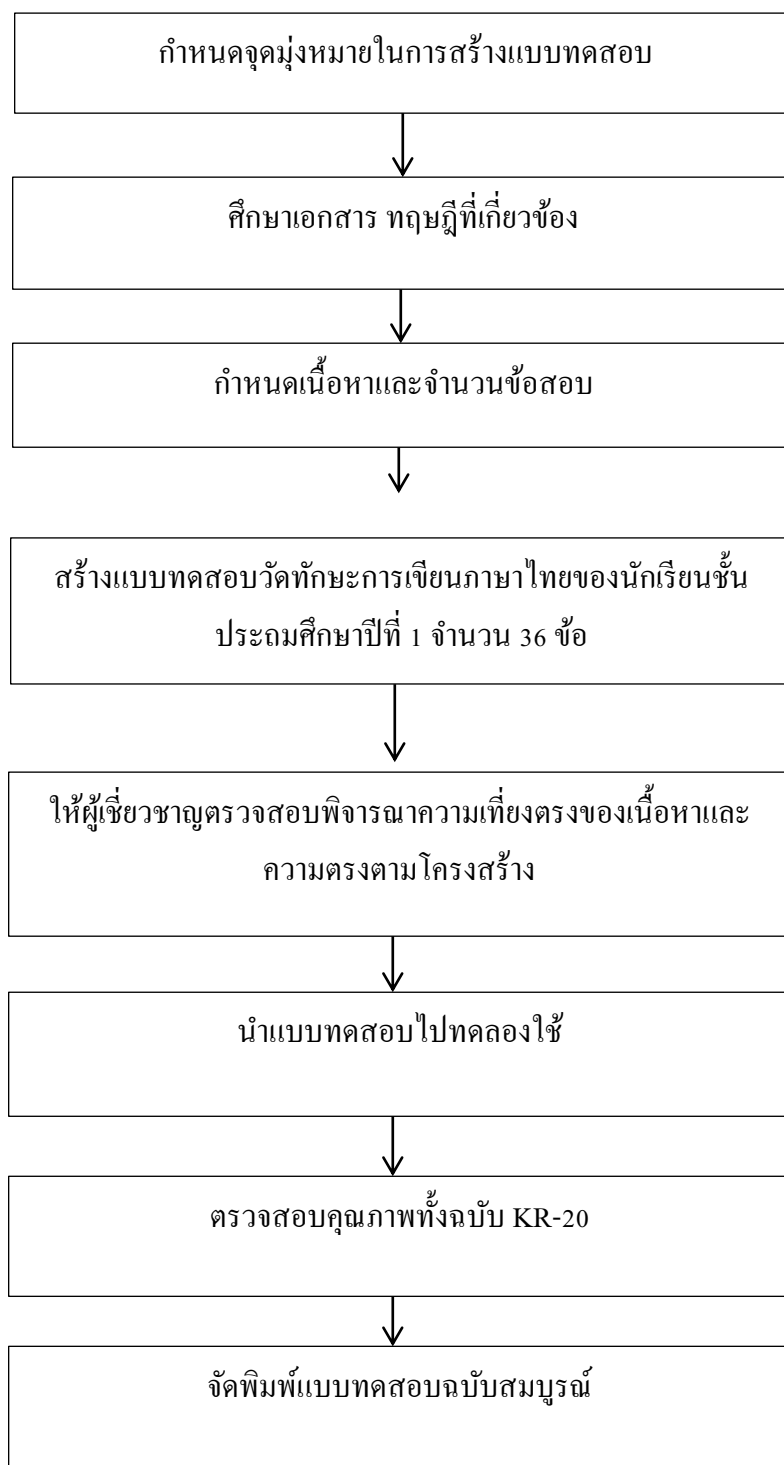
1.6 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านตรวจสอบพิจารณาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความตรงตามโครงสร้าง (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความครอบคลุมตามเนื้อหาว่าวัดได้ตรงตามทักษะที่กำหนดหรือไม่ ลักษณะการใช้คำถามและความถูกต้องทางด้านภาษา ได้ค่าความสอดคล้องรายข้อ อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

1.7 นำแบบทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนวัดคู่อวัง ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน โดยนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนนแล้ววิเคราะห์หาความยากง่าย อำนาจจำแนกและคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป โดยใช้เทคนิค 50 % ทำให้ได้แบบทดสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) เป็นรายข้ออยู่ระหว่าง 0.43-0.70 และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อ อยู่ระหว่าง 0.20-0.46 จำนวน 20 ข้อ

1.8 นำแบบทดสอบที่ผ่านการวิเคราะห์ ทดสอบนักเรียนนำคำตอบมาหาความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson 20) ได้ค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.78

1.9 จัดพิมพ์แบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้สมบูรณ์และไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กสินอยู่อุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ

จากลำดับขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย สรุปเป็นภาพขั้นตอนการสร้างดังนี้

ภาพที่ 4 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย

2. แผนการจัดการเรียนรู้

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้/สื่ออุปกรณ์ การวัดประเมินผล ความคิดเห็นของผู้บริหาร และบันทึกผลหลังสอน โดยมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

2.1 ศึกษาเนื้อหาบทเรียน จำนวนหน่วยการเรียนรู้ สาระการใช้หลักภาษา การอ่านสะกดคำ การเขียนสะกดคำ โดยวิเคราะห์เนื้อหา สาระสำคัญ และจุดประสงค์ การเรียนรู้

2.2 ศึกษารูปแบบการสอนตามแนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาแบบองค์รวม

2.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้สำหรับรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานซึ่งนำนิทานมาจากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 1 ชุดหลักภาษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง(ฝ่ายประถม)มาประกอบจำนวน 4 แผน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 นิทานสระอะ เรื่อง กระจายกับกระบือ

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 นิทานสระอา เรื่อง ปลาสามตัว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 นิทานสระอิ เรื่อง ลิงตัวจิ๋ว

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 นิทานสระอี เรื่อง ลูกหมีหนีไฟ

กระบวนการการเรียนการสอนในแต่ละแผน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ
ขั้น 1 ขั้นพसानความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนจะทบทวนความรู้เดิมให้ผู้เรียนสำรวจว่าสิ่งที่ตนเองเคยรู้มีอะไรบ้าง และผู้สอนจะได้อธิบายในสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ต่อไป

ขั้น 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนใช้นิทานเป็นสื่อเล่าให้ผู้เรียนฟังโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจเมื่อเล่าจบผู้สอนพร้อมผู้เรียนอภิปรายเรื่องร่วมกันเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหลังจากนั้นผู้เรียนอ่านออกเสียงตามผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวอักษรและการออกเสียง

ขั้น 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา ขั้นนี้ผู้เรียนเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจากที่ครูเล่า (ขั้น2) โดยผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็นให้ผู้เรียนช่วยกันเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจนจบแล้วให้ผู้เรียนอ่านเองอีกครั้งและให้ผู้เรียนได้หาคำศัพท์จากเรื่อง

ขั้น 4 ขั้นเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์ ขั้นนี้เป็นการฝึกเขียนคำศัพท์ จากเรื่อง เป็นการระลึกจากการฟังและอ่านให้นักเรียนรู้จักอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่างๆ ที่เรียน เข้าในลีลาการเขียนอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงอักษร

ขั้น 5 ขั้นประเมิน เดิมความสมบูรณ์ ผู้สอนมอบหมายให้ทำชิ้นงาน ให้ผู้เรียนได้ทำสมุดเล่มเล็ก โดยคิดคำศัพท์พร้อมวาดภาพประกอบเป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน จากเรื่องที่เรียนมา

2.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบคุณภาพความเหมาะสม ได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะให้คณะกรรมการตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยพร้อมที่จะนำไปใช้

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปใช้สอนจริง

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการสอน

ผู้วิจัยนำรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีรายละเอียดในการดำเนินการ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (ถลีนอยู่อุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 2 ห้อง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (ถลีนอยู่อุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย จำนวน 4 แผน
2. แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย

3. การดำเนินการทดลอง

แบบแผนที่ใช้ในการทดลองการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวสอบก่อนเรียนและสอบหลังเรียน (One – Group Pretest – Posttest Design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2543, น 216) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลองสอน	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E แทน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

X แทน การสอนด้วยรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

T₁ แทน การทดสอบก่อนเรียน

T₂ แทน การทดสอบหลังเรียน

การดำเนินการทดลอง

1. ทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

2. ดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้เวลารวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน

3. หลังจากดำเนินการทดลองแล้ว ทำการทดสอบนักเรียนหลังเรียนอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

4. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยและใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้น ดังนี้

1. ทักษะการเขียนภาษาไทยโดยคำนวณ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)
2. เปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอน โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test) แบบไม่อิสระแก่กัน (One – Group for dependent)
3. สถิติที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
 - 3.1 ความเที่ยงตรงของเนื้อหาเป็นรายชื่อของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
 - 3.2 ค่าความยากง่าย P และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย
 - 3.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย โดยคำนวณจากสูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson)

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย เป็นการตรวจสอบประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน ใช้เกณฑ์ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย มีทักษะการเขียนภาษาไทยหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีทักษะการเขียนภาษาไทยไม่ต่ำกว่าร้อยละ 75

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการสอน

ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอน

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนรู้

ตอนที่ 4 ผลการประเมินรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

ตอนที่ 5 รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยที่พัฒนาขึ้น

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนารูปแบบการสอน

ผลการพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีองค์ประกอบของรูปแบบและรายละเอียดในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน

1.1 ลักษณะของผู้เรียนที่ต้องการให้เกิดตามหลักสูตร ให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนภาษาไทย ซึ่งเป็นความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนคติของตนเองและสังคมเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคมรวมทั้งการเจรจาต่อรองเพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลักเหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึงผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม ซึ่งจะสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2551 คือเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถในการ สื่อสาร การคิด การแก้ปัญหา การใช้เทคโนโลยี และทักษะชีวิต

1.2 สภาพการจัดการเรียนการสอน การจัดกระบวนการเรียนการสอนของครู ส่วนใหญ่ยังคงเน้นการสอนเนื้อหาตามตำราไม่ได้เน้นกระบวนการเรียนรู้ตามหลักการ ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

1.3 ผลการเรียนรู้ของผู้เรียน จากผลการประเมินคุณภาพผู้เรียนระดับชาติ ปีการศึกษา 2555 สำนักทดสอบทางการศึกษา สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยเฉพาะสาระการเรียนรู้ภาษาไทยสาระการอ่าน การเขียน การฟัง การดู หลักการใช้ภาษา และวรรณคดีวรรณกรรมอยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุงเร่งด่วน ซึ่งผลดังกล่าวอาจเป็นเพราะ จากการจัดกระบวนการเรียนการสอนของครูส่วนใหญ่ยังคงเน้นการสอนเนื้อหาตามตำรา ไม่ได้เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2 ผลการศึกษาปรัชญาการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการสอน

ปรัชญาพัฒนานิยม (Progressivism) เป็นการยึดตัวผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้น การฝึกกระทำ เพื่อให้เกิดความรู้จากประสบการณ์ตรง

หลักจิตวิทยาพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ เชื่อว่าการเรียนรู้ของเด็ก เป็นไปตามพัฒนาการทางสติปัญญาซึ่งจะพัฒนาไปตามวัย

ทฤษฎีเกสตัลท์ (Gestalt Theory) การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งเป็นกระบวนการภายในตัวของมนุษย์ บุคคลจะเรียนรู้จากสิ่งเร้าที่เป็นส่วนรวมได้ดีกว่า ส่วนย่อย

ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) การพัฒนาเขาวนปัญญา จะเกิดเมื่อบุคคลรับข้อมูลหรือประสบการณ์ใหม่กับสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติไป ปฏิสัมพันธ์กับความรู้เดิม

การเรียนรู้โดยใช้นิทาน เป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้เรียนโดย เสริมทักษะทางภาษาในการฟัง พูด อ่าน เขียน ขจัดความเบื่อหน่าย เพื่อลดความตึงเครียด สร้างความสนิทสนมความเข้าใจในตัวครูกับผู้เรียน สร้างสมาธิและพัฒนาความคิด สร้างสรรค์

กระบวนการส่งเสริมทักษะการเขียน เป็นการเน้นให้ผู้เรียนถ่ายทอดความรู้ ออกมาเป็นตัวหนังสือเพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามจุดมุ่งหมาย

การฟัง พูด อ่าน เขียน เป็นทักษะพื้นฐานทางภาษาไทยที่ต้องฝึกฝนให้เกิด ความชำนาญและต้องถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา ซึ่งตรงตามหลักสูตรแกนกลาง

การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร เป็นความสามารถในการรับและส่งสาร มีวัฒนธรรมในการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะของตนเองเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและ ประสบการณ์อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเองและสังคม รวมทั้งการเจรจาต่อรอง เพื่อขจัดและลดปัญหาความขัดแย้งต่างๆ การเลือกรับหรือไม่รับข้อมูลข่าวสารด้วยหลัก เหตุผลและความถูกต้อง ตลอดจนการเลือกใช้วิธีการสื่อสาร ที่มีประสิทธิภาพโดยคำนึงถึง ผลกระทบที่มีต่อตนเองและสังคม

3. ผลการพัฒนารูปแบบการสอน

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมการเขียน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่

- 3.1 ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ
- 3.2 วัตถุประสงค์ของรูปแบบ
- 3.3 กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ
- 3.4 ผลที่ผู้เรียนจะได้รับ

4. ผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการสอน

ผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้ นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยโดยผู้เชี่ยวชาญ แสดงรายละเอียด ในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และระดับความเหมาะสม ของรูปแบบการสอน
ภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความ เหมาะสม
1. หลักการของรูปแบบการสอน			
1.1 มีปรัชญาการศึกษารองรับ	5.00	0.00	มากที่สุด
1.2 มีแนวคิดทฤษฎีรองรับ	4.66	0.58	มากที่สุด
1.3 มีความเป็นไปได้	4.66	0.58	มากที่สุด
2. จุดมุ่งหมายของรูปแบบการสอน			
2.1 มีความชัดเจน	4.66	0.58	มากที่สุด
2.2 มีความเป็นไปได้	5.00	0.00	มากที่สุด
3. กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการสอน			
3.1 ขันพสานความรู้	4.66	0.58	มากที่สุด
3.2 ขันเพิ่มเติมเสริมความรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
3.3 ขันศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา	4.66	0.58	มากที่สุด
3.4 ขันเสนอผลงานผ่านความสร้างสรรค์	4.66	0.58	มากที่สุด
3.5 ขันประเมิน เติมความสมบูรณ์	4.66	0.58	มากที่สุด
4. ผลของผู้เรียนที่ได้รับจากรูปแบบการสอน			
4.1 ตรงตามจุดมุ่งหมาย	4.66	0.58	มากที่สุด
4.2 มีความเป็นไปได้	4.66	0.58	มากที่สุด
รวม	4.74	0.43	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 พบว่าผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย โดยภาพรวมผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาตามรายการประเมินแต่ละข้อปรากฏว่าทุกรายการมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

ตอนที่ 2 ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอน

การทดลองโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ดำเนินการโดยนำการจัดกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการสอนที่สร้างขึ้นไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการสอน โดยเปรียบเทียบความสามารถในทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้จากรูปแบบการสอนปรากฏผล ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและ หลังการทดลองใช้รูปแบบการสอน

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	\bar{X}	SD.	ค่าเฉลี่ยร้อยละ
ก่อนได้รับการสอน	20	10.96	1.47	54.80
หลังได้รับการสอน	20	15.93	0.90	79.65

จากตารางที่ 3 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยก่อนเรียนได้คะแนนทักษะการเขียนภาษาไทย คะแนนเฉลี่ย 10.96 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 54.80 หลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 15.93 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 79.65 เมื่อพิจารณาการผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนด

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง
ใช้รูปแบบการสอน

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	SD.	\bar{D}	t
ก่อนได้รับการสอน	20	30	10.96	1.47		
					4.93	2.66 **
หลังได้รับการสอน	20	30	15.93	0.90		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4 พบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

ตอนที่ 3 พฤติกรรมการเรียนรู้

จากการดำเนินการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยแยกเป็นขั้นตอนตามกระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นผลฐานความรู้

เป็นขั้นตอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความพร้อมก่อนการเรียนในเนื้อหาที่จะเรียนโดยใช้วิธีการทบทวน เนื้อหาสาระในบทเรียนที่ผ่านมาและเป็นการเรียนรู้เพื่อเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่ ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนมีความสนใจ เพราะเป็นการพูดคุยเกี่ยวกับพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เป็นสิ่งที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว โดยนักเรียนบางส่วนพร้อมที่จะรับความรู้ใหม่และมีเพียงส่วนน้อยต้องแนะนำในส่วนของความรู้เดิม เช่น อ่านคิด เขียนคิด ครูผู้สามารถแนะนำนักเรียนเป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้

ขั้นตอนนี้ครูผู้สอนปรับการนั่งของนักเรียน โดยให้นักเรียนที่อ่านคล่อง เขียนคล่อง จับคู่กับนักเรียนที่อ่านเขียนไม่คล่อง เมื่อครูผู้สอนเข้าสู่บทเรียน (เล่านิทาน) สังเกตว่านักเรียนมีความกระตือรือร้น สนใจ มีนักเรียนเพียงเล็กน้อยไม่สนใจครูต้องคอยชี้แนะพร้อมแนะนำ มารยาทในการเป็นผู้ฟังที่ดี ในขั้นตอนนี้พบว่า แผนการเรียนรู้ที่ 1 นักเรียนยังมีการพูด สอดแทรกในเวลาครูผู้สอนเล่านิทานและบางคนยังแสดงความคิดเห็นกับเพื่อนข้างๆ ในเรื่องที่ครูเล่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็น แต่จากการสังเกตพบว่า นักเรียนเริ่มมีทักษะการฟังที่ดีตั้งแต่ แผนการเรียนรู้ที่ 2 โดยพิจารณาได้จากการตอบคำถาม จากเนื้อเรื่องในนิทาน

ขั้น 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา

ขั้นนี้ผู้เรียนเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจากที่ครูเล่า (ขั้น 2) เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ร่วมกัน แสดงความคิดเห็นในเรื่องที่ฟัง ลำดับเหตุการณ์รวมทั้งฝึกอ่านและร่วมกันค้นหาคำ ที่ประสมด้วยสระที่เรียนในเรื่อง ซึ่งพฤติกรรมของผู้เรียนในแผนการเรียนรู้ที่ 1 ผู้เรียน ยังไม่กล้าแสดงความคิดเห็นเท่าที่ควร ครูผู้สอนต้องเจาะจงถามนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อให้ให้นักเรียนคิดจากนั้นชมเชย เมื่อเริ่มแผนการเรียนรู้ที่ 2 นักเรียนเริ่มมีปฏิสัมพันธ์ แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้มากขึ้น ช่วยกันหาคำประสมได้เร็วขึ้น

ขั้น 4 ขั้นเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์

ขั้นนี้เป็นการฝึกเขียนคำศัพท์จากเรื่องในช่วงแรกผู้สอนเป็นผู้บอกคำศัพท์ต่างๆ ให้นักเรียนเขียนพร้อมสะกดหลังจากนั้นให้นักเรียนจับคู่กับเพื่อนนักเรียนที่อ่านเขียน คล่องเป็นพี่เลี้ยงหาคำศัพท์ที่สนใจเพิ่มเติม โดยอ่านทอดเป็นตัวหนังสือ ผู้สอนต้องติดตาม แนะนำช่วยเหลือเป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องเขียนให้ถูกแบบ สะกดให้ถูกต้อง และสังเกต พฤติกรรมของผู้เรียนอย่างใกล้ชิด

ขั้น 5 ขั้นประเมิน เดิมความสมบูรณ์

ขั้นนี้ผู้สอนมอบหมายให้ทำชิ้นงาน โดยให้ผู้เรียนได้ทำสมุดเล่มเล็ก ครูผู้สอนเป็นผู้จัดกลุ่มนักเรียนพร้อมกำหนดเรื่องที่จะเขียนออกมาเป็นคำ เช่นแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 แบ่งเป็น กลุ่มของไอ้ กลุ่มของเล่น กลุ่มของกิน นักเรียนจะคิดคำศัพท์พร้อม วาดภาพประกอบ ครูผู้สอนเป็นผู้รวบรวมผลงานคำศัพท์แต่ละกลุ่มจัดเป็นรูปเล่ม ผลจากการจัดกิจกรรมทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ มีการร่วมแสดงความคิดเห็น ทำกิจกรรมได้ อย่างดี ส่งผลให้เกิดผลงานการเขียนอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งผู้เรียนก็สามารถปฏิบัติได้ ตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

ตอนที่ 4 ผลการประเมินรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

1.เกณฑ์การผ่านร้อยละ 75 พบว่าหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมีทักษะการเขียนการเขียนภาษาไทยร้อยละ

2.นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยหลังการจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 5 รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยที่พัฒนาขึ้น

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยพัฒนาผู้เรียน โดยใช้นิทานเป็นสื่อทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะทั้ง 4 ทักษะ ให้ผู้เรียนได้ฝึกการฟัง พูด อ่านและเขียนโดยใช้สื่อที่เป็นนิทานตามที่ได้กสนใจ ครูผู้สอนเป็นผู้กระตุ้นทำให้เกิดการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของรูปแบบ

รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะของภาษาไปพร้อมกันทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบให้ผู้เรียนได้มีทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมกันเพื่อให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และวัดความสามารถในทักษะการเขียนโดยใช้นิทานเพื่อสร้างความรู้ของผู้เรียน ผ่านการสอน 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้น 1 ขั้นพสานความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนจะทบทวนความรู้เดิมให้ผู้เรียนสำรวจว่าสิ่งที่ตนเองเคยรู้มีอะไรบ้าง และผู้สอนจะได้อธิบายในสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ต่อไป

ขั้น 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนใช้นิทานเป็นสื่อเล่าให้ผู้เรียนฟังโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจเมื่อเล่าจบผู้สอนพร้อมผู้เรียนอภิปรายเรื่องร่วมกันเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหลังจากนั้นผู้เรียนอ่านออกเสียงตามผู้สอนให้ผู้เรียนรู้จักตัวอักษรและการออกเสียง

ขั้น 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา ขั้นนี้ผู้เรียนเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจากที่ครูเล่า (ขั้น 2) โดยผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็นให้ผู้เรียนช่วยกันเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจนจบแล้วให้ผู้เรียนอ่านเองอีกครั้งพร้อมให้ผู้เรียนได้หาคำศัพท์จากเรื่อง

ขั้น 4 ขั้นเสนอผลงานผ่านความสร้างสรรค์ ขั้นนี้เป็นการฝึกเขียนคำศัพท์จากเรื่องเป็นการระลึกจากการฟังและอ่านให้นักเรียนรู้จักอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำต่างๆ ที่เรียน เข้าในลีลาการเขียนอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงอักษร

ขั้น 5 ขั้นประเมิน เติมความสมบูรณ์ ผู้สอนมอบหมายให้ทำชิ้นงาน ให้ผู้เรียนได้ทำสมุดเล่มเล็ก โดยคิดคำศัพท์พร้อมวาดภาพประกอบเป็นคำที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันจากเรื่องที่เรียนมา

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น
- การดำเนินการวิจัยเป็นไปตามขั้นตอน ดังนี้

1. การพัฒนารูปแบบการสอน

1.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องนำมากำหนดเป็นองค์ประกอบในการสร้างรูปแบบมี 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ทฤษฎี/หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ 4) ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนรู้ตามรูปแบบ

1.2 พัฒนาเป็นรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยและนำเสนอผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบ

2. การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน และแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยจำนวน 40 ข้อ

2.2 ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบอีกครั้ง ก่อนนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อให้ได้ข้อสอบที่มีค่าระดับความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ จำนวน 20 ข้อ

3. การทดลองใช้รูปแบบการสอน

3.1 นำแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยทดสอบนักเรียนเพื่อประเมินผลก่อนเรียนนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไป

ใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในสถานการณ์จริงประเมินผลของรูปแบบการสอน และสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้

3.2 ทดสอบนักเรียนด้วยแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย แล้วนำ ข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ผล

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สรุปผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ได้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความเหมาะสมมีองค์ประกอบครบถ้วน ประกอบด้วย 1) หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ 4) ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนการสอนตามรูปแบบ

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้รูปแบบการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อน การจัดการจัดกิจกรรมเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสมและมีองค์ประกอบครบตาม กระบวนการวิจัยมีการดำเนินการหาข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียน สภาพการจัดการเรียน การสอน ผลการเรียนรู้รวมทั้งศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี วัตถุประสงค์ กระบวนการ เรียนการสอน โดยผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญที่ทรงคุณวุฒิทางหลักสูตรและการสอน รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดกิจกรรมการเรียน การสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้และเน้นการลงมือปฏิบัติจริงและประสบการณ์ตรง มีกิจกรรม

การเรียนการสอนที่หลากหลายให้ผู้เรียนหาความรู้ด้วยตนเองนักเรียนสามารถคิดเป็นทำ เป็น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของบุญเชิด ภิญ โยธอนันตรพงษ์ (2540,น.42) กล่าวว่า การสร้างความรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องแสวงหาความรู้และสร้างสรรค์ ความรู้ความเข้าใจด้วยตนเอง ความแข็งแกร่งของความเจริญงอกงามในความรู้จะเกิดขึ้น เมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้และแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับคนอื่นหรือได้พบกับสิ่งใหม่แล้ว นำความรู้มาเชื่อมโยง อีกทั้ง สาวิตรี รุญเจริญ (2549 , น. 29-32) กล่าวว่า การเรียนรู้โดย ผ่านการเล่านิทานเป็นการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว เด็กได้ยินได้ฟังรูปประโยค การออกเสียงคำ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน เด็กจะเกิดความรู้โดยอิงประสบการณ์เดิมบวกกับ จินตนาการใหม่ ซึ่งเหมาะสมกับวัยที่เป็นช่วงแห่งการรับรู้ ร่วมทั้งได้พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน จากผลการวิจัยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน และกิจกรรมการเรียน การสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ โดยเริ่มจาก

ขั้น 1 ขั้นพสานความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนจะทบทวนความรู้เดิมให้ผู้เรียนสำรวจว่าสิ่ง ที่ตนเองเคยรู้มีอะไรบ้าง ผู้สอนจะได้อธิบายในสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ต่อไปเพื่อเป็นการกระตุ้น ความสนใจเพื่อทำให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้เดิมกับสิ่งที่จะได้เรียนรู้ใหม่ทำให้ ผู้เรียนเกิดความคุ้นเคยก่อนในระดับหนึ่งว่าเรื่องราวที่จะเรียนมีความหมายความสัมพันธ์ ต่อผู้เรียนอย่างไร ทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดี และเห็นความสำคัญ สอดคล้องกับแนวคิด ของทิสนา แคมมณี (2553, น.282) กล่าวในขั้นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ มี ความลึกซึ้ง และอยู่คงทนในสิ่งที่เรียนมากขึ้น

ขั้น 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้ เป็นขั้นที่ผู้สอนเล่านิทานให้ผู้เรียนฟังโดยใช้เทคนิค การเล่าเรื่องให้นักเรียนสนใจซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์ตรงแก่ผู้เรียนเนื้อหาที่เรียนถือเป็น ปัจจุบันให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้เช่นเดียวกับสาวิตรี รุญเจริญ (2549,น.29-32) ว่าเด็ก เกิดการเรียนรู้ภาษาได้เร็ว การเล่านิทานเปรียบเหมือนเป็นการสอนภาษาไทย เด็กจะได้ยิน ได้ฟังถึงรูปประโยค การใช้ภาษาอย่างสนุกสนาน เด็กมองภาพรวมของเรื่องทั้งหมดออกทำ ให้เด็กรู้จักจับประเด็นเข้าใจเรื่องราวต่างๆ ได้เร็วขึ้น เมื่อเล่าจบผู้สอนพร้อมผู้เรียน อภิปรายเรื่องร่วมกันเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนคิดหลังจากนั้นผู้เรียนอ่านออกเสียงตามผู้สอนให้ ผู้เรียนรู้จักตัวอักษรและการออกเสียง ในขั้นนี้ผู้สอนจะได้แนะนำกลวิธีการอ่านเพื่อให้ ผู้เรียนสามารถเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้อย่างถูกต้องเหมาะสมรวมถึงการสังเกตคำศัพท์ ลำนวน โครงสร้างประโยคจากเรื่องราวที่อ่านเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจภาษามากขึ้นจนสามารถ นำไปประยุกต์ใช้เองได้ในสถานการณ์ต่างๆ

ขั้น 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา ขั้นนี้ผู้เรียนเล่าเรื่องและลำดับเรื่องจากที่ครูเล่า (ขั้น2) โดยผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนทุกคนได้แสดงความคิดเห็นให้ผู้เรียนช่วยกันเล่าเรื่อง และลำดับเรื่องจนจบแล้วให้ผู้เรียนอ่านเองอีกครั้งพร้อมให้ผู้เรียนได้หาคำศัพท์จากเรื่องซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของ อชรา เอิบสุขสิริ (2549,น.312-320) กล่าวว่าทฤษฎีการสร้าง ความรู้ด้วยตนเองเป็นทฤษฎีที่ให้ความสำคัญกับกระบวนการและวิธีการของบุคคลใน การสร้างความรู้ความเข้าใจจากประสบการณ์ รวมทั้งโครงสร้างทางสติปัญญาและความ เชื่อที่ใช้ในการแปลความหมายเหตุการณ์และสิ่งต่างๆ เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนกระทำกับ ข้อมูลนอกจากกระบวนการเรียนรู้จะเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมองแล้วยังเป็น กระบวนการทางสังคมด้วย ผู้เรียน ได้มีบทบาทเรียนรู้อย่างเต็มที่

ขั้น 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์ ขั้นนี้เป็นการฝึกเขียนคำศัพท์จาก เรื่อง เป็นการระลึกจากการฟังและอ่านให้นักเรียนรู้จักอักษรที่ใช้แทนความหมายของคำ ต่างๆ ที่เรียน ในลีลาการเขียนอักษรและความสัมพันธ์ของเสียงอักษร เป็นขั้นการเขียน สรุปลักษณะเป็นลักษณะผสมผสานระหว่างเนื้อหาและตัวภาษา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ การสื่อสารข้อความของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับลำดับ ขั้นตอนการเขียนภาษาไทยพื้นฐานของ ทศนีย์ สุภเมธี (2542,น.34-35)

ขั้น 5 ขั้นประเมิน เดิมความสมบูรณ์ ผู้สอนมอบหมายให้ทำชิ้นงาน ให้ผู้เรียนได้ ทำสมุดเล่มเล็ก โดยคิดคำศัพท์พร้อมวาดภาพประกอบเป็นคำที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันจาก เรื่องที่เรียนมา ซึ่งในขั้นนี้พบว่าผู้เรียนสามารถทำผลงานที่ได้รับมอบหมาย และใบงาน ผ่านตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับแนวความคิดของ วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542,น.23) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนจะต้องดำเนินการตรวจสอบและ ประเมินว่าสามารถจัดกิจกรรมได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดหรือไม่

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอน นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อยู่ ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน มีทักษะการเขียนภาษาไทยหลัง การจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไป ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องมาจากการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดย ใช้นิทาน ใช้หลักการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญทำให้ผู้เรียน มีความสามารถในการ สื่อสาร ใช้ภาษาถ่ายทอดความคิด ความรู้ความเข้าใจเป็นประ โยชน์ต่อการพัฒนา ตนเองและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อัญชลี ไสยวรรณ (2543) กล่าวว่า การสอน ภาษาแบบองค์รวมส่งผลให้เด็กซึ่งเป็นวัยเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาสามารถเรียนรู้ได้ด้วย ความ รวดเร็ว คล่องแคล่ว ใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญและสามารถอ่านด้วยความเข้าใจ เป็น

พัฒนาการคิด และภาษา ของเด็กในบริบททางสังคมวัฒนธรรม การสร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับเด็กตลอดจนการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ตอบสนองธรรมชาติและเหมาะสมกับขั้นพัฒนาการของเด็กแต่ละวัย แนวคิดนี้ทำให้มีการปรับเปลี่ยนการสอนภาษาที่ส่งผลให้เด็กมีความสนใจ เกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดีขึ้นเพราะสิ่งที่เรียนมีความหมายและไม่เกิดความรู้สึกว่าการเรียนภาษาเป็นเรื่องยากลำบาก

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป มีรายละเอียดดังนี้

ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้

1. ก่อนที่จะนำรูปแบบการสอน โดยใช้การสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบให้เข้าใจอย่างถ่องแท้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้สอนต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของตนเองและให้ความร่วมมือในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ครูผู้สอน ควรเปิดใจกว้างให้โอกาสแก่นักเรียนทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ส่งเสริมให้กล้าแสดงออกเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

4. การจัดการเรียนการสอน ครูต้องเตรียมความพร้อมในทุกขั้นตอน โดยเฉพาะขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้ต้องใช้เทคนิคการเล่านิทานเข้ามาประกอบ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ การสอน โดยใช้การสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย กับประชากรกลุ่มอื่นๆ

2. ควรมีการศึกษารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยไปใช้ร่วมกับทฤษฎีอื่นๆ

3. ควรมีการศึกษาการใช้นิทานกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับทฤษฎีอื่นๆ

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ . (2551). **สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2546). **การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- . (2540). **คู่มือการใช้ภาพประกอบการสอนวรรณกรรมสำหรับเด็กระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. (2535). **ปัญหาและกลวิธีสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กองทัพ เคลือบพนิชกุล. (2542). **การใช้ภาษา**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- กิติมา บุญยศ. (2545). **การสอนภาษาแบบองค์รวม (Whole Language) สำหรับเด็กก่อนวัยเรียนโดยใช้นิทาน**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- เกริก ชูพันธ์. (2547). **การเล่านิทาน**. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2543). **การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- คำขม แสนกล้า. (2547). **การพัฒนาแผนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3**. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จิราภรณ์ ปรีชาชน. (2544). **การจัดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านตามแนวสอนภาษาแบบธรรมชาติสำหรับนักเรียนระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- เจตสุภา สอนใจจิ. (2548). ผลการใช้นิทานเป็นสื่อตามแนวการสร้างปัญญาเพื่อพัฒนา
ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชลารินทร์ สุรินจักร.(2554). การสอนภาษาแบบโพนิกส์ประกอบการสอนภาษาไทยแบบ
องค์รวมเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2545). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: เมธิทิปส์.
ดรรรชนี หล่อวัฒนา. (2547). การใช้แนวคิดการเรียนรู้ภาษาแบบองค์รวมเพื่อเพิ่มพูนทักษะ
ภาษาอังกฤษและทักษะการคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงหทัย คำวัง. (2554). การใช้นิทานเพื่อการพัฒนาทักษะการเรียงคำในประโยคภาษาไทย
และการเล่านิทานของนักเรียนชาวเผ่ากะเหรี่ยงชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เดือนใจ เหล่าสุวรรณ. (2553). สิ่งที่คุณควรรู้ก่อนจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้. ค้นเมื่อวันที่
4 มิถุนายน 2554. จาก
<http://www.sahavichia.com/?name=knowledge&file=readknowledge&id=2020.html>
- ทัศนีย์ สุขเมธิ. (2554). พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- . (2542). การสอนวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ราชภัฏธนบุรี.
- ทิสนา แคมมณี. (2545). รูปแบบการเรียนการสอนทางเลือกที่หลากหลาย. กรุงเทพฯ :
ด้านสุทธาการพิมพ์.
- . (2553). ศาสตร์การสอน. (พิมพ์ครั้งที่13). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- ธนชัย ใจสา.(2555).การพัฒนา รูปแบบการสอนโดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง
และทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้ปัญหาของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตร
และการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

- ธนุ ทดแทนคุณ และกุลวดี แพทย์พิทักษ์. (2548). ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นภาพร ภู่อทอง. (2546). ผลของการเล่านิทานประกอบสื่อแบบต่างๆ ที่มีต่อการสร้างผังคิด
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นภคฉ จันท์เพ็ญ. (2542). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : แสงศิลาการพิมพ์.
- บรรจง จันท์พันธ์. (2547). การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะภาษาไทย
เรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 3. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บัณฑิต แจ่มจบ. (2545). การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำในมาตราตัวสะกดที่มี
พยัญชนะใช้หลายตัวสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์
การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บันลือ พฤกษ์วัน. (2549). มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเชิด ภิญ โยอนันตรพงษ์. (2540). การเรียนรู้แบบสรรค์สร้างความรู้. กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- บุปผา ชังพุก. (2542). ความยากง่ายในการเขียนสะกดคำในแบบเรียนภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ปริ่ง กลิ่นอยู่. (2488). ข้อมูลพื้นฐานโรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กลิ่นอยู่อุ้มภัก). ค้นเมื่อ
วันที่ 15 พฤษภาคม 2557 จาก www.knn.ac.th
- พนมวัน วรรณชัย. (2542). การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- พรชญา พรหมหิตาทร. (2542). การศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำภาษาไทยและ
สภาพการใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ทักษิณ.

- ไพบูลย์ มุลดี. (2546). การพัฒนาแผนการเรียนรู้และแบบฝึกและการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภาทิพย์ ศรีสุทธี. (2552). ความหมายของนิทาน. ค้นเมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2552 จาก <http://komut.spu.ac.th/somkiart/write7.htm>.
- มานพ สอนศิริ. (2546). หนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เล่ม 1. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ.(2543).เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา.(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ:สุวีริยาสาส์น.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: แอล ที เพรส.
- วรรณรักษ์ นัทรเวทิน. (2547). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านโดยใช้หนังสือประกอบการเรียนเรื่องเที่ยวบึงละหานชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.วิทยานิพนธ์การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วรรณิ ศิริสุนทร. (2542). เอกสารคำสอนวิชาการเล่านิทาน. กรุงเทพฯ:ต้นอ้อ 1999.
- วิกานดา จักรอิศราพงศ์. (2553). การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาแบบองค์รวมสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิไล มาศจรัส. (2551). เทคนิคการเขียนการเล่านิทาน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- วิโพภรณ์ วัฒนานิมิตกุล. (2540). การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้สาระอิงบริบท. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- . (ม.ป.ป.). การพัฒนารูปแบบการสอน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.

- ศิริลักษณ์ สัพโส. (2553). การพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มี
ปัญหาการอ่านและการเขียนในช่วงชั้นที่ 1 โรงเรียนศิริราชกูร์วิทยาการ
จังหวัดสกลนคร โดยใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลา.
 วิทยานิพนธ์ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สกุณา เลิกนอก. (2545). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนสะกดคำยากโดย
ใช้แบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.
 วิทยานิพนธ์ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สนิดาภรณ์ ทิพย์เจริญ. (2549). การใช้กระบวนการวิจัยปฏิบัติการรูปแบบวงจรลำดับเวลา
ของเจมส์แมคเคอร์แนน (James McKernan) เพื่อพัฒนาการอ่านและการเขียนคำ
ภาษาไทยสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาการอ่านและการเขียนคำภาษาไทยในช่วงชั้น
ที่ 3 โรงเรียนเชียงใหม่ประชานุสรณ์ จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ การศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สนิท ฉิมเล็ก. (2543). **พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิษณุโลก :**
 ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.
- สาวิตรี รุณเจริญ. (2549). **นิทานทำให้เด็กฉลาด.วารสารศูนย์บริการวิชาการ.**
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุจิตรา อ่อนค้อม. (2551). **ปรัชญาเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.**
- สุเทียบ ละอองทอง. (2545). **การพัฒนารูปแบบการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยใช้**
ยุทธศาสตร์เมตาคอกนิชัน สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร
คุยภูมิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภัทรา คงเรือง. (2539). **ผลของการใช้กิจกรรมการอ่านตามแนวการสอนภาษาแบบ**
ธรรมชาติที่มีต่อความคิดรวบยอดเกี่ยวกับตัวหนังสือและหนังสือของเด็กวัย
อนุบาล. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- อชรา เอิบสุขสิริ. (2549). **จิตวิทยาสำหรับครู. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์**
มหาวิทยาลัย.

- อัญชลี ไสยวรรณ. (2543). รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาผลการพัฒนาครูปฐมวัยโดยวิธี
ฝึกอบรมในระหว่างประจำการเกี่ยวกับเรื่องการสอนภาษาแบบธรรมชาติ
กรณีศึกษาโรงเรียนอนุบาลวัดไทรรัตนาราม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ราชภัฏพระนคร.
- อรอุมา อินฟูล่า. (2551). การใช้นิทานพื้นบ้านเป็นบทเรียนเสริมเพื่อพัฒนาความรู้ความ
เข้าใจ เรื่องประโยคในภาษาไทยตามทฤษฎีการทำงานของสมองสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
การสอนภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อารี สันหลวี. (2550). สอนภาษาไทยแนวสมดุลภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ชมรมเด็ก.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

- นางสิริพร ฝอยทอง ครู วิทยาลัยอาชีวศึกษา
โรงเรียนคลองนาเกลือ (กบินทร์บุรี)
- นางเน่งน้อย เปี่ยมทรัพย์ ครู วิทยาลัยอาชีวศึกษา
โรงเรียนวัดคูสร้าง
- นางอนงค์ ตาลประสาท ครู วิทยาลัยอาชีวศึกษา
โรงเรียนคลองนาเกลือ (กบินทร์บุรี)

ภาคผนวก ข
หนังสือราชการ

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๓๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขออนุมัติคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวสิริพร ฝอยทอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางจันทริมา สุคนธ์ทรัพย์ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์สุภรณ์ สัมบริบูรณ์	ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต	กรรมการที่ปรึกษาฯร่วม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถ สอดคล้องกับหัวข้อการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นอย่างดี ซึ่งคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยของนักศึกษาให้มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัย ดังแนบมาพร้อมนี้ และบัณฑิตวิทยาลัย ขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

วรม์ ดงอินทร์

(อาจารย์วรม์ ดงอินทร์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๔-๗๖๖๓๓๔๑

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๓๕

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนนิสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางนงน้อย เปี่ยมทรัพย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางจันทริมา สุคนธ์ทรัพย์ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓" โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์สุภรณ์ สัมบริบูรณ์	ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต	กรรมการที่ปรึกษาร่วม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถ สอดคล้องกับหัวข้อการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นอย่างดี ซึ่งคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยของนักศึกษาให้มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัย ดังแนบมาพร้อมนี้ และบัณฑิตวิทยาลัย ขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ว.เปี่ยมทรัพย์

(อาจารย์วาทิ คงอินทร์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๔-๗๖๖๓๓๔๑

ที่ ศธ ๐๕๖๔.๑๔/๒๓๖

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
๑๐๖๑ ถนนอสรภาพ แขวงหิรัญรูจี
เขตธนบุรี กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางอนงค์ ทาลประสาท

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางจันทริมา สุคนธ์ทรัพย์ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ได้รับการอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๑” โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

๑. รองศาสตราจารย์สุภรณ์ ลิ้มบริบูรณ์	ประธานกรรมการ
๒. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมหมาย มหาบรรพต	กรรมการที่ปรึกษาร่วม

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ดังกล่าวข้างต้น ได้พิจารณาเห็นว่า ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ ความสามารถ สอดคล้องกับหัวข้อการทำวิทยานิพนธ์ดังกล่าวเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งคำแนะนำของท่านจะเกิดประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขในการสร้างเครื่องมือสำหรับการวิจัยของนักศึกษาให้มีคุณภาพและเหมาะสมเพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัย ดังแนบมาพร้อมนี้ และบัณฑิตวิทยาลัย ขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์วาปี คงอินทร์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทรศัพท์ ๐-๒๔๗๓-๗๐๐๐ ต่อ ๑๘๑๐

โทรศัพท์นักศึกษา ๐๘๔-๗๖๖๓๓๔๑

ภาคผนวก ค
ผลการวิเคราะห์เครื่องมือ

ตารางที่ 5 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านคุณภาพรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้
นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น/ความ เหมาะสมผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าเฉลี่ย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.หลักการของรูปแบบการสอน					
1.1 มีปรัชญาการศึกษารองรับ	5	5	5	15	5.00
1.2 มีแนวคิดทฤษฎีรองรับ	4	5	5	14	4.66
1.3 มีความเป็นไปได้	5	4	5	14	4.66
2.จุดมุ่งหมายของรูปแบบการสอน					
2.1 มีความชัดเจน	5	5	4	14	4.66
2.2 ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	5	15	5.00
3.กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ การสอน					
3.1 ขึ้นสถานความรู้	5	4	5	14	4.66
3.2 ขึ้นเพิ่มเติมเสริมความรู้	5	5	5	15	5.00
3.3 ขึ้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา	4	5	5	14	4.66
3.4 ขึ้นเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์	5	5	4	14	4.66
3.5 ขึ้นประเมิน เติมความสมบูรณ์	4	5	5	14	4.66
4.ผลของผู้เรียนที่ได้รับจากรูปแบบการสอน					
4.1 ตรงตามจุดมุ่งหมาย	5	5	4	14	4.66
4.2 มีความเป็นไปได้	5	5	4	14	4.66

ตารางที่ 6 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้
รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าเฉลี่ย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1. สาระสำคัญ					
1.1 แสดงความคิดรวบยอดถูกต้องและชัดเจน	5	5	5	15	5.00
2. จุดประสงค์การเรียนรู้					
2.1 มีความชัดเจน	4	5	5	14	4.66
2.2 ครอบคลุมเนื้อหา	5	4	5	14	4.66
2.3 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้และประเมินได้	5	4	5	14	4.66
2.4 สามารถจัดกิจกรรมเรียนรู้ให้นักเรียนบรรลุ พฤติกรรมการเรียนรู้ได้	5	5	4	14	4.66
3. สาระการเรียนรู้					
3.1 เหมาะสมกับวัย	5	5	5	15	5.00
3.2 ชัดเจน ไม่สับสน	5	5	4	14	4.66
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้					
4.1 เหมาะสมกับเวลา	5	4	5	14	4.66
4.2 สร้างเสริมทักษะการอ่าน	4	5	5	14	4.66
4.3 สร้างเสริมทักษะการเขียน	4	5	5	14	4.66
4.4 เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเรียนรู้	5	5	5	15	4.66

ตารางที่ 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	ค่าเฉลี่ย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
5. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้					
5.1 เหมาะสมกับวัย	5	5	5	15	5.00
5.2 ช่วยส่งเสริมการจัดกิจกรรมให้บรรลุ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	15	5.00
6. การวัดและประเมินผล					
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือเหมาะสมกับ พฤติกรรม ที่กำหนดในจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	5	13	4.33
6.2 การวัดและประเมินครอบคลุม จุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	4	14	4.66
6.3 สามารถตรวจสอบการบรรลุจุดประสงค์ การเรียนรู้	4	4	5	13	4.33

ตารางที่ 7 ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านความสอดคล้องของส่วนประกอบต่างๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

ข้อ	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			รวม	สรุป (IOC)
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	สาระสำคัญกับจุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00
2	สาระสำคัญกับสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00
3	สาระสำคัญกับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00
4	สาระสำคัญกับแหล่งการเรียนรู้ / สื่อ อุปกรณ์	+1	+1	+1	3	1.00
5	จุดประสงค์ การเรียนรู้กับสาระการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00
6	จุดประสงค์ การเรียนรู้กับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00
7	จุดประสงค์การเรียนรู้กับแหล่งการเรียนรู้ / สื่อ อุปกรณ์	+1	+1	+1	3	1.00
8	จุดประสงค์การเรียนรู้กับวัดผลและประเมินผล	+1	+1	+1	3	1.00
9	สาระการเรียนรู้กับกิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	3	1.00
10	สาระการเรียนรู้กับแหล่งการเรียนรู้ / สื่อ อุปกรณ์	+1	+1	+1	3	1.00
11	กิจกรรมการเรียนรู้กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้	+1	+1	0	2	0.66

ตารางที่ 8 ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญด้านความเที่ยงตรงของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ			รวม	สรุป (IOC)
		คนที่	คนที่	คนที่		
		1	2	3		
1.นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ-ะ ได้ถูกต้อง	1	+1	+1	+1	3	1.00
	2	+1	0	+1	2	0.67
	3	0	+1	+1	2	0.67
2.นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ-า ได้ถูกต้อง	4	+1	0	+1	2	0.67
	5	+1	+1	+1	3	1.00
	6	+1	+1	0	2	0.67
	7	+1	0	+1	2	0.67
	8	+1	+1	0	2	0.67
3.นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ-ิ ได้ถูกต้อง	9	+1	+1	+1	3	1.00
	10	+1	+1	+1	3	1.00
	11	+1	+1	+1	3	1.00
	12	+1	+1	+1	3	1.00
	13	+1	+1	+1	3	1.00
4.นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ-ึ ได้ถูกต้อง	14	+1	+1	0	2	0.67
	15	+1	0	+1	2	0.67
	16	+1	+1	+1	3	1.00
	17	+1	0	+1	2	0.67
	18	+1	+1	+1	3	1.00

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงมาตรฐาน และระดับความเหมาะสม ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. สารสำคัญ			
1.1 แสดงความคิดรวบยอดถูกต้องและชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้			
2.1 มีความชัดเจน	4.66	0.58	มากที่สุด
2.2 ครอบคลุมเนื้อหา	4.66	0.58	มากที่สุด
2.3 ระบุพฤติกรรมที่สามารถวัดได้และประเมินได้	4.66	0.58	มากที่สุด
2.4 สามารถจัดกิจกรรมเรียนรู้ให้นักเรียนบรรลุพฤติกรรมการเรียนรู้ได้	4.66	0.58	มากที่สุด
3. สารการเรียนรู้			
3.1 เหมาะสมกับวัย	5.00	0.00	มากที่สุด
3.2 ชัดเจน ไม่สับสน	4.66	0.58	มากที่สุด
4. กิจกรรมการจัดการเรียนรู้			
4.1 เหมาะสมกับเวลา	4.66	0.58	มากที่สุด
4.2 สร้างเสริมทักษะการอ่าน	4.66	0.58	มากที่สุด
4.3 สร้างเสริมทักษะการเขียน	4.66	0.58	มากที่สุด
4.4 เป็นกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเรียนรู้	4.66	0.58	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งการเรียนรู้			
5.1 เหมาะสมกับวัย	5.00	0.00	มากที่สุด
5.2 ช่วยส่งเสริมการจัดกิจกรรมให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
6. การวัดและประเมินผล			
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือเหมาะสมกับพฤติกรรมที่กำหนดในจุดประสงค์การเรียนรู้	4.33	0.58	มากที่สุด
6.2 การวัดและประเมินครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้	4.66	0.58	มากที่สุด
6.3 สามารถตรวจสอบการบรรลุจุดประสงค์การเรียนรู้	4.33	0.58	มากที่สุด
รวม	4.70	0.43	มากที่สุด

ตารางที่ 10 ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยที่นำไปใช้ทดสอบ (pretest - posttest) จำนวน 20 ข้อ

ข้อที่	R_U	R_L	$R_U + R_L$	$R_U - R_L$	P	r	q	Pq
1	10	6	16	6	0.53	0.40	0.47	0.24
2	11	8	19	4	0.63	0.26	0.37	0.23
3	12	5	17	7	0.56	0.46	0.44	0.24
4	10	5	15	5	0.50	0.33	0.50	0.25
5	10	5	15	5	0.50	0.33	0.50	0.25
6	10	6	16	6	0.53	0.40	0.47	0.24
7	11	5	16	6	0.53	0.40	0.47	0.24
8	12	6	18	6	0.60	0.40	0.40	0.24
9	9	4	13	5	0.43	0.33	0.57	0.24
10	13	8	21	5	0.70	0.33	0.30	0.21
11	12	5	17	7	0.56	0.46	0.44	0.24
12	10	5	15	5	0.50	0.33	0.50	0.25
13	11	6	17	6	0.56	0.40	0.44	0.24
14	13	8	21	5	0.70	0.33	0.30	0.21
15	10	6	16	4	0.53	0.26	0.47	0.24
16	10	6	16	4	0.53	0.26	0.47	0.24
17	13	8	21	5	0.70	0.33	0.30	0.21
18	10	5	15	5	0.50	0.33	0.50	0.25
19	12	7	19	5	0.63	0.33	0.37	0.23
20	12	9	21	3	0.70	0.20	0.30	0.21
							$\sum Pq = 4.64$	

ตารางที่ 11 ประสิทธิภาพแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย จำนวน 20 ข้อ

นักเรียน	คะแนน (X)	X ²	นักเรียน	คะแนน (X)	X ²
1	13	169	16	10	100
2	11	121	17	14	196
3	14	196	18	17	289
4	15	225	19	15	225
5	13	169	20	16	256
6	8	64	21	13	169
7	9	81	22	11	121
8	9	81	23	8	64
9	11	121	24	10	100
10	14	196	25	11	121
11	16	256	26	7	49
12	14	196	27	10	100
13	13	169	28	13	169
14	10	100	29	12	144
15	11	121	30	14	196
			$\sum X = 352$		
$\sum X^2 = 4,655$					

หาค่าความแปรปรวนของคะแนนทั้งหมดที่ได้จากการทดลองใช้แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยจำนวน 20 ข้อ ได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{สูตรการหาความแปรปรวน} \quad S^2 &= \frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)} \\
 \text{แทนค่าในสูตร } S^2 &= \frac{(30)(4,655) - 123,904}{(30)(29)} \\
 &= \frac{139,650 - 123,904}{870} \\
 S^2 &= 18.09
 \end{aligned}$$

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยโดยใช้สูตร Kuder Richardson 20 (KR-20) มีดังนี้

สูตรหาค่าความเชื่อมั่น
$$r_{tt} = \frac{K}{K-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ

r_{tt} คือ ความเชื่อมั่น

K คือ จำนวนข้อสอบ

p คือ สัดส่วนของนักเรียนที่ตอบถูกในแต่ละข้อ

q คือ 1- p

$\sum pq$ คือ ผลรวมของ pq

s_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนที่สอบได้

แทนค่าในสูตร
$$r_{tt} = \frac{20}{20-1} \left[1 - \frac{4.64}{18.09} \right]$$

$$= 1.052(1-0.256)$$

$$=(1.052)(0.744)$$

$$= 0.78$$

ตารางที่ 12 คะแนนเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อน และหลังโดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

คนที่	คะแนนก่อน ทดลอง (Pre-test)	คะแนนหลังทดลอง (Post-test)	ค่าผลต่างระหว่างคะแนน (D)
1	11	15	4
2	9	13	4
3	10	14	4
4	12	16	4
5	11	17	6
6	9	14	5
7	8	16	8
8	13	18	5
9	9	14	5
10	10	15	5
11	12	17	5
12	14	18	5
13	12	16	4
14	10	17	7
15	11	16	5
16	9	15	6
17	12	15	3
18	11	15	4
19	12	16	4
20	13	16	3
21	12	15	3
22	11	15	4
23	10	15	5
24	11	17	6

ตารางที่ 12 (ต่อ)

คนที่	คะแนนก่อน ทดลอง (Pre-test)	คะแนนหลังทดลอง (Post-test)	ค่าผลต่างระหว่างคะแนน (D)
25	11	18	7
26	9	17	8
27	12	18	6
28	12	16	4
29	10	16	6
30	13	17	4
รวม	329	478	148
ค่าเฉลี่ย	10.96	15.93	4.93
ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	1.46	0.9	1.36

ค่า t-test = 2.66 **

ภาคผนวก ง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑ เรื่องสระ-ะ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จัดทำโดย

นางจันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์

โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย กลิ่นอยู่อุปถัมภ์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต ๑

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (รายวิชา ท ๑๑๑๐๑)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ ภาษาน่ารู้

เวลา ๒๐ ชั่วโมง

เรื่อง สระ อะ

เวลา ๕ ชั่วโมง

สาระสำคัญ

สระ -ะ ออกเสียง อะ เป็นสระเสียงสั้นเขียนไว้ข้างหลังพยัญชนะต้น คำที่ประสมด้วยเสียง อะ ถ้ามีตัวสะกดจะใช้รูป ไม้หันอากาศ เขียนไว้ข้างบนพยัญชนะต้นคำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันมีคำที่ประสมด้วยสระ -ะ และ ไม้หันอากาศ

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถ อ่านคำที่ประสมสระ-ะ ได้
๒. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ-ะ ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำที่ประสมสระ-ะ ได้
๔. นักเรียนคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดได้
๕. นักเรียนสามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังได้

สาระการเรียนรู้

การอ่านและเขียนคำที่ประสมสระ-ะ

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นผลานความรู้

- ๑.๑. นักเรียนและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับ การออกเสียง การเขียน พยัญชนะไทย ทั้ง 44 ตัว
- ๑.๒. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงพร้อมกัน และอธิบายตัวอักษรไทยที่มีพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และเลขไทย ซึ่งพยัญชนะสระและวรรณยุกต์ใช้ประสมกันทำให้คำนั้นมีความหมาย และครูอธิบายสิ่งที่จะเรียนรู้ต่อไป คือ สระ -ะ
- ๑.๓. ครูให้นักเรียนเขียนคัดพยัญชนะไทย ทั้ง 44 ตัว ตัวบรรจงเต็มบรรทัด

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้

๒.๑. นักเรียนฟังครูเล่านิทานสระ-ะ เรื่อง “กระต่ายกับกระบือ” โดยเน้นมารยาทในการฟัง โดยนักเรียนตอบคำถามปากเปล่าดังนี้

- เรื่องนี้มีตัวละครกี่ตัว
- ใครเป็นเพื่อนกับกระต่าย
- เครื่องใช้อะไรที่อยู่ในบ้านบ้าง
- เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ไหน

๒.๒. นักเรียนทุกคนฝึกอ่านออกเสียง จากนิทานตามครูพร้อมกัน ว่าอ่านอย่างไรจนจบเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา

๓.๑. ครูให้นักเรียนช่วยกันเล่านิทานที่ฟังและลำดับเหตุการณ์ ถ้าเล่าไม่ได้ให้ครูถามนำให้นักเรียนตอบ โดยให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม

๓.๒. ครูให้นักเรียนอ่านนิทานเองอีกครั้ง

๓.๓. ครูให้นักเรียนหาคำที่ประสมด้วยสระ-ะ จากนิทาน

๓.๔. ครูเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-ะ บนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านคำ จนคล่อง

๓.๕. ครูทบทวนโดยสุ่มให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระ-ะ

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์

๔.๑. ให้นักเรียนฝึกเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ-ะ จากนิทาน

๔.๒. ครูให้ทำใบงานที่ ๑

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมิน เติมความสมบูรณ์

๕.๑. ครูสุ่มให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-ะ บนกระดานตามคำบอก

๕.๒. มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกอ่านคำและทำบัตรภาพคำ โดยคิดคำที่ประสมด้วยสระ-ะ พร้อมวาดภาพประกอบ

สื่อ / แหล่งเรียนรู้

๑. นิทาน
๒. ใบงานที่ ๑

การวัดผลประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
๒. ตรวจสอบผลงาน การเขียนคำสระ-ะ ได้ภาพให้ถูกต้องไม่น้อยกว่า ๗ คำจาก ๑๐ คำ

ความเห็นของผู้บังคับบัญชา

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(นายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง)

ผู้อำนวยการโรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กตั้งอยู่อุทุมภ์)

บันทึกผลหลังสอน

1. ผลการสอน

.....

.....

.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(นางจันทร์ธิดา สุขนทรัพย์)

ครูผู้สอน

นิทาน สระ -ะ เรื่อง กระต่ายกับกระบือ

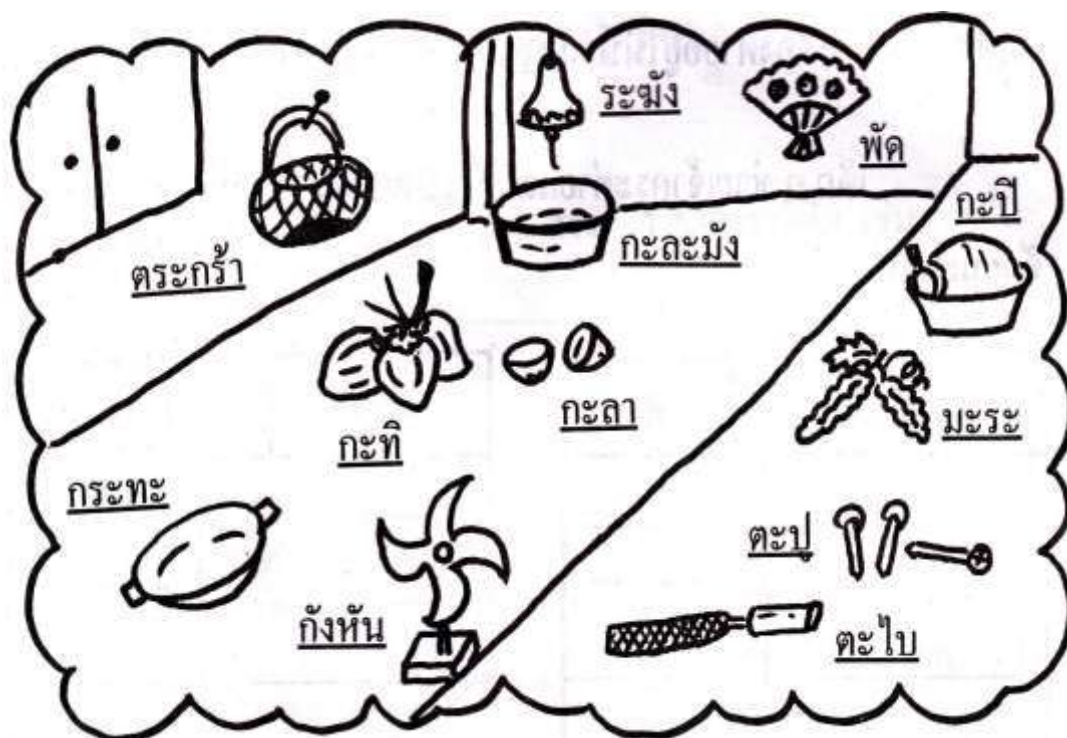
ในป่ามีกระต่าย กระต่ายเป็นเพื่อนกับกระบือ กระต่ายชอบนอนในกระบะ ในกระบะมีหญ้า กระบือชอบกินหญ้าในกระบะ

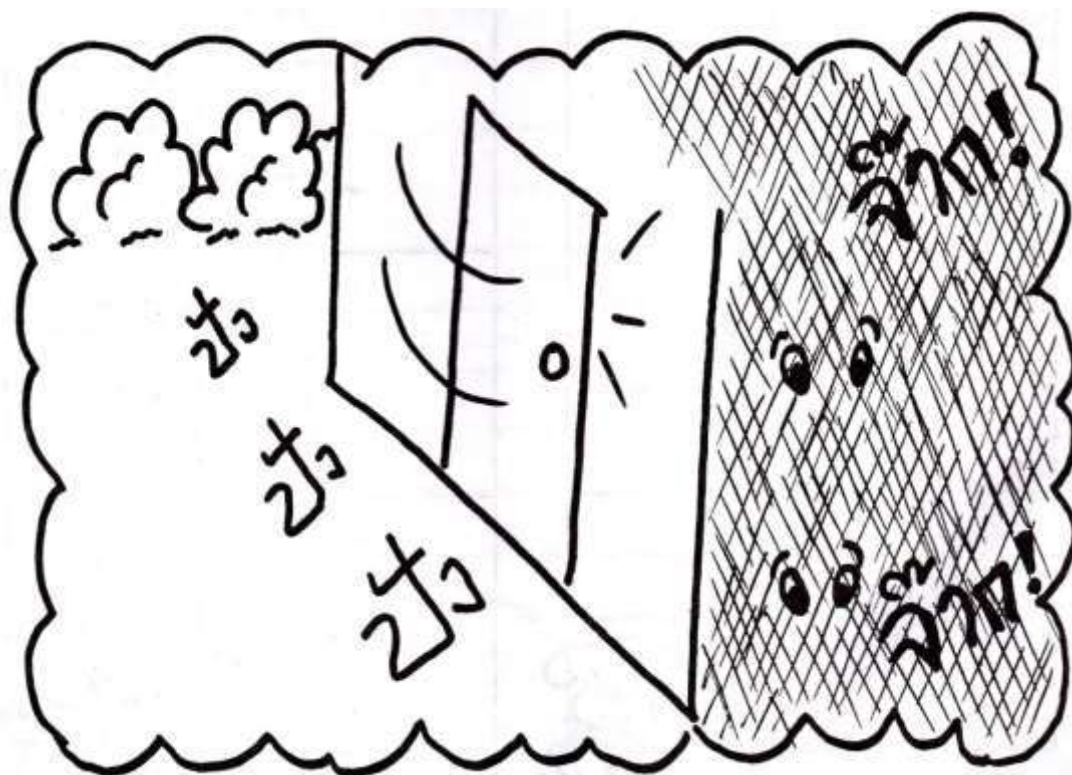
วันหนึ่งกระต่ายกับกระบือนัดกันไปในป่า เพื่อหาอาหารทั้งสองเข้าไปในป่าลึก และได้เจอบ้านหลังหนึ่งที่กลางป่า

กระต่ายและกระบือเข้าไปในบ้าน ในบ้านมี กระทะ กระปี กระทิ
 มะระ ตะปู ตะใบ กะลา ระฆัง กะละมัง ตะกร้า พัด และกั้งหัน

และทันใดนั้น ประตูบ้านก็ปิดเสียงดังปัง ในบ้านมืดมิด กระจาย
และกระเบื้องตกใจมาก ร้องเสียงดังลั่นบ้าน

จากนั้น ก็มีเสียงใครคนหนึ่งดั่งขึ้น “ก่อนตะวันจะตกดิน
วันนี้ ถ้าเจ้าสองตัวไม่สามารถหาสิ่งของที่สระ –ะ มาให้ข้าตัวละคร
๕ ชัน เจ้าทั้งสองตัวต้องตายอยู่ในบ้านลั้งนี้” ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...

ใบงานที่ ๑

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำสระ-ะใต้ภาพให้ถูกต้อง

.....

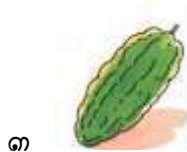
.....

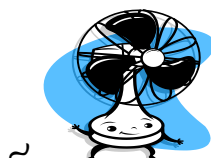
.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การให้คะแนน ๘-๑๐ คำ = ดี, ๕-๗ คำ = ปานกลาง, ๑-๔ คำ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่กำหนด

เลข ที่	ชื่อ - สกุล	รายการสังเกต																		สรุปผลการประเมิน ผ่าน / ไม่ผ่าน			
		สนใจในเรื่องที่ ครูเล่า			มีมารยาทการฟัง และการพูด			อ่านออกเสียงคำ			ตอบคำถามและ เล่าเรื่องได้ถูกต้อง			บอกความหมายคำ			คัดตัวบรรจงเต็ม บรรทัดสวยงาม				เขียนสะกดคำ		
		๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐				
๑																							
๒																							
๓																							
๔																							
๕																							
๖																							
๗																							
๘																							
๙																							
๑๐																							
๑๑																							
๑๒																							
๑๓																							
๑๔																							
๑๕																							

เกณฑ์การให้คะแนน ๒ = ดี, ๑ = ปานกลาง, ๐ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

เกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนน ๑ ขึ้นไปทุกรายการจึงจะผ่าน

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๒ เรื่องสระ-า
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จัดทำโดย

นางจันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์

โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย กลิ่นอยู่อุปถัมภ์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต ๑

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๒

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (รายวิชา ท ๑๑๑๐๑)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ ภาษาน่ารู้

เวลา ๒๐ ชั่วโมง

เรื่อง สระ อา

เวลา ๕ ชั่วโมง

สาระสำคัญ

สระ-า ออกเสียง อา เป็นสระเสียงยาว เขียนไว้หลังพยัญชนะต้น คำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน มีคำที่ประสมด้วยสระ-า

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถ อ่านคำที่ประสมสระ-า ได้
๒. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ-า ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำที่ประสมสระ-า ได้
๔. นักเรียนคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดได้
๕. นักเรียนสามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังได้

สาระการเรียนรู้

การอ่านและเขียนคำที่ประสมสระ-า

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นผสมความรู้

- ๑.๑. นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับ การออกเสียง การเขียน คำที่ประสมสระ-ะ
- ๑.๒. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ประสมสระ-ะ จากบัตรภาพคำพร้อมกัน และอธิบายความหมาย จากนั้นครูอธิบายสระต่อไปที่จะเรียนคือสระ -า
- ๑.๓. ครูให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-ะ ตามคำบอก ๑๐ คำ ตัวบรรจงเต็มบรรทัด

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้

๒.๑. นักเรียนฟังครูเล่านิทานสระ-า เรื่อง “ปลาสามตัว” โดยเน้นมารยาทในการฟังจนจบเรื่อง และให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่าดังนี้

- เรื่องนี้มีตัวละครกี่ตัว
- เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่ไหน
- ปลาไปพบใคร
- ปลา ๓ ตัว เป็นอะไรกัน

๒.๒. นักเรียนทุกคนฝึกอ่านออกเสียง จากนิทานตามครูพร้อมกัน ว่าอ่านอย่างไรจนจบเรื่อง

ขั้นที่ 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา

๓.๑. ครูให้นักเรียนช่วยกันเล่านิทานที่ฟังและลำดับเหตุการณ์ ถ้าเล่าไม่ได้ให้ครูถามนำให้นักเรียนตอบโดยให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม

๓.๒. ครูให้นักเรียนอ่านนิทานเองอีกครั้ง

๓.๓. ครูให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ-า จากนิทาน

๓.๔. ครูเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-า บนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านคำ จนคล่อง

๓.๕. ครูทบทวน โดยสุ่มให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระ-า

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความสร้างสรรค์

๔.๑. ให้นักเรียนฝึกเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ-า จากนิทาน

๔.๒. ครูให้ทำใบงานที่ ๒

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมิน เดิมความสมบูรณ์

๕.๑. ครูสุ่มให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-า บนกระดานตามคำบอก

๕.๒. มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกอ่านคำและทำบัตรภาพคำ โดยคิดคำที่ประสมด้วย สระ-า พร้อมวาดภาพประกอบ

สื่อ / แหล่งเรียนรู้

๑. บัตรภาพคำ
๒. นิทาน
๓. ใบงานที่ ๒

การวัดผลประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
๒. ตรวจสอบผลงาน การเขียนคำสระ-า ได้ภาพให้ถูกต้องไม่น้อยกว่า ๗ คำจาก ๑๐ คำ

ความเห็นของผู้บังคับบัญชา

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(นายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง)

ผู้อำนวยการโรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กตั้งอยู่อุปถัมภ์)

บันทึกผลหลังสอน

1. ผลการสอน

.....

.....

.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....

.....

.....

3. แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

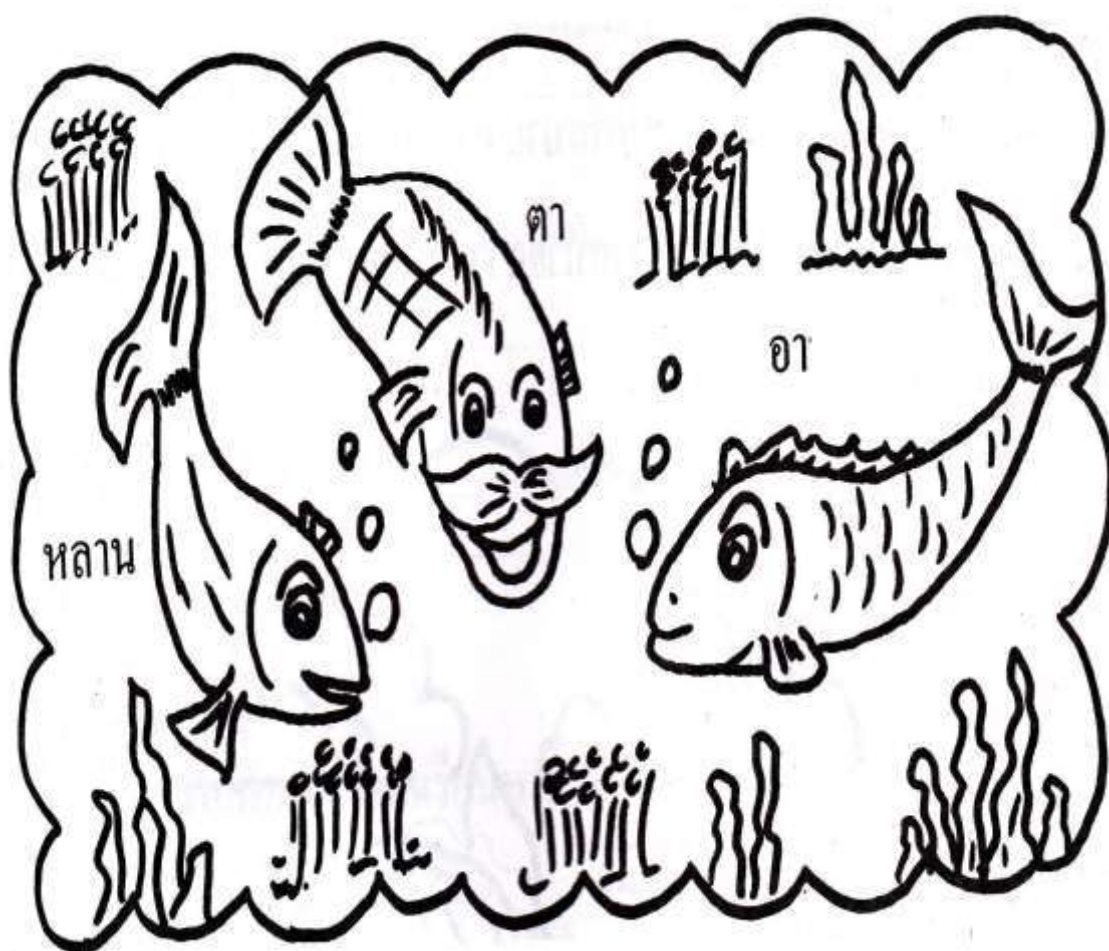
(ลงชื่อ).....

(นางจันทร์ธิดา สุขนทรทรัพย์)

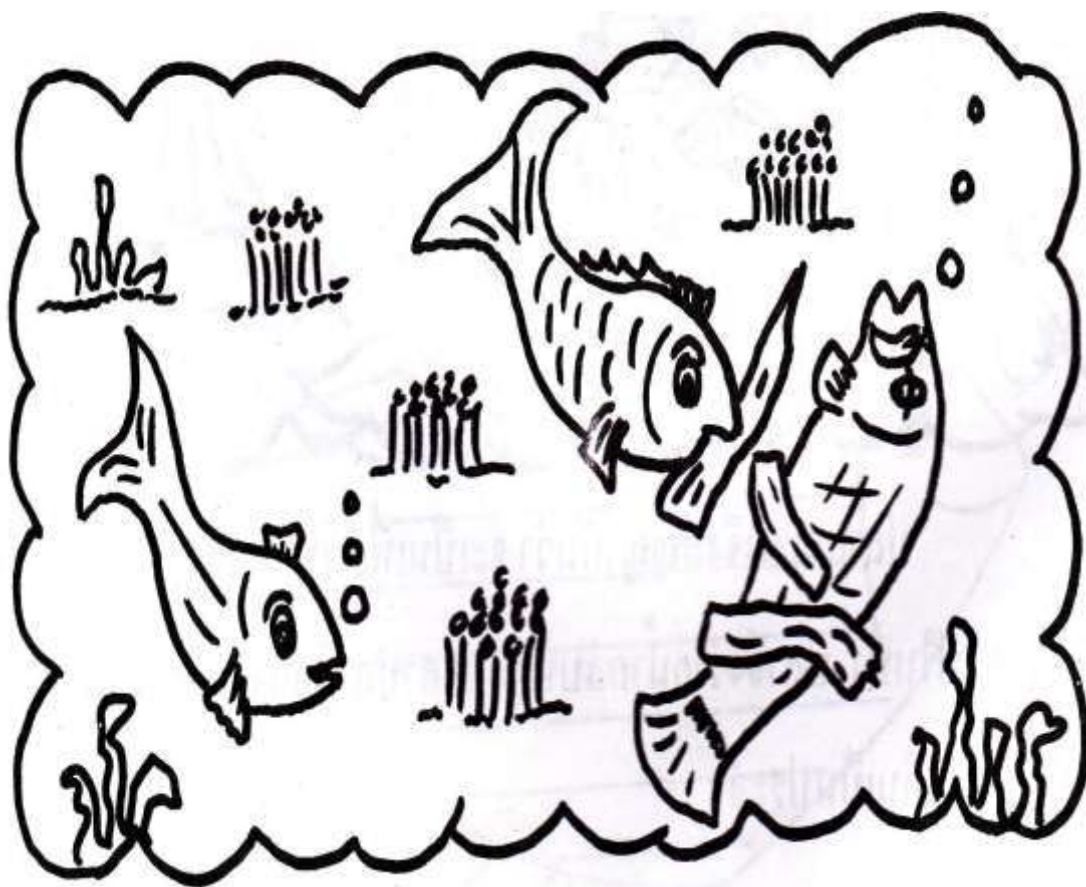
ครูผู้สอน

นิทานสระ-า เรื่อง ปลาสามตัว

ในนามีปลาดำโต ปลาดำโตมีสามตัว ตัวหนึ่งเป็นตา ตัวหนึ่งเป็นอา และอีกตัวหนึ่งเป็นหลาน

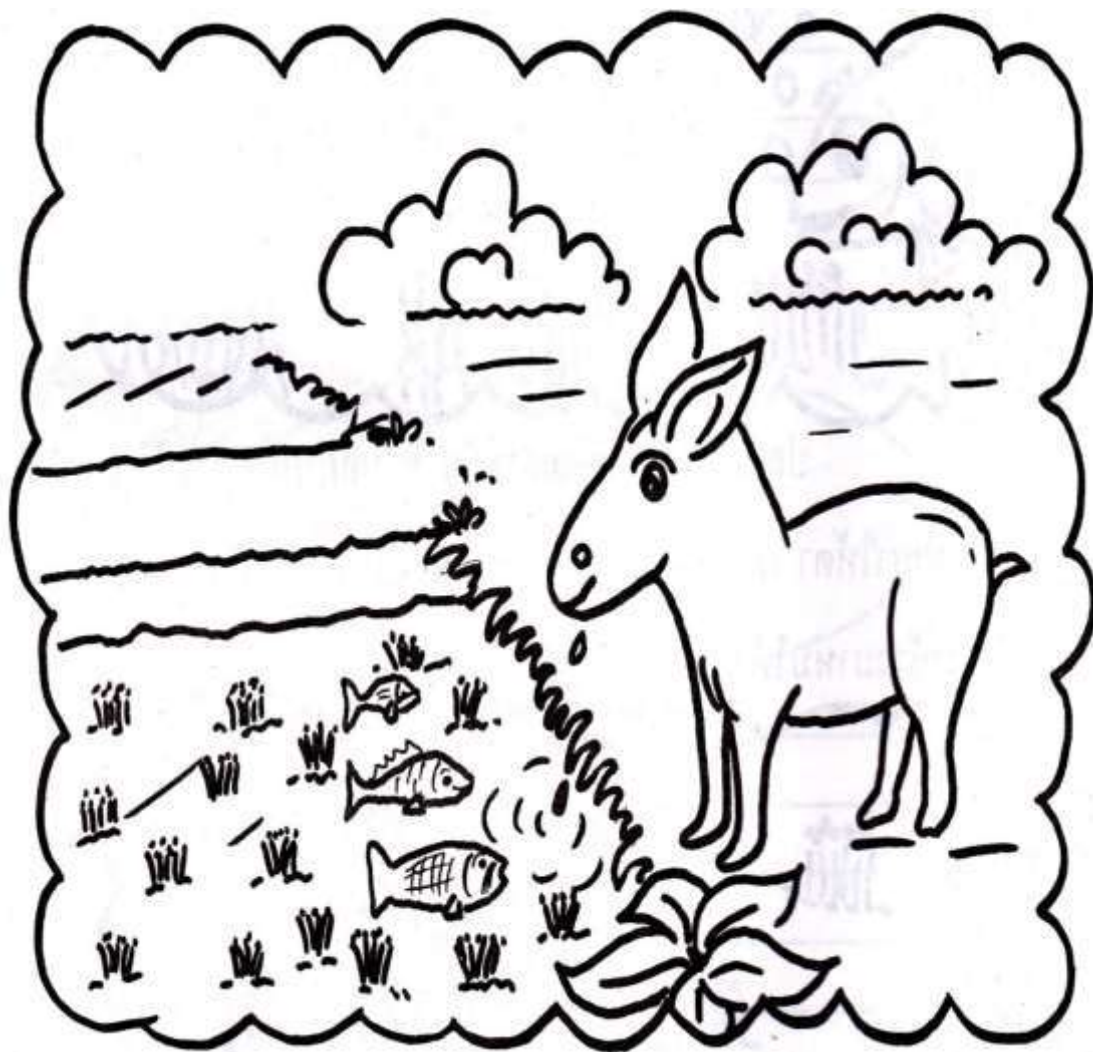

ปลาทั้งสามตัวเป็นญาติกัน อาบอกหลานว่าให้ไปหาขามาให้ตา เพราะตาไม่สบาย หลานจึงไปหาขามาให้ อาคาบฟางข้าวมาห่มให้ตาแทนผ้าห่ม

พอดตาได้กินยา ตาก็หายจากอาการไม่สบาย อาบอกว่าเราต้อง
ช่วยกันดูแลตา เพราะตาแก่ชราแล้ว แต่ก่อนตาก็เลี้ยงเรามาจนเรา
เติบโต

วันหนึ่งมีลาสีขาตัวหนึ่งเดินผ่านมา แวะดื่มน้ำในนา ลาพบ
ปลาสามตัวจึงทักทาย ล่าว่าปลาสบายเพราะว่าอาศัยอยู่ในน้ำ มี
อาหารดี มีอากาศเย็นสบาย แต่ปลาว่าลาสบายกว่า เพราะมีขา ก้าว
เดินไปมาที่ไหนก็ได้

ปลาและลาจึงสัญญากันว่า จะเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน แล้วลาก็
เดินจากไปในป่า ปลาจึงว่ายน้ำกลับบ้าน เวลาปลาคิดถึงลาก็จะมา
ดักรอลาที่ทางเดินเป็นประจำ

ใบงานที่ ๒

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำสระ-าใต้ภาพให้ถูกต้อง

.....

.....

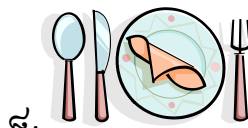
.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การให้คะแนน ๘-๑๐ คำ = ดี, ๕-๗ คำ = ปานกลาง, ๑-๔ คำ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่กำหนด

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการสังเกต															สรุปผลการประเมิน ผ่าน / ไม่ผ่าน								
		สนใจในเรื่องที่ ครูเล่า			มีมารยาทการฟัง และการพูด			อ่านออกเสียงคำ			ตอบคำถามและ เล่าเรื่องได้ถูกต้อง			บอกความหมายคำ				คัดตัวบรรจงเต็ม บรรทัดสวยงาม			เขียนสะกดคำ				
		๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐		๒	๑	๐	๒	๑	๐		
๑																									
๒																									
๓																									
๔																									
๕																									
๖																									
๗																									
๘																									
๙																									
๑๐																									
๑๑																									
๑๒																									
๑๓																									
๑๔																									
๑๕																									

เกณฑ์การให้คะแนน ๒ = ดี, ๑ = ปานกลาง, ๐ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

เกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนน ๑ ขึ้นไปทุกรายการจึงจะผ่าน

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่องสระ อี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จัดทำโดย

นางจันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์

โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย กลิ่นอยู่อุปถัมภ์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต ๑

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๓

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (รายวิชา ท ๑๑๑๐๑)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ ภาษาน่ารู้

เวลา ๒๐ ชั่วโมง

เรื่อง สระ อี

เวลา ๕ ชั่วโมง

สาระสำคัญ

สระ อี ออกเสียง อี เป็นสระเสียงสั้น เขียนไว้ข้างล่างพยัญชนะต้น คำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน มีคำที่ประสมด้วยสระ อี

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถ อ่านคำที่ประสมสระ อี ได้
๒. นักเรียนสามารถ เขียนสะกดคำที่ประสมสระ อี ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำที่ประสมสระ อี ได้
๔. นักเรียนคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดได้
๕. นักเรียนสามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังได้

สาระการเรียนรู้

การอ่านและเขียนคำที่ประสมสระ อี

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นผสมความรู้

- ๑.๑. นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับ การออกเสียง การเขียน คำที่ประสมสระ-า
- ๑.๒. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ประสมสระ-า จากบัตรภาพคำพร้อมกัน และอธิบายความหมาย จากนั้นครูอธิบายสระต่อไปที่จะเรียนคือสระ อี
- ๑.๓. ครูให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระ-า ตามคำบอก ๑๐ คำ ตัวบรรจงเต็มบรรทัด

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้

๒.๑. นักเรียนฟังครูเล่านิทานสระอิ เรื่อง “ลิงตัวจิ๋ว” โดยเน้นมารยาทในการฟัง จินตนาการ และให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่าดังนี้

- เรื่องนี้มีลิงกี่ตัว
- ตอนจบของเรื่องเป็นอย่างไร
- ทำไมลิงจิ๋วถึงกินยา
- นักเรียนชอบตัวละครตัวไหนในเรื่องนี้ เพราะอะไร

๒.๒. นักเรียนทุกคนฝึกอ่านออกเสียง จากนิทานตามครูพร้อมกัน ว่าอ่านอย่างไร จินตนาการ

ขั้นที่ 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา

๓.๑. ครูให้นักเรียนช่วยกันเล่านิทานที่ฟังและลำดับเหตุการณ์ ถ้าเล่าไม่ได้ให้ครูถามนำให้นักเรียนตอบ โดยให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม

๓.๒. ครูให้นักเรียนอ่านนิทานเองอีกครั้ง

๓.๓. ครูให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระอิจากนิทาน

๓.๔. ครูเขียนคำที่ประสมด้วยสระอิบนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านคำ จนคล่อง

๓.๕. ครูทบทวนโดยสุ่มให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระอิ

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์

๔.๑. ให้นักเรียนฝึกเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระอิจากนิทาน

๔.๒. ครูให้ทำใบงานที่ ๓

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมิน เติมความสมบูรณ์

๕.๑. ครูสุ่มให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระอิบนกระดานตามคำบอก

๕.๒. มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกอ่านคำและทำบัตรภาพคำ โดยคิดคำที่ประสมด้วยสระอิพร้อมวาดภาพประกอบ

สื่อ / แหล่งเรียนรู้

๒. บัตรภาพคำ

๓. นิทาน

๔. ใบงานที่ ๓

การวัดผลประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

๒. ตรวจสอบผลงาน การเขียนคำสระ ิ ได้ภาพให้ถูกต้องไม่น้อยกว่า ๗ คำจาก ๑๐ คำ

ความเห็นของผู้บังคับบัญชา

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(นายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง)

ผู้อำนวยการ โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (ก๊ลินอยู่อุปถัมภ์)

บันทึกผลหลังสอน

1. ผลการสอน

.....
.....
.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....

3. แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

(ลงชื่อ)

(นางจันทร์ธิดา สุขนทรทรัพย์)

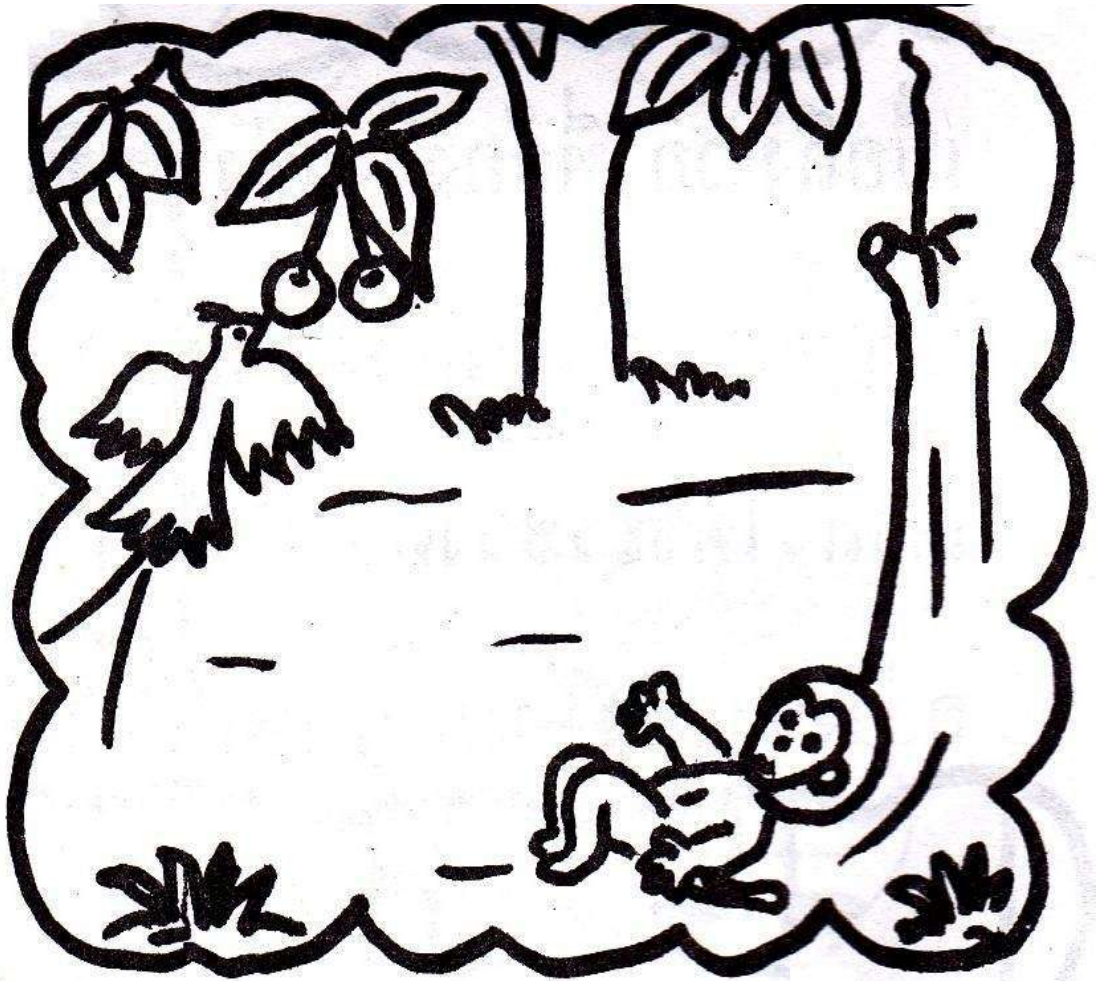
ครูผู้สอน

นิทานสระ ี เรื่อง ลิงตัวจิ๋ว

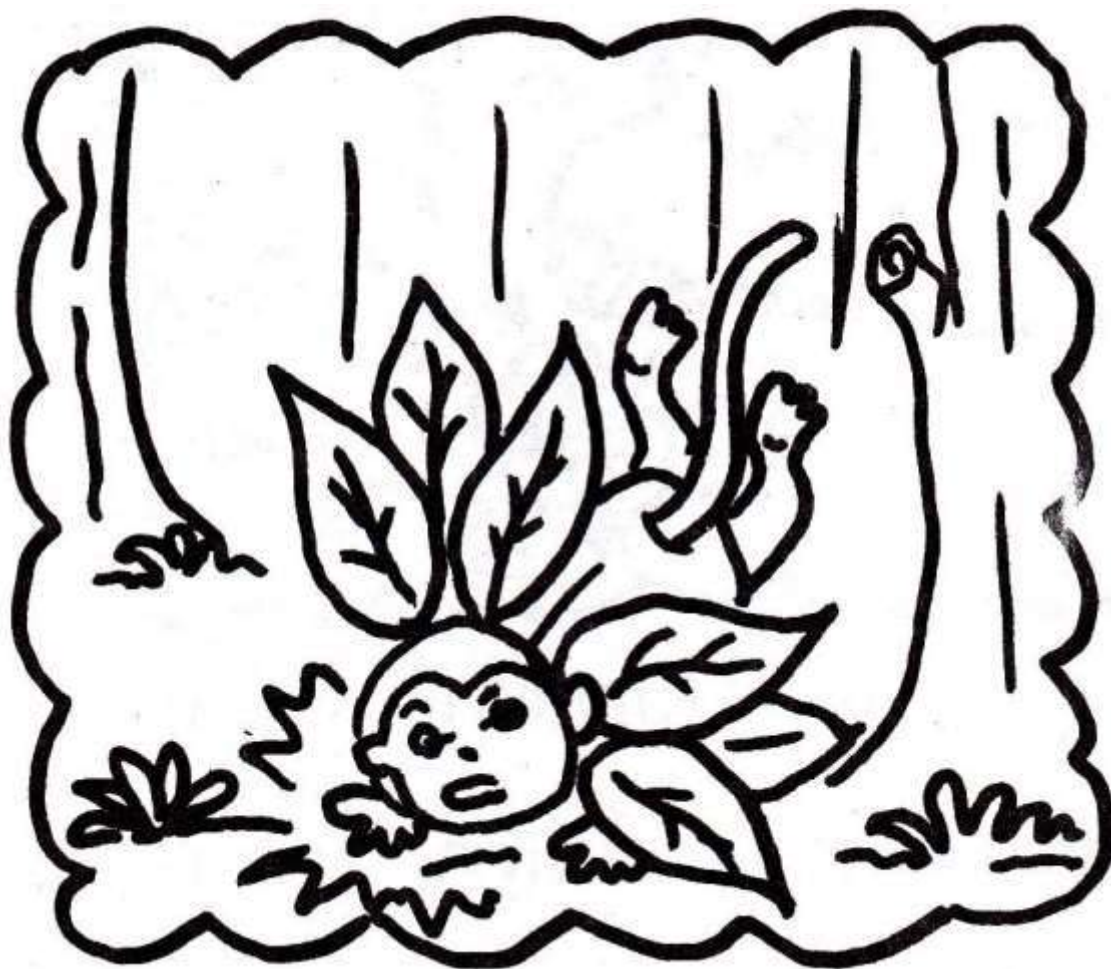
ลิงอยู่ในป่า ลิงมีลืบตัว ลิงตัวที่ลืบเป็นลิงตัวจิ๋ว ลิงตัวจิ๋วมี
นิสัยซุกซน มันชอบนั่งกินกล้วยบนก้อนหินริมลำธาร

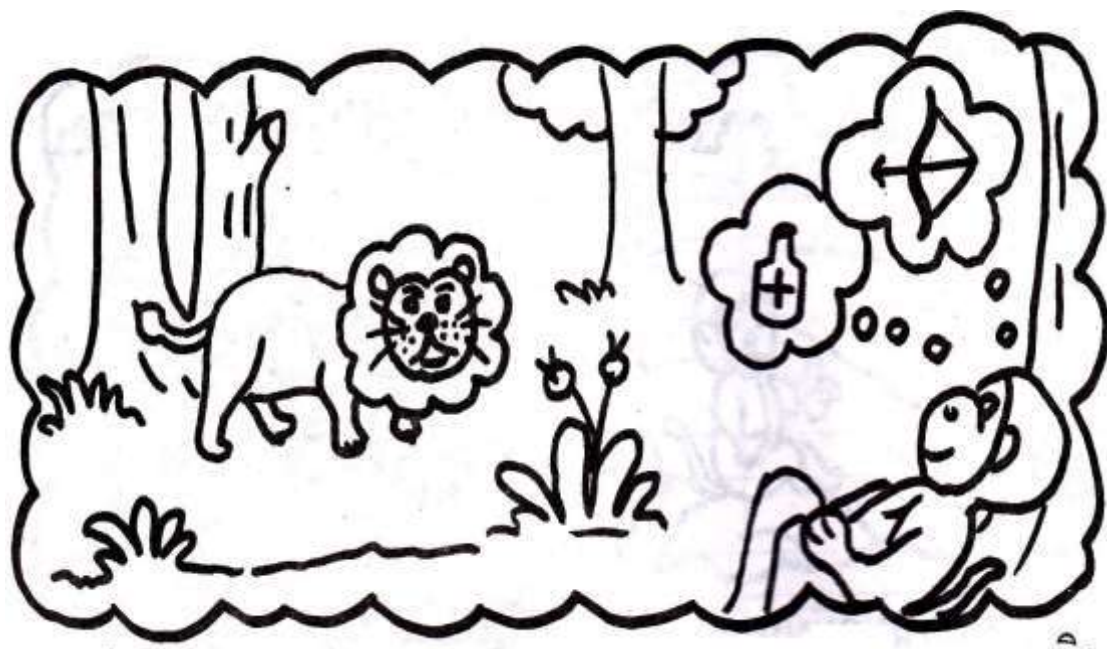
ลิงตัวจิ๋วเห็นนกบินมาจิกผลไม้ มันอยากบินได้เหมือนนก มัน
จึงคิดหาวิธี ลิงตัวจิ๋วนำไปไม้มาติดทำเป็นปีก แล้วปีนขึ้นไปบน
ต้นไม้ เพื่อทดลองบิน

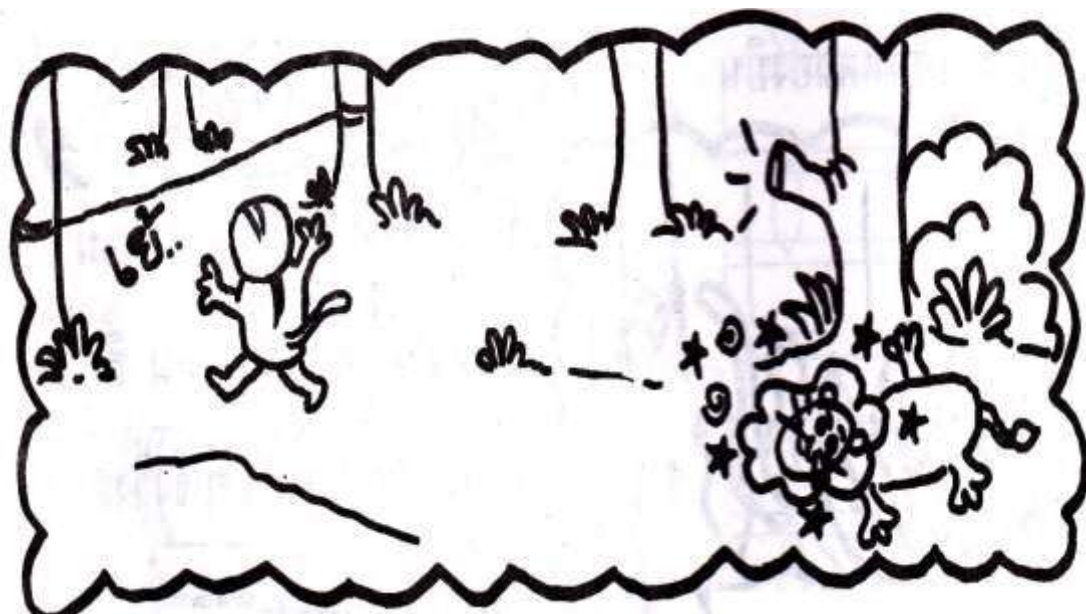
เมื่อถึงตัวจิ๋วทั้งตัวลงสู่พื้นดิน มันบินไม่ได้ หน้าทิ่มดิน ลื่นจุกปาก
พวกเพื่อนๆ จึงวิ่งมาช่วยหิ้วแขนไปกินยา ถึงตัวจิ๋วนี้มือบิดจนหัก

ลิงตัวจิ๋วจับยากินอยู่สิบวันก็หาย มันไม่อยากบินได้อีก
 แล้ว พอดีมีสิงโตเดินผ่านมา ทำลิงตัวจิ๋ววิ่งแข่งกัน มันหัวเราะดัง ฮี
 ฮี ฮี ลิงไม่พอใจ คิดหาวิธีเอาชนะสิงโต มันจะเอายาพิษให้สิงโต
 กินหรือว่าจะใช้ธนูยิงไปจิ้มตาสิงโตดี ลิงจิ๋วคิดไม่ออก

เมื่อถึงเวลาที่ต้องวิ่งแข่ง จึงให้กระทิงเป็นผู้ตัดสิน พอกระทิง
 ปล่อยตัว สิงโตก็วิ่งเร็วลิว นำหน้าสิงโตจิวไปไกล แต่ไม่ทันที่เจ้า
 สิงโตจะระวังตัว หัวจึงไปกระแทกกับกิ่งของต้นไม้เข้าอย่างจัง
 สิงโตนอนสลบนิ่งไป

เจ้าลิงจิววิ่งไปด้วยจิตใจห่อเหี่ยว พอวิ่งไปเจอสิงโตนอน
สลบนิ่งอยู่ มันจึงตัดสินใจวิ่งไปยังเส้นชัยและเป็นผู้ชนะในที่สุด

.....จบ.....

ใบงานที่ ๓

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำสระ ิ ได้ภาพให้ถูกต้อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การให้คะแนน ๘-๑๐ คำ = ดี, ๕-๗ คำ = ปานกลาง, ๑-๔ คำ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่กำหนด

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการสังเกต															สรุปผลการประเมิน ผ่าน / ไม่ผ่าน					
		สนใจในเรื่องที่			มีมารยาทการฟัง			อ่านออกเสียงคำ			ตอบคำถามและ			บอกความหมาย				ตัดตัวบรรจงเต็ม				
		๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐		๒	๑	๐		
๑																						
๒																						
๓																						
๔																						
๕																						
๖																						
๗																						
๘																						
๙																						
๑๐																						
๑๑																						
๑๒																						
๑๓																						
๑๔																						
๑๕																						

เกณฑ์การให้คะแนน ๒ = ดี, ๑ = ปานกลาง, ๐ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

เกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนน ๑ ขึ้นไปทุกรายการจึงจะผ่าน

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๔ เรื่องสระ อี
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

จัดทำโดย

นางจันทร์ธิดา สุขนทรทรัพย์

โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย กลี้อยู่อุปถัมภ์
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรปราการ เขต ๑

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๔

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย (รายวิชา ท ๑๑๑๐๑)

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ชื่อหน่วยการเรียนรู้ที่ ๑ ภาษาน่ารู้

เวลา ๒๐ ชั่วโมง

เรื่อง สระ อี

เวลา ๕ ชั่วโมง

สาระสำคัญ

คำสระ อี ออกเสียง อี เป็นสระเสียงยาว เขียนไว้ข้างบนพยัญชนะต้น คำที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน มีคำที่ประสมด้วยสระ อี

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถ อ่านคำที่ประสมสระ อี ได้
๒. นักเรียนสามารถเขียนสะกดคำที่ประสมสระ อี ได้ถูกต้อง
๓. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำที่ประสมสระ อี ได้
๔. นักเรียนคัดลายมือตัวบรรจงเต็มบรรทัดได้
๕. นักเรียนสามารถตอบคำถามและเล่าเรื่องที่ฟังได้

สาระการเรียนรู้

การอ่านและเขียนคำที่ประสมสระ อี

กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 ขั้นผสมความรู้

- ๑.๑. นักเรียนและครูร่วมกันทบทวนเกี่ยวกับ การออกเสียง การเขียน คำที่ประสมสระ อี
- ๑.๒. ครูให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำที่ประสมสระ อี จากบัตรภาพคำพร้อมกัน และอธิบายความหมาย จากนั้นครูอธิบายสระต่อไปที่จะเรียนคือสระ อี
- ๑.๓. ครูให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระ อีตามคำบอก ๑๐ คำ ตัวบรรจงเต็มบรรทัด

ขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้

๒.๑. นักเรียนฟังครูเล่านิทานสระ ี เรื่อง “ลูกหมีหนีไฟ” จนจบเรื่อง ให้นักเรียนตอบคำถามปากเปล่าดังนี้

- จากนิทานมีสัตว์กี่ชนิด
- ลูกหมีหนีไฟอย่างไร
- อะไรทำให้ลูกหมีต้องหลงป่า
- ใครทำให้ลูกหมีรอดพ้นจากไฟป่าอย่างปลอดภัย
- ถ้านักเรียนเป็นลูกหมี นักเรียนจะอย่างไร

๒.๒. นักเรียนทุกคนฝึกอ่านออกเสียง จากนิทานตามครูพร้อมกัน จนจบเรื่องพร้อมทั้งระบายสีจากนิทาน

ขั้นที่ 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา

๓.๑. ครูให้นักเรียนช่วยกันเล่านิทานที่ฟังและลำดับเหตุการณ์ ถ้าเล่าไม่ได้ให้ครูถามนำให้นักเรียนตอบ โดยให้นักเรียนทุกคนมีส่วนร่วม

๓.๒. ครูให้นักเรียนอ่านนิทานเองอีกครั้ง

๓.๓. ครูให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ประสมด้วยสระ ี จากนิทาน

๓.๔. ครูเขียนคำที่ประสมด้วยสระ ี บนกระดานให้นักเรียนฝึกอ่านคำ จนคล่อง

๓.๕. ครูทบทวน โดยสุ่มให้นักเรียนอ่านคำที่ประสมด้วยสระ ี

ขั้นที่ 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์

๔.๑. ให้นักเรียนฝึกเขียนคำศัพท์ที่ประสมด้วยสระ ี จากนิทาน

๔.๒. ครูให้ทำใบงานที่ ๔

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมิน เติมความสมบูรณ์

๕.๑. ครูสุ่มให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระ ี บนกระดานตามคำบอก

๕.๒. มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกอ่านคำและทำบัตรภาพคำ โดยคิดคำที่ประสมด้วยสระ ี พร้อมวาดภาพประกอบ

สื่อ / แหล่งเรียนรู้

๑. บัตรภาพคำ
๔. นิทาน
๕. ใบงานที่ ๔

การวัดผลประเมินผล

๑. แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

๒. ตรวจสอบผลงาน การเขียนคำสระอิ ได้ภาพให้ถูกต้องไม่น้อยกว่า ๗ คำจาก ๑๐ คำ

ความเห็นของผู้บังคับบัญชา

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ)

(นายธรรมศักดิ์ ฝอยทอง)

ผู้อำนวยการ โรงเรียนคลองนาเกลือ (ก๊อปปี้)

บันทึกผลหลังสอน

1. ผลการสอน

.....
.....
.....

2. ปัญหา/อุปสรรค

.....
.....
.....

3. แนวทางแก้ไข

.....
.....
.....

(ลงชื่อ)

(นางจันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์)

ครูผู้สอน

นิทานสระ ี เรื่องลูกหมีหนีไฟ

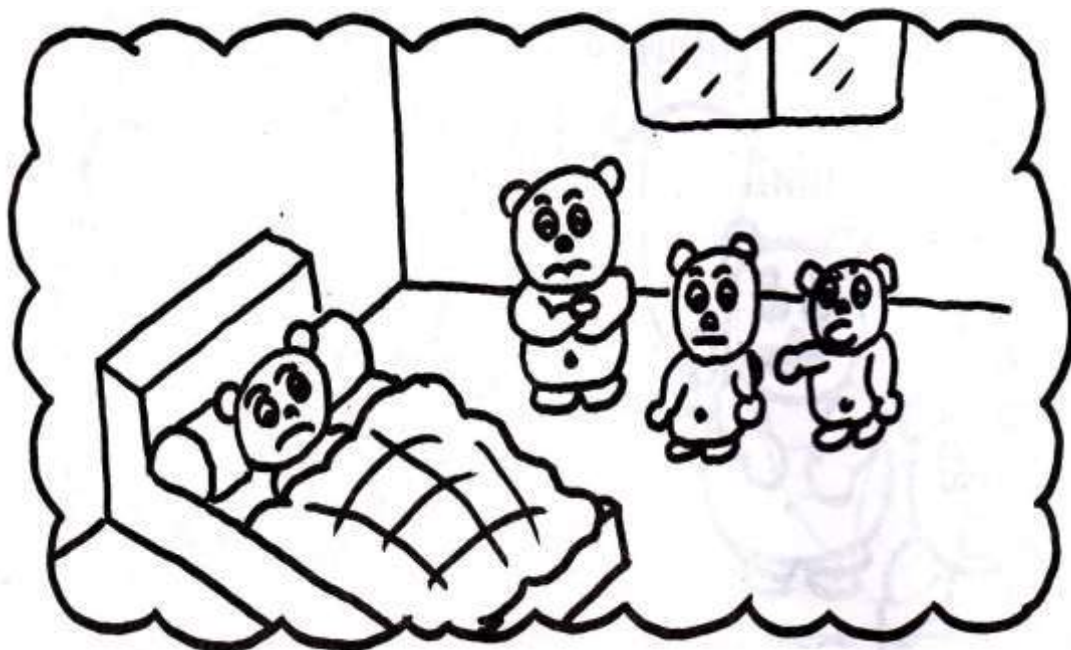
ใต้ต้นไม้มี พ่อหมี แม่หมี พี่หมี และลูกหมีทั้งสี่อาศัยอยู่
อย่างมีความสุข ลูกหมีชอบปีนป่ายต้นไม้เล่นเสมอ

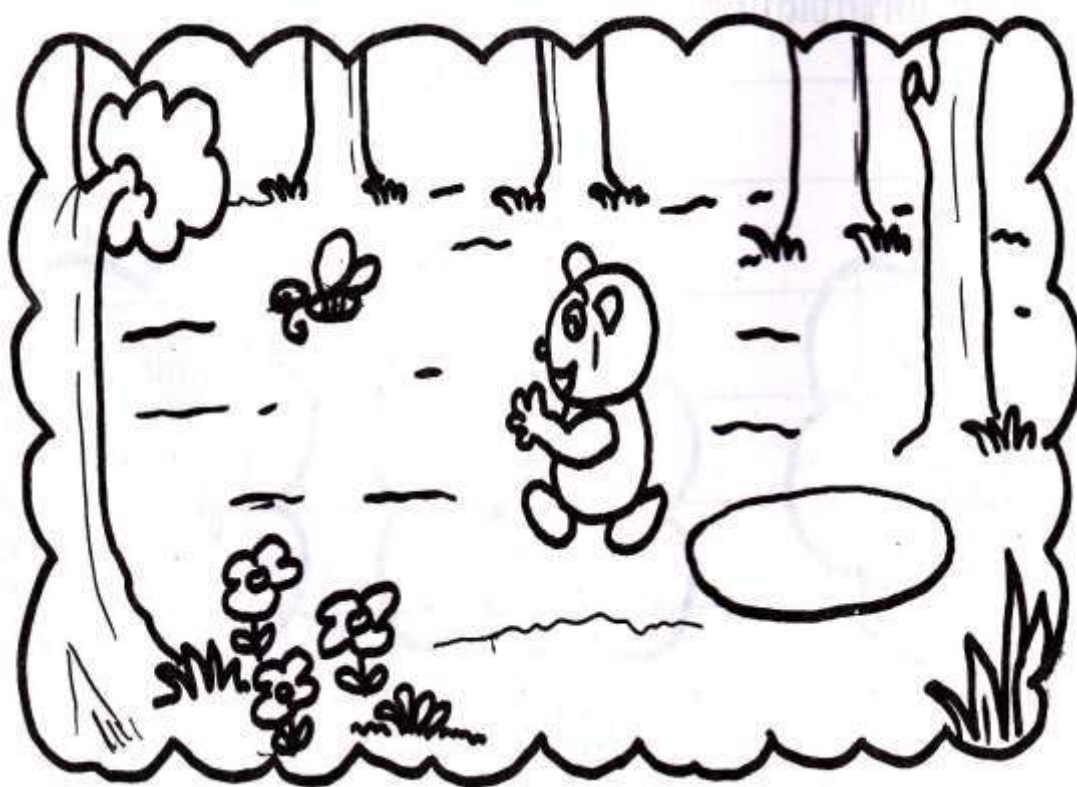
หมีทั้งสี่ตัวมีขนสีขาวและดำ มันชอบกิน ผักชี เส้นหมี และ
ชอบ เป่าปี่ พ่อหมีพูดกับแม่หมีว่า พี่หมีเป็นเด็กดี ส่วนลูกหมีมี
นิสัยซุกซน แต่ชอบเล่นกีฬา

วันหนึ่งแม่หมีไม่สบาย พ่อหมีจึงรีบพาแม่หมีไปฉีดยาที่
คลินิกแล้วพ่อหมีบอกให้พี่หมีดูแลลูกหมีให้ดีดีนะอย่าหนีออกไป
เที่ยว เพราะจะมีอันตราย พี่หมีรับปากว่าจะดูแลลูกหมีเป็นอย่างดี

เมื่อพ่อหมีและแม่หมีจากไป พี่หมีจะต้องไปหาอาหารมาให้
 ลูกหมีกิน จึงใช้ไม้ซีกขีดเป็นวงรี แล้วให้ลูกหมีอยู่ในเขตวงรีนี้
 เท่านั้น ห้ามออกไปไหน ลูกหมีก็เชื่อฟังพี่หมีแต่โดยดี พอดีมีผีเสื้อ
 สีสวยบินผ่านมา ลูกหมีจะจับผีเสื้อ จึงลืมคำสั่งของพี่หมีและไม่ทัน
 ระวังตัว ลูกหมีวิ่งตามผีเสื้อไป

พอลูกหมีรู้สึกตัวอีกที ก็อยู่กลางป่าเสียแล้ว ทันใดนั้นก็มิไฟ
 ป่าลูกใหม่ป่าอยู่ ไฟไหม้ลูกกลมเข้ามาเรื่อยๆ ลูกหมีตกใจร้อง กรีด
 ...กรีด... ขณะนั้นมีชะนีตัวหนึ่งเห็นเหตุการณ์เข้าพอดี จึงรีบไป
 บอกพ่อหมี แม่หมี และพี่หมีมาช่วยชีวิตลูกหมีไว้ได้ทัน แม่หมีว่า
 ลูกหมีอาจจะไม่โชคดีเหมือนครั้งนี้ ลูกหมีให้สัญญาว่าต่อไปจะไม่
 ชุกชนอีกแล้ว และจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่และพี่ ตั้งแต่นั้น
 มาลูกหมีก็เป็นเด็กดี และครอบครัวหมีก็อยู่กันอย่างมีความสุข
 ตลอดมา

ใบงานที่ ๔

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนคำสระให้ภาพให้ถูกต้อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การให้คะแนน ๗-๑๐ คำ = ดี, ๕-๖ คำ = ปานกลาง, ๑-๔ คำ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องรายการสังเกตพฤติกรรมที่กำหนด

เลขที่	ชื่อ - สกุล	รายการสังเกต												สรุปผลการประเมิน ผ่าน / ไม่ผ่าน										
		สนใจในเรื่องที่ ครูเล่า			มีมารยาทการฟัง และการพูด			อ่านออกเสียงคำ			ตอบคำถามและ เล่าเรื่องได้ถูกต้อง				บอกความหมายคำ			คิดตัวบรรจงเต็ม บรรทัดสวยงาม			เขียนสะกดคำ			
		๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐	๒	๑	๐		๒	๑	๐	๒	๑	๐				
๑																								
๒																								
๓																								
๔																								
๕																								
๖																								
๗																								
๘																								
๙																								
๑๐																								
๑๑																								
๑๒																								
๑๓																								
๑๔																								
๑๕																								

เกณฑ์การให้คะแนน ๒ = ดี, ๑ = ปานกลาง, ๐ = ต้องปรับปรุงแก้ไข

เกณฑ์การประเมิน ต้องได้คะแนน ๑ ขึ้นไปทุกรายการจึงจะผ่าน

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก จ
สำเนาเกียรติบัตร

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาพร้อมมือทางวิชาการ

มอบเกียรติบัตรนี้เพื่อแสดงว่า

คุณวิชา ศุคนชทรัพย์

เป็นผู้นำเสนอผลงานเรื่อง

การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ในการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานนิเวศวิทยาระดับชาติ ครั้งที่ 3 ประจำปี 2559

16 กรกฎาคม 2559 ณ อาคารหอประชุม มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

(ดร.ชนาภานต์ ชินอง)

อธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ภาคผนวก ฉ

แบบตอบรับและบทความวิจัย

ที่ มป.ท.(วว.) 204/2559

มหาวิทยาลัยปทุมธานี
140 หมู่ 4 ถนนคิวานนท์
ต.บ้านกลาง อ.เมืองปทุมธานี
จ.ปทุมธานี 12000

15 มิถุนายน 2559

เรื่อง ตอบรับการนำเสนอผลงาน ในการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ

เรียน นางจันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์

ตามที่ท่านได้เสนอขอความวิจัย เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1” เพื่อนำเสนอในการประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ประจำปี 2559 ในวันที่เสาร์ที่ 16 กรกฎาคม 2559 นั้น คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาบทความ (peer review) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นข้อมูลทางวิชาการที่มีประโยชน์ยิ่ง จึงขอตอบรับการนำเสนอผลงานของท่าน ในกลุ่มสาขาครุศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และจิตวิทยา ทั้งนี้ขอให้ประสานข้อมูลในเชิงกระบวนการกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อให้การนำเสนอผลงานมีประสิทธิภาพต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิภาส ทองสุทธิ)
รองอธิการบดีฝ่ายบัณฑิตศึกษา

สำนักบัณฑิตศึกษา

โทรศัพท์ 092-7245534 , 0-2975-6967

โทรสาร 0-2975-6967

Email : ptusymposium2016@gmail.com

**การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริม
ทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
The Development of Holistic Language Teaching through
the Use of Fables to Enhance Thai Writing Skill of
Prathomsuksa 1 Students**

นางจันทร์ทิมา สุคนธ์ทรัพย์

นางจันทร์ทิมา สุคนธ์ทรัพย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

46/2 ถนนประชาอุทิศ 90 ซอยคลองเก้าห้อง แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ

กรุงเทพมหานคร 10140

เบอร์โทรศัพท์ 081-8440247 E-mail js-jantima@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2) เปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น การดำเนินการวิจัยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การพัฒนารูปแบบการสอน 2) การพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 3) การทดลองใช้รูปแบบการสอนและ 4) การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือ (ถัดน้อยอยู่อุปถัมภ์) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสถิติที

ผลการวิจัยพบว่า

1. รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียน

ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสม มีองค์ประกอบครบถ้วน ประกอบด้วย 1) แนวคิดของรูปแบบการสอน 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบการสอน 3) กระบวนการเรียนการสอนและ 4) ผลที่ผู้เรียนจะได้รับ

2..ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พบว่าทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวม โดยใช้นิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การพัฒนารูปแบบการสอน ทักษะการเขียนภาษาไทย

Abstract

The purposes of this research were 1) to develop the holistic language teaching through the use of fables to enhance Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students and 2) to compare Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students between before and after using the developed instruction. The methodology involved 4 stages which involved 1) development of instruction 2)research instrument design 3)experiment and 4) assessment of instruction. The sample included 30 of Prathomsuksa 1 students at Klongnakluanoi (Klinooupatham) School in the 1st semester of academic year 2014. The research instrument were lesson plans and test of Thai writing skill. Data were statistically analyzed in mean, standard deviation, and t-test.

The findings revealed as follows.

1. The holistic language teaching through the use of fables to enhance Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students was found to be properly designed with the components 1) instructional thoughts 2) learning objectives 3) learning activities and 4) learning outcomes.

2. Thai writing skill of Prathomsuksa 1 Students after using the developed instruction Was found higher than before the experiment at significance level .01.

Keywords: The Development of Instruction, Thai Writing Skill

บทนำ

ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้ นิทานในการส่งเสริมทักษะของนักเรียน ซึ่งมีปัญหาในด้านการอ่าน การเขียนภาษาไทย จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2554 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ซึ่งจากการสอบถาม สัมภาษณ์ ทั้งนักเรียนและครู ประจำชั้นรวมทั้งประสบการณ์ใน การสอนนักเรียนของผู้วิจัย ทำให้ทราบปัญหาของการ เรียนภาษาไทย นักเรียนไม่มีหลักเกณฑ์ ในการอ่าน ออกเสียงพยัญชนะไม่ถูก จำรูปและ เสียงสระไม่ได้ ทำให้อ่านไม่ออก เขียนไม่คล่อง เขียนไม่ถูก ซึ่งปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ เป็นปัญหาที่สำคัญจึงเป็นอุปสรรคต่อการเรียนต่อการเรียนการสอน เป็นอย่าง มาก จึงเป็นเหตุผลที่ผู้วิจัยสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้ นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดย สังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี แนวการสอนภาษาแบบองค์รวม และนิทานเป็นสื่อเพื่อได้ รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะ การเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดย ใช้ นิทาน

สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการ สอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานมีทักษะการเขียนภาษาไทยหลังการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้สูงกว่าก่อน การจัดการเรียนรู้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน โดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 2 การพัฒนา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการสอน

ขั้นตอนที่ 4 การประเมินผลรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กลีน้อยอุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 2 ห้อง

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (กลีน้อยอุปถัมภ์) ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย
2. แบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนได้รับการสอนตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย

2. ดำเนินการสอนตามรูปแบบการสอนแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใช้เวลารวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียน
3. หลังจากดำเนินการทดลองแล้ว ทำการทดสอบนักเรียนหลังเรียนอีกครั้ง โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน
4. นำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยและใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ทักษะการเขียนภาษาไทยโดยคำนวณ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)
2. เปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทย ก่อนและหลังการใช้รูปแบบการสอนโดยใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test) แบบไม่อิสระแก่กัน (One – Group for dependent)
3. สถิติที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
 - 3.1 ความเที่ยงตรงของเนื้อหาเป็นรายชื่อของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง
 - 3.2 ค่าความยากง่าย P และอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย
 - 3.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดทักษะการเขียนภาษาไทย โดยคำนวณจากสูตร คูเดอร์ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson 20)

ผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ได้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความเหมาะสม มีองค์ประกอบครบถ้วน ประกอบด้วย 1) หลักการ/แนวคิดของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ 4) ผลที่ผู้เรียนจะได้รับจากการเรียนการสอนตามรูปแบบ

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หลังการใช้รูปแบบการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สูงกว่าก่อนการจัดการจัดกิจกรรมเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลการวิจัยดังต่อไปนี้

1. รูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความเหมาะสมและมีองค์ประกอบครบตามกระบวนการวิจัยมีการดำเนินการหาข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียน สภาพการจัดการเรียนการสอน ผลการเรียนรู้รวมทั้งศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎี วัตถุประสงค์ กระบวนการเรียนการสอน โดยผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญที่ทรงคุณวุฒิทางหลักสูตรและการสอน เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้และเน้นการลงมือปฏิบัติจริงและประสบการณ์ตรง จากผลการวิจัยมีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน

ขั้น 1 ขั้นพสานความรู้

ขั้น 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้

ขั้น 3 ขั้นศึกษาเพิ่ม เริ่มการพัฒนา

ขั้น 4 ขั้นนำเสนอผลงานผ่านความคิดสร้างสรรค์

ขั้น 5 ขั้นประเมิน เติมความสมบูรณ์

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบการสอน นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทาน มีทักษะการเขียนภาษาไทยหลัง

การจัดการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 ด้าน ได้แก่ ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป มีรายละเอียดดังนี้

ข้อเสนอแนะการนำผลวิจัยไปใช้

1. ก่อนที่จะนำรูปแบบการสอน โดยใช้การสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้ ครูผู้สอนควรศึกษาองค์ประกอบของรูปแบบให้เข้าใจอย่างถ่องแท้

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยรูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูผู้สอนต้องชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของตนเองและให้ความร่วมมือในกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. ครูผู้สอน ควรเปิดใจกว้างให้โอกาสแก่นักเรียนทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ส่งเสริมให้กล้าแสดงออกเพื่อให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

4. การจัดการเรียนการสอน ครูต้องเตรียมความพร้อมในทุกขั้นตอน โดยเฉพาะขั้นที่ 2 ขั้นเพิ่มเติมเสริมความรู้ต้องใช้เทคนิคการเล่านิทานเข้ามาประกอบ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ การสอนโดยใช้การสอนภาษาแบบองค์รวมโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทย กับประชากรกลุ่มอื่นๆ

2. ควรมีการศึกษารูปแบบการสอนภาษาแบบองค์รวมเพื่อส่งเสริมทักษะการเขียนภาษาไทยไปใช้ร่วมกับทฤษฎีอื่นๆ

3. ควรมีการศึกษาการใช้นิทานกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 กับทฤษฎีอื่นๆ

บรรณานุกรม

- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). การสอนวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ทศนา เขมมณี. (2553). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
 ประสิทธิภาพ.(พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ: ด้านสุทธาการพิมพ์.
- บุญเชิด ภิญ โยอนันตรพงษ์. (2540). การเรียนรู้แบบสรคสร้างความรู้.ในทฤษฎีการเรียนรู้
 แบบมีส่วนร่วม :ต้นแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ.กรุงเทพฯ
 : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). แผนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. (พิมพ์ครั้งที่ 2).
 กรุงเทพฯ: แอล ที เพรส
- สาวิตรี รุญเจริญ. (2549). นิทานทำให้เด็กฉลาด. วารสารศูนย์บริการวิชาการ
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อรรษา เอิบสุขศิริ. (2549). เอกสารประกอบการเรียนจิตวิทยาสำหรับครู.กรุงเทพมหานคร:
 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- อัญชลี ไสยวรรณ. (2543). การศึกษาผลการพัฒนาครูปฐมวัยโดยวิธีฝึกอบรมในระหว่าง
 ประจําการเกี่ยวกับเรื่องการสอนภาษาแบบธรรมชาติ: กรณีศึกษาโรงเรียนอนุบาล
 วัดไทรรัตนาราม. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางจันทร์ธิดา สุคนธ์ทรัพย์
เกิดวันที่	25 เมษายน 2516
สถานที่เกิด	39/4 หมู่ที่ 3 ตำบลบางจาก อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ที่อยู่ปัจจุบัน	46/2 ซอยคลองเก้าห้อง แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ สาขา สื่อสารมวลชน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ครู คศ. 1 โรงเรียนคลองนาเกลือน้อย (ถิ่นอยู่อุปถัมภ์)